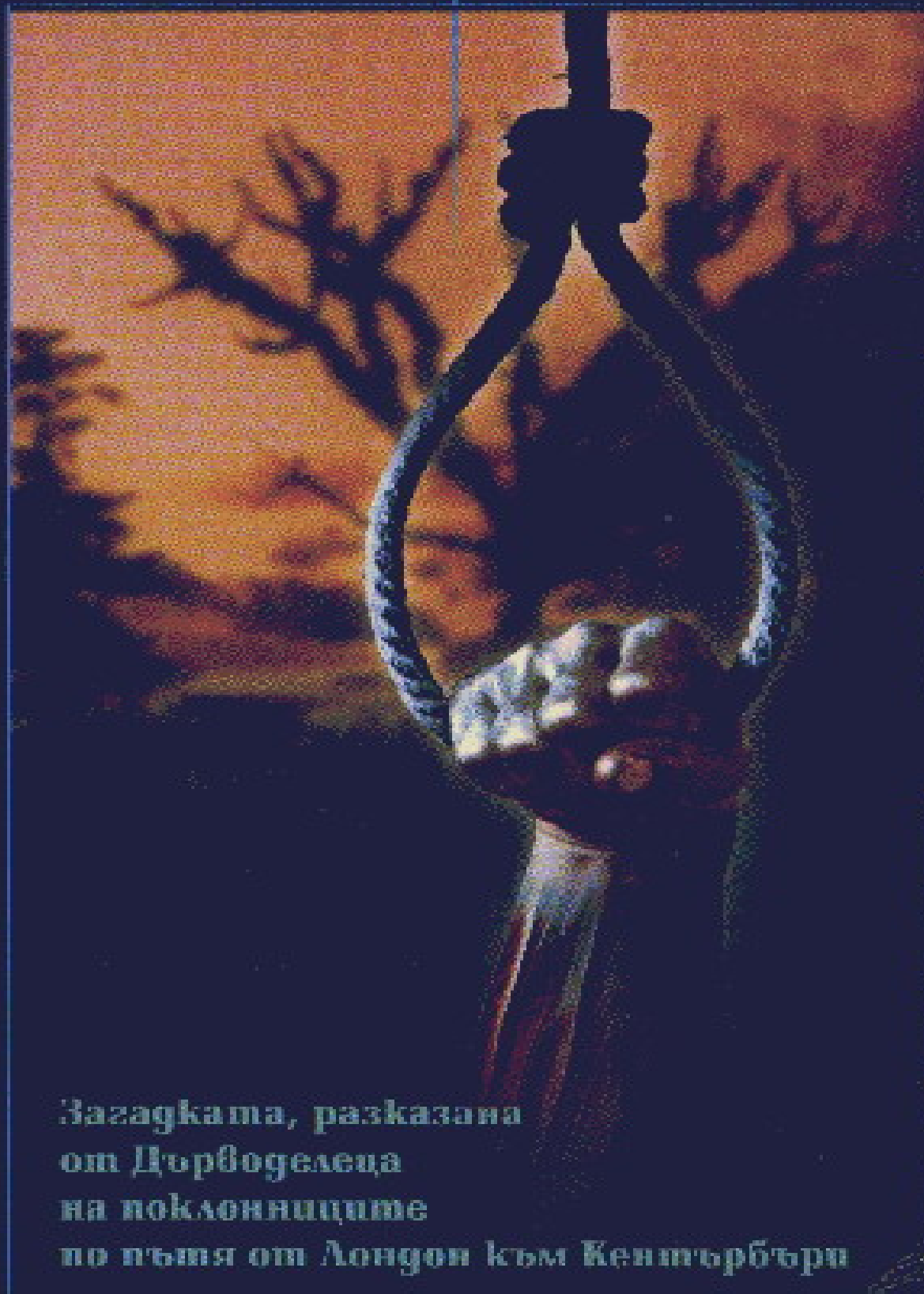

Пол Дохърти

КЕНТЪРБЪРИЙСКИ ЗАГАДКИ

Загадката, разказана
от Дърводелеца
на поклонниците
по пътя от Лондон към Кентърбъри

ПЕСЕНТА НА ПАЛАЧА

**ПОЛ ДОХЪРТИ
ПЕСЕНТА НА ПАЛАЧА
ЗАГАДКАТА, РАЗКАЗАНА ОТ
ДЪРВОДЕЛЕЦА НА
ПОКЛОННИЦИТЕ ПО ПЪТЯ
ОТ ЛОНДОН КЪМ
КЕНТЪРБЪРИ**

Превод: Мариана Димитрова

chitanka.info

По пътя си към Кентърбъри поклонниците стават неволни свидетели на екзекуция. Бесилката явно събужда стари спомени у един от спътниците — Дърводелеца. Той е толкова потресен, че припада под бесилката. Същата вечер, когато пътешествениците отседат в близкия манастир. Дърводелецът започва своя разказ за страховити престъпления.

Младият занаятчия Саймън Котърил пристига в красивия град Глостър, изпълнен с надежди за бъдещето. Но само за няколко дни неопитният провинциалист остава без пари, дрехи и подслон, и е принуден да стане кралски палач. Скоро му става ясно, че хората, с които работи, крият някаква тайна.

Кметът и старейшините на Глостър са обезпокоени. От известно време от града са започнали да изчезват млади момичета. Открити са обезобразените им трупове и градските първенци са принудени да пристъпят към действие. На таен процес три вещици са осъдени на смърт. Младият Саймън и останалите палачи трябва да екзекутират жените на мястото, където са извършвали ужасните си престъпления — в гората Дийн.

Престъпниците са наказани, но това е само началото на ужаса за кралските палачи. На свобода е останал повелителят на вещиците — безлика, забулена в тайнственост фигура. Неизвестният Господар преследва всеки, който е замесен в обесването на трите жени, а междувреме трупите на обесените изчезват. Когато Саймън вижда покойния си предшественик да се разхожда жив и здрав из гората Дийн, му става ясно, че трябва да разчисти свърталището на вещиците и да разобличи незнайния им Господар, за да спаси собствения си живот.

На Нед Ричардсън-Литъл от Фериър Авеню, Торонто

ПЪРВА ГЛАВА

ПРОЛОГ

Поклонниците отново бяха намерили пътя си. Дъждът беше спрял, мъглата се беше вдигнала. Утринното небе беше синьо като наметалото на Мадоната, а белите ръкойки на облаците, съвсем дребни, все повече намаляваха, докато слънцето се издигна силно и горещо, изсуши калта и спече селските пътища. От двете страни на поклонниците се простираха хълмистите зелени поля на Кент — истински рай. Нищо чудно, че всички бяха в добро настроение.

— Дявол го взел! — изрева Ханджията. — Днес ни очаква приятно пътуване, а ще има и интересни истории!

Игуменката погали малкото кученце, сгушено в скута ѝ. Без да обръща внимание на Ханджията, тя се наведе и прошепна на своя красив прелат с маслинен тен, който водеше кроткия ѝ кон, да върви малко по-бързо. Хари забеляза жеста ѝ и изостана, присвил устни.

— В името на Небесата! — прошепна той на Митничаря Джефри Чосър, чийто поглед беше светнал, а лицето — весело. — Бива си я, нали сър, с къдриците, които се подават изпод шапчицата ѝ и с медальона, на който пише, че любовта побеждава всичко! А къде е бедността на Христос при нея? С меките ѝ, вълнени дрехи, подплатено седло и бродирана сбруя?...

— В Божиите очи всички ние сме грешници — остроумно му отвърна Джефри.

— Да, но той не очаква да бъдем арогантни или тъпи заради това — възрази Ханджията. Той пришпори коня си и спря до Мелничаря, който, вече пиян, се олюляваше на седлото, пърдеше и се оригваше, стиснал огромната си гайда под мишница. — По-полека — опита се да го укроти Ханджията, който се боеше от този огромен мъж с юмруци като чукове. — Едва е минал обяд, а ти вече си се насмукал.

— Разкарай се! — отвърна Мелничарят, сложи устни на мундщука и гайдата издаде продължителен и силен вой, който стресна гарваните в близкия шубрак и те излетяха, протестирайки дрезгаво.

Ханджията направи гримаса и продължи напред, проправяйки си път между другите поклонници. Дребният Кармелит, подвижен и развратен като врабче, намигна похотливо на Батската невяста, чиито широки бедра изпълваха бродираното седло. Полата ѝ се беше набрала и позволяваше на всички да видят чорапите ѝ с червени жартиери; широкополата ѝ шапка беше леко накривена, а лицето — мокро от пот. Тя се усмихна с беззъбата си уста и намигна, когато улови погледа на Ханджията. Той премина напред, отпуснал юздите си, докато изучаваше различните поклонници. Беше забелязал, че някои от тях изглежда се познаваха. Ако трябваше да бъде честен, той самият познаваше неколцина, но си държеше езика зад зъбите и би го признал само шепнешком и на тъмно.

Ето го Правникът, тъмноок и с безизразно лице. Не е ли познавал Игуменката преди? После идваше Франклинът^[1], със скъпия си колан и кесия, който винаги държеше под око Църковния пристав, този похотлив интригант, истински обесник.

Ами Продавачът на индулгенции, това странно изглеждащо създание с лице, бледо като тесто, и боядисана руса коса? Ханджията беше убеден, че външността му е маскировка, а скърцащият глас — преструвка, с която да прикрие истинската си същност. Ами тихите води? Онези, които правеха и на мравката път и винаги стояха в сянка? Готвачът с откритата язва на пищяла, която приличаше на един от собствените му желирани кремове, само че развален. Не познаваше ли той Орача и Свещеника, които им бяха разказали призрачната история предишната нощ, историята за наблюдатели и тъмни дела в една самотна, обитавана от духове къща в Кент? Но имаше още по-зловещи неща! Ханджията, стисна устни, когато наближи началото на колоната. Монахът, мъж със здраво телосложение, гладко лице и плешиво теме, месести устни и пронизващи очи, винаги яздеше зад Рицаря и в тъмния му безизразен поглед проблясваше омраза. От време на време сър Годфри се обръщаше и поглеждаше към него, сякаш го познаваше. Вляво и вдясно от Рицаря яздеха Оръженосецът и Йоменът^[2], които също се отвращаваха от присъствието на Монаха и бяха винаги нащрек.

Ханджията извади парче изсушен бекон от торбата си и ухапа осоленото месо. Рицарят им беше разказал ужасяваща история за стригоите, кръвопийци в самия Оксфорд, града на Краля. Сър Годфри

беше дал тържествена клетва да ги преследва, докато ги избие до един. Беше ли Монахът с пълните червени устни един от тези кръвопийци? Демон от ада? Монахът рязко се завъртя на седлото; улови погледа на Ханджията и направи знак за благословия към него. Кръчмарят се извърна. Не биваше да си мисли такива неща. В крайна сметка Монахът беше член на Църквата, но от друга страна толкова много свещеници, монаси и калугери от различни ордени бяха се отказвали от истинското си призвание! Ханджията пришпори коня си. Обичаше да язди отпред, освен когато се сблъскаха с опасност. Въпреки това тайно си представяше, че е водач на групата, а ако нещата стигнеха до сблъсък, винаги можеше да си послужи с мъдростта и бойните умения на сър Годфри.

— Добри ми Ханджийо!

Сър Годфри хвана юздите в една ръка, а с другата попи потта от обгарялото си лице. Докато яздеше, седлото му скърцаше, а ризницата му подрънкваше войнствено.

— Не е ли хубаво да пътуваш по пътя на поклонниците към Кентърбъри, за да се помолиш пред благословените мощи на свети Томас Бекет?

— Слава на Бога, сър Годфри — отвърна Ханджията. — Ще чуем ли още някоя история?

— Да, а също и песен — обади се златокосият Оръженосец, чиито сини очи и гладко лице блестяха от възторг, че е на път.

Сър Годфри се завъртя в седлото.

— Монахът има хубав глас, дълбок и весел. Монахът направи гримаса с очи, приковани в Рицаря.

— Хайде, сър Монах, развесели ни! Мъжът сви рамене.

— Казвам се Хюбърт, сър Годфри, и гърлото ми е пресъхнало.

Ханджията му подаде меха си. Монахът го хвана с лекота и изстиска струя червена течност в отворената си уста. После върна меха, оригна се тихичко и се впусна в сладка, тържествена песен, която възхваляваше млада жена, привлякла вниманието на някакъв художник в едно имение близо до Ил дю Пон в Париж. Пееше на нормански френски; мнозина знаеха този език, но гласът на Монаха беше толкова жизнен и приятен, че го оставиха да пее сам, наслаждавайки се на песента му в този ясен пролетен ден. После спряха за малко при един

кладенец, за да утолят жаждата си и да изядат сушеното месо и плодовете, които носеха.

Продължиха пътешествието си късно следобед, заслушани в историята, разказвана от Оръженосеца. Слънцето изгуби топлината си, когато започна да клони към залез и оцвети синьото небе в яркочервено. Някои от поклонниците станаха неспокойни. Бяха прежулени от седлата, уморени и се надяваха, че поне тази вечер ще се приютят в някоя приятна кръчма или добре запасено абатство. Сега местността беше прорязана от шубраци, които се издигаха като бодливи стени от двете им страни. Те хвърляха дълги сенки и караха поклонниците да си припомнят историите, които бяха слушали — за убийци, кръвопийци и призраци.

Минаха един завой. Сър Годфри вече беше спрял. Останалите се струпаха зад него или се разпръснаха из междуселския път, като се опитваха да държат конете си далеч от дълбоките канавки от двете страни. Бяха стигнали до кръстопът, където пътят се изкачваше, преди да се раздели на няколко страни. Това йе значеше, че се бяха изгубили или объркали. Те просто гледаха ужасени сцената пред тях.

Огромна тройна бесилка се издигаше на фона на нощното небе. Под нея стоеше каруца със спънати едри коне, чиито юзди държеше един младеж. На каруцата стояха трима престъпници с вързани ръце; група пристави бяха заети да затягат примките около вратовете им. На коня най-близо до каруцата, седеше съдебен пристав на Кралския съд, който носеше кралския герб и бял жезъл, знак за длъжността му. Беше облечен в тънмораво и носеше шапка с пера. Този млад мъж с решително лице издаваше присъдите. Престъпниците, облечени в пъстри дрипи, с лица почти скрити от рошавите им коси, мустаци и бради, протестираха и крещяха, но приставите ги държаха здраво. Край колата седяха кралски стрелци с праметнати през раменете дълги лъкове; всички бяха извадили мечовете си. Поклонниците бяха толкова потънали в собствените си мисли, а кръстопътят — така добре скрит от храсти и дървета, че им отне известно време да дойдат на себе си след шока от тази неочаквана гледка.

Отрядът продължи работата си, сякаш не беше забелязал поклонниците, които се трупаха само на няколко ярда от него. Ханджията за миг си помисли, че виждат призраците от някаква

страховита екзекуция, извършена преди много години. Но съдебният пристав се обърна и вдигна белия си жезъл.

— Спрете! — извика той. — В името на краля!

Сър Годфри, с вдигната в знак на мирните му намерения ръка, препусна напред.

— Казвам се сър Годфри Ййвсдън, кралски знаменосец. Аз и тези благородни поклонници отиваме към Кентърбъри, за да се помолим пред благословените мощи на свети Томас Бекет.

Всяко движение на каруцата замря — сега помощник-приставите и престъпниците се взираха в поклонниците. В знак на уважение съдебният пристав беше свалил шапката си.

— Сър Годфри, името ти ми е познато. Аз се казвам Люк Тивъртън — главен пристав на Кралския съд, който сега пътува из Кент, за да раздава кралското правосъдие.

Сър Годфри кимна.

— Тогава, сър, защо бесите тези хора на такова пусто място?

— Докарани са тук, защото са извършвали ужасни убийства, изнасилвания, кражби и други нарушения на Кралските закони из тези пусти пътища. Били са хванати на местопрестъплението от началника на стражата. Кралските съдии наредиха да ги обесим на най-близката бесилка до местопрестъплението им.

— Изповядаха ли ви? — Бедният свещеник смушка жалкото си конче и излезе пред поклонниците.

— Да, отче, но ако искаш, изповядай ни пак! — извика един от разбойниците.

— И Божието възмездие и кралското правосъдие ще се изпълнят — отвърна съдебният пристав и посочи към залязващото слънце. — Съдиите наредиха да ги обесим преди мрак и така ще стане. Сър Годфри, ти познаваш закона. Ако не присъстват свидетели, всичко е наред. Но...

— Сега — уморено добави сър Годфри — тъй като ние сме тук, ние сме тези свидетели.

— Сър Годфри, ти познаваш закона. — Съдебният пристав се изправи в стремената и загледа над главите на поклонниците. Погледът му се спря на Игуменката и дръзкото, грейнало лице на Батската невеста. — Но аз виждам, че между вас има почтени дами. Те и всички

други, които желаят, включително членовете на духовенството, могат да се обърнат.

Някои от поклонниците го направиха. Ханджията внезапно си спомни, че най-отзад на кавалкадата има нещо, което иска да види. Игуменката вече беше слязла от коня и стоеше с гръб към бесилката. Капеланът беше сложил ръка на рамото ѝ, макар Ханджията да видя, че Правникът също бързаше да ѝ помогне.

— Пет пари не давам! — извика Батската невеста. — Виждала съм да бесят хора безброй пъти.

Тя пришпори сивия си кон напред, където Оръженосецът, по настояване на баща си, също се беше извърнал. Но Църковният пристав, Монахът и останалите протягаха вратове, за да видят по-добре. Вечерният вятър отнасяше гласа на съдебния пристав, докато четеше присъдата и много от поклонниците изтръпнаха, когато беше прочетен списъка от ужасни престъпления: убийство, содомия, изнасилване, нападения над църкви, богохулства, оскверняваш, дезертъорство от кралските войски, браконьерство. Изреждането им се стори безкрайно. Разбойниците на каруцата стояха и гледаха безизразно. Гласът на съдебния пристав стана неразбираем. Той свърши, прибра обратно пергамента в торбата си и направи рязко движение с ръка.

— Да се изпълни кралското правосъдие!

Приставите скочиха от колата. Конете бяха развързани. Един от стрелците ги удари по задниците с кожен камшик. Те затеглиха колата, като оставиха престъпниците да подскачат, гърчейки се на краищата на възетата като риби на сухо. Въртяха се и се усукваха, ритяха и плюеха, докато примките се затягаха.

Рицарят долови раздвижване зад себе си, но не му обърна внимание, а пришпори коня си напред.

— В името на Божията любов, човече! — изръмжа той. Съдебният пристав направи гримаса, щракна с пръсти и направи знак на приставите. Трима от тях забързаха напред, за да сграбчат краката на престъпниците и да ги дръпнат надолу. Сър Годфри чу хрущене, когато вратът на единия се счупи; скоро този милосърден акт избави и тримата от страданията им и екзекуцията приключи. Съдебният пристав нареди на заместниците да проверят телата.

— Мъртви са! — извика един от тях. — До един час ще бъдат студени и ще започнат да се вмирисват.

— Тогава приключете сега! — нареди съдебният пристав.

Свалиха от каруцата огромен казан с катран. Приставите започнаха да мажат трупове с него, за да се запазят по-дълго като мрачно предупреждение към всички останали разбойници и главорези, които минат оттук.

— Сега можем ли да минем? — Сър Годфри набръчка нос, отвратен от острата миризма, която се носеше от трупове.

— Сър Годфри, Бог да е с вас! Рицарят спря коня си до пристав.

— Кой е пътят за Кентърбъри?

— Право напред, сър Годфри. — Лицето на пристав остана безизразно. — След две-три мили ще стигнете до манастира „Свети Ботолф“. Мисля, че един от поклонниците ви не се чувства добре.

Докато отрядът за екзекуции се приготвяше за тръгване, омазаните трупове висяха вече неподвижно на въжетата. Сър Годфри слезе от коня и отиде към разпръснатите поклонници. Сърцето му замря — на пътя, проснат по очи, лежеше Дърводелецът, тъмнокос мъж с весело лице, който странеше от другите, макар да имаше тънко чувство за хумор и винаги да беше готов да помогне.

— Какво му е?

Лекарят, коленичил до падналия мъж, вдигна поглед, и присви весело очи.

— Не се тревожи, сър Годфри, не е епилепсия, нито бубонна чума. — Той погледна останалите поклонници, които се отдръпнаха назад. — Горкият човечец е припаднал, това е всичко.

Той обърна Дърводецеца. Лицето на мъжа беше леко ожулено от едната страна, кожата му беше бледа като платно, затворените му очи играеха и в ъгъла на устата му имаше слюнка.

— Хайде!

Лекарят го подхвана за раменете и го изправи. По негово нареждане слугата му пристигна с една кожена чанта. Лекарят бръкна в нея и извади някаква стъкленица. Дори от разстояние, сър Годфри подуши острата ѝ миризма. Когато Лекарят я размаха, очите на Дърводецеца се отвориха.

— Те дойдоха! — изкрещя той и уплашено се огледа.

— Кой е дошъл? — попита Лекарят.

— Вещици препускат на коне в мрака! Птиците на нощта! Никога няма да ме оставят. Агнес Ратолиър е...

— Спокойно, човече — Сър Годфри коленичи и му подаде чашата си за вино. Дърводелецът я грабна и жадно отпи. — Присъствахме на обикновена екзекуция. Може да е било от това, или от глад. Просто припадна.

Дърводелецът отпи още една глътка вино и примигна.

— Съжалявам — той се приведе, лицето му възвръщаше цвета си. — Мъртви са, нали?

— Като Ирод и Пилат — увери го Лекарят. — Хайде, стана тъмно и трябва да си намерим подслон.

Те помогнаха на Дърводелеца да се качи отново на коня си, а Лекарят предложи да язди до него. Сър Годфри подкани поклонниците да продължат напред. Те затрополиха напред, нетърпеливи да се махнат от това място на смъртта. Сър Годфри забеляза, че когато Дърводелецът мина покрай бесилката, извърна глава. Рицарят въздъхна и отново яхна коня. Толкова много тайни, толкова много мистерии. Когато напуснаха „При мантията“ в Съдърк само преди няколко дни, сър Годфри смяташе спътниците си за пъстра смесица от хора, нетърпеливи да се възползват от ясното пролетно време, за да отидат и да се помолят пред гробницата в Кентърбъри. Сега вече не беше толкова сигурен в това. Те приличаха на него, мъже и жени, които криеха страшни тайни, които бяха тръгнали на поклонение не само заради приятното априлско време или да се наслаждават на гледките, но и за да молят за Божията защита — за личното благоволение на великия светец.

— Татко?

Сър Годфри вдигна поглед. Синът му се връщаше сред здрача.

— Татко, защо се бавиш?

Сър Годфри докосна меча, който висеше от рога на седлото. Знаеше защо синът му се тревожи. Монахът също беше изостанал. Яхнал коня, загърнат в наметката и качулката си, той приличаше на гигантски гарван, изучаващ трите трупа, висящи от края на намазаните с катран въжета.

— Някой от тези дни — прошепна сър Годфри — преди да пристигнем, или когато напуснем гробницата, ще поговоря с мастър^[3] Хюбърт.

Той здраво пришпори коня си и, последван от Оръженосеца, препусна през кръстопътя, нетърпелив да се присъедини към останалите поклонници. Монахът остана, сякаш беше омагьосан от труповете, които лекичко се полюляваха на вечерния вятър. Един гарван, излязъл на лов, преди да падне нощ, се плъзна над него като изгубена душа и кацна на една от гредите на бесилката. Монахът видя блясъка на жълтите му очи. Той гледаше прекършените вратове на разбойниците и прекара език по горната си устна, разкривайки хубави бели зъби, хищни и остри.

— Птицо на мрака — прошепна той. — Значи ти ще пируваш с плътта?

Сега собствената му уста беше изпълнена с гореща слюнка. Дръпна юздите на коня. Мина толкова време, помисли си, откакто и той беше пирувал, но не можеше да го направи тук. Надяваше се да използва някои от поклонниците за плячка, но после забеляза сър Годфри Ийвсдън. Както останалите стригои, Монахът беше чувал за страховитата му репутация — ловец на демони, мъж, готов да му вземе главата, както този гарван щеше да вземе очите на мъртъвците. Монахът трепна и се огледа в мрака. Едва различаваше отдалечаващите се гърбове на сър Годфри и сина му. Искаше му се да обърне коня и да поеме по другия път, но това можеше да предизвика подозрение. И все пак, трябваше да се храни и пие, да се насити с гореща кръв. Какво можеше да направи? Конят му се размърда неспокойно. Ако препуснеше в нощта, сър Годфри сигурно щеше да го преследва. Той, проклетият му син и Йоменът, чиито ръце никога не се отместваха от меча и камата.

Монахът въздъхна. Не му оставаше нищо, освен да чака. Обърна главата на коня си, заби шпори и последва останалите, зарязвайки бесилката зловеща и самотна под зорките очи на гарвана.

В двора на манастира „Свети Ботолф“ цареше оживление. Приорът^[4] и домакинят бяха излезли, горящи от нетърпение да приветстват поклонниците, които добре щяха да заплатят, за да използват трапезарията и сградата за гости.

Послушници водеха конете, други сваляха седлата, както и вързопите и кошовете от товарните коне. Поклонниците бяха забравили за бесилката, наслаждаваха се на топлината, светлината и ароматните ухания откъм кухните. Показаха им пристройката за гости.

Някои от поклонниците можеха да си позволят да заплатят за малките белосани стаички на горния етаж, останалите щяха да се задоволят със сламеник в коридора или трапезарията.

Поклонниците посетиха първо църквата, за да поблагодарят за подслона. Тъмният неф беше осветен от свещи в малки железни свещници, закрепени в колоните. Въздухът беше горещ и пропит с миризмата на тамян. Когато коленичиха пред разпятието, Бедният свещеник им даде тон за хвалебствен химн, изпълнен с благодарност.

След това отидоха в трапезарията. Всеки поклонник зае мястото си на широките дървени маси. Начело седеше сър Годфри, отдясно на него — Игуменката, а отляво — Лекарят. Дърводелецът си беше възвърнал доброто настроение. Когато братята внесоха дървени подноси с печена гъска, залята със сос, както и малки купички със зеленчуци, кошнички с прясно изпечен хляб. Дърводелецът яде с удоволствие и апетит като останалите. Кани вино, бяло и червено, се подаваха по масата, а за онези, които като Мелничаря предпочитаха бирата, имаше големи бокала ейл. Известно време поклонниците бърбеха, обсъждайки пътуването си и онова, което щяха да правят утре. Всички вдигнаха тост за сър Годфри, убедени, че желязното ръководство на Рицаря ги е докарало в безопасност до това тъй приятно място.

Щом свършиха с яденето, те всички потупаха стомасите си. Мелничарят, който пиеше, откакто беше станал, се надигна и се опита да танцува, но после, като прегърна една от колоните в трапезарията нежно и горещо, сякаш беше жена, се свлече грациозно на пода, опъна се и бързо заспа. Хъркането му раздираше въздуха като гръмотевица, докато Лекарят не отиде да затвори устата му и стисна ноздрите му. Поклонниците вдигнаха възторжена наздравица. Когато се напиеше, Мелничарят ставаше неприятен. Ханджията почука по халбата си.

— Добре похапнахме и пийнахме — обяви той. — Навън — той посочи към зарешетените прозорци — мръкна и нощните създания са на власт. — Говореше драматично и постигна желанния ефект. Все пак той беше ханджия, а когато хората седят край бумтящия огън и стомасите им са пълни с храна и хубав ейл, няма по-подходящо време, за да се изслуша някоя ужасяваща история за духове. А и не бяха ли поклонниците съгласни с него? Да си разкажат по една история през деня и друга за мистерии и ужас през нощта.

— Не ни ли стигат ужасите за днес? — обади се Франклинът.

— Да — съгласи се Църковният пристав.

Той още се опитваше да се промъкне близо до кесията на Франклина, сякаш искаше да я отмъкне. Възрастният мъж знаеше това и сега Църковният пристав гледаше на нея като на плячка, която беше решен да докопа, преди да стигнат до Кентърбъри.

— Защо припадна? — Игуменката майка Еглантин взе парченце хляб, потопи го в купичка с мляко и го даде на малкото кученце. — На теб говоря, сър. — Тя вдигна една от елегантните си, отрупани с пръстени ръце и посочи към Дърводелеца.

— Не си ли виждал бесилка преди това? — изскърца Продавачът на индулгенции, като отметна лепената си коса. — Бог да ни пази, когато голямото въстание беше потушено, на всеки път бесеха бунтовници. Гарваните и враните бяха така претъпкани, че не можеха да летят.

Майка Еглантин стисна устни от отвращение.

— Бесенето си е бесене — обади се заядливо наблюдателният Стюард. Беше пил обилно и блестящите му очи сега търсеха кавга. Нищо не би му харесало повече от това да спори и да демонстрира острия си ум, който използваше срещу бедните селяни, незаплатили исканите налози и такси.

Но Дърводелецът се беше втренчил в празния си поднос.

— Не се боя от палача — обясни той. — Мъртъвците са си мъртъвци, и това е!

— Е, и? — попита Лекарят.

— Вярвате ли в духове?

— Аз определено вярвам — обади се Орачът. — Вие го знаете. — Той положи ръка върху тази на брат си, Бедния свещеник. — Наистина смятам — продължи той, като изненада компанията с мъдрата си реч и познанията си, защото в действителност го смятаха за човек от ниска класа и с оскъдно образование, — че булото между живота и смъртта е много тънко и понякога може да бъде преминато.

— Особено когато си пиан — обади се Църковният пристав, но шегата му не предизвика нито усмивка, нито дори подхилване. Сега всички очи бяха вторачени в Дърводелеца.

— Значи вярваш в призраци — каза той, сякаш на себе си. — Ами другите ужаси? Онези, които умират, но се връщат по подвижния

мост от мрака, през онзи вечен ров между вечната пропаст между живота и смъртта. Които могат да седят между нас, облечени в кръв и плът! Мислим, че те са хора като нас. Но те са създания на мрака, сътворени в преизподнята.

— Виждал ли си такива същества? — попита възбудено Ханджията, намигвайки през масата към Рицаря.

— Някога, много отдавна — отвърна Дърводелецът. — Сега работя в гората и всеки път, когато докосвам дърво като тази маса или пейката, на която седим, безмълвно се моля на Исус, роден в дървена люлка и загинал върху жестокия кръст. Не мога да направя нищо друго. — Той отпи от виното си. — Виждал съм подобни създания, вещици на мрака — повтори мъжът. — А всичко започна на шега.

— Продължавай да разказваш! — Сър Годфри се приведе напред. — Мастър Дърводелецо, храната свърши, вратите са заключени, братята няма да ни безпокоят. Искаме да чуем някоя история и мисля, че гориш от нетърпение да ни я разкажеш.

Дърводелецът сведе поглед към ръцете си.

— Можеш ли? — попита Ханджията. — Можеш ли да ни разкажеш историята си, Дърводелецо?

— Били сте някога в Глостър? — рязко отвърна мъжът.

— Много пъти — каза Батската невяста. Дърводелецът се усмихна, лицето му се промени и стана сериозно.

— Е, добра жено, оттам произхождам. Не от самия Глостър, а от малко селце край него, между града и Тюксбъри, в красива местност близо до Севърн.

Батската невяста се усмихна на Дърводелеца и засмука зъбите си. Всъщност тя смяташе, че той е доста хубав мъж, а дърводелците печелят много сребърни монети. Беше самотна. Колко съпрузи беше погребала? Въздъхна. Беше пила толкова много, че не помнеше. Но Дърводелецът беше приятен мъж. Тя изведнъж осъзна, че всички я гледат, затова се откъсна от размишленията.

— Често съм била в Глостър — повтори жената. Батската невяста почувства да докосват бедрото и под масата и се отдръпна. Погледна към Църковния пристав, който се опитваше да вдигне полата и с върха на ботуша си.

— Да, красив град — бързо се намеси сър Годфри и стрелна с поглед пъпчивия Църковен пристав, чието лице сега беше червено като

въглен.

— Същинска скъпоценност — съгласи се Дърводелецът. — На река Севърн. На север се намира манастирът „Свети Осуалд“, съвсем близо до абатството „Свети Петър“, което е приютило трупа на пращадото на сегашния крал, жестоко умъртвен от своята съпруга Изабела. На юг е замъкът. Това е богоугоден град с — кармелитите близо до Нортгейт, францисканците и доминиканците — при Саутгейт. Освен това там са развити търговията и занаятите. Край Уестгейт и Ийстгейт можете да си купите каквото сърцето ви поиска. — Дърводелецът млъкна. — Имах такива мечти! Но ако пътувате на запад — продължи той, — ще стигнете мрачна и злокобна гора. Свърталище на сенките. Дори дървосекачите и въглищарите се боят да ходят там през нощта и имат право. Стойте далеч от облените в лунна светлина блата, където господарите на ада се срещат със своите поклонници. О, да! — кимна Дърводелецът. — Ще ви разкажа една история, която ще смрази кръвта ви. Никога вече няма да погледнете към бесилка, без да помислите за онова, което ще ви кажа. — Той си пое дълбоко дъх. — А сега слушайте...

---

[1] Заможен земевладелец, притежаващ наследствени имения. — (Б. р.) ↑

[2] Свободен селянин земеделец, задължен да съпровожда своя феодал по Време на война. — (Б.р.) ↑

[3] Средновековно обръщение към мъж от по-високо потекло, впоследствие обръщение към всеки мъж, преминало в по-късния си вариант „мистър“ — (Б. р.) ↑

[4] В католическите манастири — свещенически сан, непосредствено след игумена — (Б. р.) ↑

ВТОРА ГЛАВА

Огнекосата Мег напусна Глостър през Източната порта, както обикновено, премина през Гъшия ров и пое по Бартън Роуд. Веднага щом се отдалечи от светлините и безопасността на градските порти, започна да вали ситен дъжд. Мег си сложи качулката и сграбчи поздраво ясеновата тояга. Вървеше както винаги бавно, потънала в мисли за събитията от деня.

Мег беше от едно от околните села. Баща ѝ, селски фермер, трябваше да храни твърде много гърла, докато майка ѝ, с посивяло от изтощение лице, се влачеше из колибата им от измазани с кал клони и не пестеше нито тоягата, нито острия си език. За Мег нямаше работа, затова тя беше дошла в града, където се присъедини към останалите безработни, които се събираха в галериите на църквите, чакайки да ги наемат. Имаше късмет. Ханджията на „Златното петле“ огледа искрящата ѝ червена коса и бялото лице и ѝ предложи работа на прислужница. Клиентите му обичаха да гледат хубави момичета и Мег свикна с подвикванията, пикантните забележки, опипването на гърдите и щипането, което за нея беше просто част от ежедневната работа. Сега имаше в кесията си две пенита, с които да зарадва баща си.

Мег спря, за да огледа пътя. Шубраците от двете страни изглеждаха мрачни и заплашителни. Старите дъбови дървета зад тях сплитаха големите си клони и превръщаха междуселския път в мрачен тунел. Мег винаги се боеше от подобни места. Обикновено имаше и други пътници, някой амбулантен търговец, уличен продавач, или поклонници от абатството, но тази вечер, може би защото времето се беше променило, пътят беше празен. Мег продължи напред. Може би мама беше направила задушено. В салфетката, която стискаше, Мег носеше няколко парчета хляб, които любезният ханджия ѝ беше дал. Бяха от три дни, но ако се начупеха и пуснеха в задушеното, щяха да омекнат и да напълнят стомасите на цялото ѝ голямо семейство.

От време на време в храстите край пътя се чуваше шумолене; някъде се обаждаше нощна птица. Мег вървеше с наведена глава. Беше

по-добре да не позволява умът ѝ да си прави шеги. По-рано през деня беше ходила в абатството, за да си почине от шумотевицата в кръчмата. Седеше точно до вратата и гледаше стенописа със Страшния съд. Погледът ѝ се плъзна към образа на свети Кристофър, носещ младенеца Исус. Сега Мег си спомни легендата, че ако си погледнал свети Кристофър, никога не можеш да умреш през същия ден.

— Имаш ли някаква храна?

Мег се стресна. Една фигура стоеше близо до канавката, точно под сянката на голям дъб. Тя пристъпи напред; тоягата ѝ тропаше по пътя. Мег се успокои. Беше просто една стара просякиня. В чезнещата светлина различаваше само сивата рошава коса под износената качулка и леко закривения нос. Една костелива ръка се протегна към нея.

— Имаш ли малко храна за една старица?

Мег спря. Разви салфетката и пхна една от твърдите филии в ръката на старата жена.

— Ето, майко. Суха е, но можеш да я накиснеш във вода и ще запълни стомаха ти.

Лицето на старицата разцъфна в усмивка. Мег още се чувстваше неловко; лицето беше старо, но очите изглеждаха младежки и проницателни.

— Надалеч ли пътуваш, красавице моя?

— Само до следващото село, на около половин миля. Защо, компания ли си търсите? — Мег стисна салфетката по-силно. Искаше ѝ се просто старицата да реши по-бързо дали да се върне в сенките, или да я придружи.

— Имала си работа през деня в Глостър, а?

— Работя в „Златното петле“. — Мег се усмихна принудено. — Но, майко, денят изтича.

И тя се шмугна покрай старицата и тръгна малко по-бързо, като изслуша с половин ухо благодарностите и продължителната благословия на старата просякиня.

— Тази жена не ми харесва — прошепна Мег. Вървеше твърдо и размахваше пръчката, после спря и се огледа. Старицата беше изчезнала. Мег се опита да се успокои. Защо се боеше от една старица? Да, точно така. Тя познаваше всеки инч от този път. Обикновено просяците стояха край градските порти или някое друго постоянно

място. Но никога не биха си опитали късмета по пуст междуселски път, след като падне мрак.

— Е, добре. — Мег зави и видя през дърветата искрица светлина; скоро щеше да си бъде у дома! Забави ход и дочу тропота на колела. Спря и се обърна в мига, когато иззад ъгъла се показа каруца с ритли; двата ѝ коня се движеха бързо, каруцарят размахваше камшика си. Мег се отдръпна от пътя. Може би колата щеше да спре и да я откара. Тя вдигна ръка и каруцата спря. Мег беше изненадана, че я караше не мъж, а млада жена, чието пълничко лице беше полускрито от качулка.

— Искаш ли да те закарам? — попита тя.

— Само до следващото село — отвърна Мег.

— Тогава се качвай отзад. Хайде!

Мег бързо заобиколи. Покривалото вече беше дръпнато. Вътре имаше още една жена, малко по-голяма от самата нея, с гарвановочерна коса, която обграждаше продълговатото, бяло лице: Когато Мег се покачи горе, тя ѝ протегна ръка.

— Влизай — каза тя.

Вътрешността на каруцата беше тъмна. Мег седна върху купчина слама. Обърна се да поблагодари на жената и видя, че срещу нея седи старата просякиня. Стомахът ѝ се сви от страх, сърцето ѝ заби в гърлото и тя се надигна. Не ѝ харесваше как я гледа старицата, докато другата завързваше платнището.

— Предпочитам да повървя.

— Както искаш. — Жената отново дръпна коженото покривало.

Мег се изправи, за да слезе. С ъгъла на окото си долови бързо движение, но беше късно. Дебелата тояга се стовари върху главата ѝ и я запрати обратно в каруцата.

Близо до Блайндгейт, в Глостър, Саймън Котърил, дърводелец от селцето Бъркли, също се страхуваше за живота си. Беше вечерял в кръчмата „Кожената бутилка“, а после тръгна по Оксхед Лейн, забързан към тавана, който беше наел над един магазин на Кинг Стрийт. Тъмните сенки сякаш изникнаха от земята край него. Бяха шестима души със скрити от монашески качулки и маски лица; всички въоръжени с тояги. Саймън беше извадил камата си, но само гледаше уплашено, докато мъжете го притиснаха назад, към стената на кръчмата.

— Имам много малко пари — прошепна той. — Аз съм само един беден дърводелец, който търси как да припечели.

— В такъв случай, мастър Котърил, би трябвало да си търсиш работа на друго място, а не да си пъхаш носа в работата на другите!

Сърцето на Саймън се сви, гърлото му пресъхна. Това не бяха разбойници или нощни крадци, дебнеци лека плячка. Те знаеха кой е и го бяха очаквали.

— Носим ти съобщение от благородния Дрейкът. — Гласът на „предводителя“ беше приглушен. — Ти си човек без земя, не си член на гилдията. Нямах и пени, защо тогава ухажваш дъщеря му, а?

— Алис си е моя работа! — отвърна Саймън. — Страхът му беше замаял главата, стомахът му се свиваше.

— Не, не, мастър Котърил, Алис Дрейкът не е твоя работа и ние сме тук, за да ти дадем урок.

Мъжете се нахвърлиха върху него с размахани тояги, с юмруци и ритници. Камата на Саймън беше избита от ръката му. Опита се да се отбранява, но беше безполезно. Ударите валяха върху него, силни и жестоки, и единственото, което можеше да направи, беше да прикрие главата си и да се плъзне по стената. Ритник в ребрата го запрати безпомощен на земята и побойниците се нахвърлиха върху него, заудряха главата му в паважа, биеха го по лицето, премазваха краката му с тоягите си. Цялото тяло на Саймън запламтя от болка, усещаше вкус на кръв в устата си. Опита се да извика, но миризлива ръка притисна лицето му.

— Помни си урока, Котърил! — застърга гласът. — Без повече песни и танци край къщата на мастър Дрейкът.

Саймън изстена и падна назад. Почувства как свалят колана с кесията и ножницата му, последвани от кожения жакет и ленената риза.

— Сега не приличаш на благороден ухажор, нали? Мъжете се отдалечиха, като се смееха и разговаряха.

Саймън се изправи и се опря на стената. Чувстваше охлузванията по лицето си. Дясната му буза беше ожулена, лявото ухо — разранено, един от долните му зъби се клатеше, а устните му бяха разцепени. Опита се да се изправи, но това само засили болката в стомаха и краката му.

— Господи, смили се! — изстена той, когато хапещият нощен вятър докосна разранената му, насечена плът. Опита се да пропълзи

обратно до вратата на кръчмата. Едно куче изскочи отвътре, залая с вдигната опашка и козината около врата му настръхна. Той се довлече до края на алеята, където остана да лежи, ранен и безпомощен. Затвори очи, като се опитваше да определи коя част от тялото го боли най-много. Какво можеше да направи? Ако се върнеше в стаята си, хазяинът му щеше да го изгони. Вече беше закъснял две седмици с наема.

Почувства нещо космато и студено да се плъзга покрай ръката му. Размърда се и продължи да вика, дори след като плъхът избяга.

— Синко, мога ли да ти помогна с нещо?

Към него се беше привел един монах. Имаше дребна, закръглена фигура, очите му бяха весели, лицето — полускрито от буйни мустаци и брада.

— Нападнаха ме — избъбри Саймън през устните си, покрити със спечена кръв. — Взеха ми всичко, което имам.

— Тогава, братко, ти си почти толкова богат, колкото и аз. — Монахът помогна на Саймън да се изправи. — Хайде!

— Къде? — попита той, вече подозиращ всички.

— Ще те оставя на грижите на краля. — Монахът праметна ръката на Саймън през рамото си и сграбчи младия мъж през кръста. — Болницата „Свети Вартоломей“ не е далеч. Хайде!

Саймън мислеше, че придвижването им ще трае вечно. Минаха между манастира „Свети Осуалд“ и тъмния, мрачен силует на абатството „Свети Петър“, през Уестгейт и Кинг Бридж Стрийт. От време на време ги спираха стражи, които на светлината на фенерите си подозрително оглеждаха ранения. Но монахът ги убеждаваше, че всичко е наред и те ги пропускаха.

Болницата „Свети Вартоломей“ се намиреше на собствена земя — малък парк с плодни дръвчета, морави и ароматно ухаещи билкови лехи. Влязоха през покритата порта на църковния двор и тръгнаха по посипаната с камъни пътека към главния вход с голям, дървен портал. Монахът каза на Саймън да седне на стъпалата и дръпна звънеца. Чу се шум от стъпки и вратата се отвори. След приглушен разговор помогнаха на ранения да премине по чистия, настлан с плочи коридор.

— Доведи го тук! — нареди един глас.

Саймън примигна от танцуващата светлина на факлата. Стаята беше топла. Ароматни ухаения от кухнята се смесваха с миризмата на

сапун, газ и катран. Докато го водеха по един коридор, той забеляза статуи в нишите, разпятия по стените. Монахът му помогна да влезе в една малка стая и внимателно го положи на тесен сламеник.

— Полегни си. — И монахът се оттегли.

Друг човек се наведе над Саймън. Имаше едро, честно лице с кротки очи. Беше облечен с тъмнокафява роба и на врата му висеше кръгла метална плочка с лика на свети Вартоломей. Мъжът внимателно го прегледа. После донесе купа с ароматизирана вода и мека кърпа, за да почисти раните и натъртванията му. Саймън извърна глава. Монахът седеше на едно столче до вратата.

— Благодаря — промърмори той.

Това беше последното нещо, което си спомняше. Другият беше налял някаква напитка в устата му и само след секунди той потъна в дълбок сън.

На другата сутрин Саймън се събуди с болки във всяка става. От монаха нямаше и следа, но плещестият човек, който се беше погрижил за него предишната вечер, се представи като Томас Каули и каза, че се грижи за болните.

— В лошо състояние си, синко.

Котърил му разказа какво се беше случило предишната нощ. Каули почеса главата си.

— Познавам Дрейкът — каза той. — Отвратителен грубиян. Можеш да се оплачеш на кмета или на съвета, но ще ти видят сметката набързо. — Той помогна на Саймън да се изправи на възглавниците. — Ще се оправяш — добави той утешително, като видя как дърводелецът примигва от болка. Посочи с ръка голата килия. — Не е кой знае какво, но това е най-доброто, с което разполагаме. Имаме няколко свещи, само за спешен случай. Подът и стените не са украсени, но храната ни е силна — яйца, херинга и сирене. — Той посочи към купчината дрехи на масата. — Това е за теб. Чифт ботуши, доста износена риза, расо, и плащ с качулка. Може би ще успея да ти дам и завивка от овча кожа. Но преди да ме питаш — не можеш да останеш тук. Ние сме болница. Най-много три дни и след това вълн! Саймън поклати глава.

— Благодарен съм ви. Пристигнах в Глостър с големи надежди. Аз съм дърводелец от Бъркли. Работех в замъка, когато мастър Дрейкът и дъщеря му посетиха господаря. — Той сви рамене. — Знаете как става — поглед на обяд, сладка усмивка на вечеря.

— И затова си тук?

— Дойдох, мастър Каули, защото искрено обикнах Алис Дрейкът.

— А тя обича ли те?

— Не съм имал възможност да разбера. Тук съм от седем дни. Похарчих всичките си пари. Вчера почуках на вратата на Дрейкът. Казаха ми да си вървя. Не знаех, че е толкова зъл.

— А сега какво ще правиш? Саймън въздъхна тежко:

— В Бъркли за мен няма работа, а нямам и роднини.

— А в Глостър не си член на гилдията? Саймън скръбно въздъхна.

— Добре. — Каули се изправи. — Брат Мартин ще се върне покъсно следобед. Може би той ще може да помогне.

Така и стана. Влажните очи на дребния, дебеличък монах се изпълниха с тъга, когато на свой ред изслуша историята за патилата на Саймън.

— Значи нямаш семейство, нито пари, нито работа и дори свое собствено ъгълче, където да се подслониш? — Монахът поклати унило глава. Седеше с разкрячени, обути в сандали крака, подпрял ръце на коленете си, загледан в пода. — Работа мога да ти намеря. — Той вдигна глава. — Една длъжност, която се освободи наскоро.

— Защо?

— Човекът... — Монахът облиза устни и прокара дебелиите си пръсти през заплетената си брада. — Е, няма да те лъжа, обесиха го.

— Обесиха го?

— Да, боя се, че сам падна в собствената си клопка — това най-добре описва нещата.

— Братко, какво говориш? Кой беше този човек?

— Наричаха го Беззъбия. — Брат Мартин се усмихна сухо. — Това беше единственото име, което ни каза; устата му беше като на новородено. Не можеше да се похвали и с един зъб! Обичаше да яде всичко размачкано, смесено с мляко, като децата.

Саймън облиза с език устата си, усещайки подутините по венците си.

— Братко, значи има работа, и то добре платена?

— Дори много добре — продължи забързано монахът. — Ще ти кажа честно. Беззъбия беше помощник-палач на градския съвет.

Саймън изстена.

— Не, слушай. Никой не знаеше откъде е дошъл, беше като теб. Не се справяше зле с работата си, но беше много чувствителен на тема зъби. Една вечер в кръчмата „Зеления обръч“ някой започнал да му се подиграва — един от онези нахални и злобни чираци. Беззъбия говореше доста особено и чиракът го имитирал. Беззъбия, мой приятел и брат по оръжие, мой брат во Христе, извадил камата си и го убил. Пет дни по-късно, след като се яви пред съдиите на Негово величество в Гилдхол, Беззъбия бил изведен и обесен на общинската бесилка близо до Хай Крос, на ъгъла на Нортгейт. Знаеш ли къде е това?

Саймън кимна.

— Но ти го нарече свой приятел.

— Точно така — отвърна монахът. — Една от моите задачи е да посещавам осъдените и да им предлагам духовната утеха на Църквата.

— Колко палачи има? — попита Саймън.

— Общо четири. Едно сговорно братство. Шадболт е главният палач. Преди смъртта на Беззъбия, той имаше трима помощници. Веселяка — ще разбереш защо го наричат така, когато се запознаете — и Мухоловката са онези, към които ще се присъединиш.

— И ще разбере ли защо го наричат така, когато се запозная и с него? — повтори думите му Саймън.

Монахът въздъхна и размърда крака.

— Просто изчакай тук.

Той излезе и след малко се върна.

— Според часовата свещ, скоро ще прозвучи пазарният рог. Мисля, че е най-добре да дойдеш с мен. Не се тревожи за сбогуването. По-късно ще обясня на мастър Каули.

Вече облечен, Саймън обу новополучените си ботуши и последва монаха вън от болницата „Свети Вартоломей“.

Беше хубав ден и тълпите се щураха по улиците и алеите между сергиите и павилионите. Хората викаха и се поздравяваха взаимно. Чираците се опитваха да привлекат погледа на възможни клиенти. Стражи и пристави патрулираха по улиците. Каруците за боклук сновяха нагоре-надолу, просяци обсаждаха пекарните и магазините за храна, търсейки сух хляб. Млад мъж, облечен в бяло, се разхождаше насам-натам с най-различни кожи — котешка, лисича, катерича и заешка — праметнати върху ръцете и плещите му или пристегнати

около тялото му с въже; отчаян опит да привлече клиенти към сергията на господаря си. Няколко кучета, привлечени от миризмата на кожата, също го следваха и тази нова идея как да продаваш стоката по-скоро предизвикваше смях, отколкото да привлеча клиента. Навсякъде деца играеха на топка със свински мехури, пълни с овес, или гонеха обръчи, караха ги да спират и да се търкалят.

Саймън се оглеждаше тревожно. Може би мастър Дрейкът беше тук някъде или, още по-добре, самата Алис? Може би той щеше да привлече погледа ѝ и тя да прояви съчувствие. Но виждаше само лица на непознати.

Те вървяха надолу към Западната порта покрай църквите „Свети архангел Михаил“ и „Света Троица“, чак до големия пазарен кръстопът. Тук патрулираше пазарната стража, която размахваше служебните си бели жезли. Надути и изпълнени с чувство за собствената си важност, членовете ѝ настояваха всички покупки и продажби да спрат, заплашвайки с глоба или дори с кратък престой на позорните стълбове, които се намираха в края на улицата. Независимо от това, скоро и те се разпръснаха, когато група млади мъже, облечени богато, препуснаха през разкаляните улици на буйни жребци, следвани от джафкащи кучета. Конниците преминаваха, по-загрижени за соколите и ястребите на китките си, отколкото за добрите граждани на Глостър, а те на свой ред тихичко ругаеха младите благородници, които си прекарваха деня в забавления, докато останалите работеха.

При Западната порта тълпата беше още по-гъста и беше още по-трудно да си пробиеш път през нея. Каруци и покрити коли се подготвяха да напуснат града; умърлушени фермери подкарваха говеда, гъски, патици, прасета и друга жива стока, която не бяха успели да продадат, към кланиците, месарниците и магазините за домашни птици. Брат Мартин поведе Саймън по-далеч от тях, надолу по една алея, тясна като сламка и воняща като бунисце, към мястото за екзекуции. Тук тълпата беше задържана от градските пристави. В тясното пространство пред тях огромна разклонена бесилка се издигаше в небето. Хората се блъскаха един друг, докато разносвачи на вода и продавачи на ябълки и сладкиши кръжаха наоколо, търсейки клиенти. Брат Мартин се покатери върху ниска тухлена стена и се загледа над главите на тълпата.

— Идват! — обяви той.

Тълпата замлъкна. Саймън зърна огромно знаме с герба на града, група стрелци, а после колата на смъртниците, която се дотъркала до пространството пред бесилката. Палачите бяха облечени в черна кожа. Червени маски скриваха лицата им. Един караше каруцата, другите двама седяха при тримата затворници.

— Последвай ме! — прошепна брат Мартин.

Дребният монах си проби път през тълпата, като от време на време викаше кой е и защо трябва да мине. Хората се отдръпваха с уважение. Саймън се чувстваше странно, докато следваше монаха към мястото, където палачите влачеха осъдените от затворническата кола.

— Добър ден, братко.

Огромният, Плещест мъж, който караше каруцата, слезе от нея и застана разкрячен.

— Бог да те благослови, мастър Шадболт — отвърна монахът.

Главният палач се обърна. Затворниците бяха строени в редица, жалка гледка в своите дрипи, със стегнато завързани ръце и крака.

— Искате ли някой от вас да каже нещо на добрия брат тук? — попита Шадболт.

Един от затворниците, с ожулено лице и почти затворено дясно око, се изхрачи и плю.

— Разкарай се, Шадболт! Върши си работата! Да бъдем в ада преди залез слънце!

— Винаги се опитвам да задоволя клиентите си.

Сега, останалите палачи донесоха стълби и ги сложиха под гредите на бесилката. Изкатериха се върху тях чевръсто като катерици и закачиха конопените въжета за железните куки в края на всяко разклонение. Тълпата вече беше неспокойна. Боклуци, буци кал, дори трупът на мъртъв плъх бяха хвърлени по посока на бесилката.

— Какво са направили? — прошепна Саймън.

— Разбойници са, браконieri от гората Дийн. Убили кралски елен.

Саймън затвори очи и прошепна молитва. Усети монахът да го бута с лакът.

— Не обичаш такива гледки, а, Саймън?

— Просто мисля, че е жалко, братко, дето бесят горките хора, само защото са гладни.

— Наистина ли? — Монахът вдигна вежди. — Наистина ли, Саймън?

— Да, наистина.

Затворниците бяха избутани към стълбите, когато Саймън забеляза нещо странно. Той беше виждал да екзекутират и други хора в Бъркли, и в замъка, и в селото. Просто ги обесваха като плъхове, оставяха ги да се гърчат и понякога изглеждаше, че агонията им ще трае вечно. После ги потапяха в катран и ги овесваха на желязна бесилка като предупреждение към останалите.

Тук беше по-различно. На главите на осъдените бяха сложени бели чували, които напълно скриваха лицата им. Саймън беше чувал за такава практика — акт на милосърдие, така че зрителите да не могат да видят ужасното разкривяване от смъртта. Шадболт се отнасяше внимателно със затворниците. Срязаха въжетата им и ги поведоха нагоре по стълбите. Когато стигнаха до върха, един от помощниците, който беше се изкачил преди това, сложи примките около вратовете на всички осъдени и издърпа надолу големия възел точно под лявото им ухо. Скоро и тримата затворници бяха готови. Член на градската управа пристъпи напред. Надут и шкембест, с нелепа боброва шапка на главата, той прочете списък от обвинения, после размаха ръка и извика:

— Да се изпълни Кралското правосъдие!

Главният палач бързо дръпна всички стълби. Осъдените увиснаха във въздуха, където започнаха да се тресат и гърчат. Помощник-палачите слязоха от ешафода, хванаха глезените на всеки от обесените и ги издърпаха надолу. След съвсем кратко време и тримата висяха неподвижни, с отпуснати ръце и крака, а телата им леко се люлееха на края на въжетата.

Тълпата веднага се разпръсна. Градските управници се отдалечиха, както и стрелците. Но палачите останаха в подножието на ешафода и като вдигнаха нагоре маските си, започнаха да пият вино от един мях. Саймън помисли, че брат Мартин ще отиде при тях, но той остана на мястото си и единственото му движение беше да очертае кръст по посока на тримата мъртви престъпници.

Щом тълпата се разпръсна, стълбите бяха поставени на място, палачите се покачиха горе и отвързаха въжетата. Трупите бяха поставени в каруцата и незабавно покрити с брезент.

— И сега какво? — попита Саймън.

— Ще ги закарат в гробището на августинците близо до Южната порта. Там има парче общинска земя, което стига до Гъшия ров. Ще ги заровят там. — Брат Мартин бръкна в кесията си и сложи една монета в ръката на Саймън. — Отсреща се намира Кетскин Лейн. По средата на уличката има малка пивница. — Той се усмихна. — Нарича се „Почивката на палача“. Щом трупове бѣдат заровени, ще се срещнем с теб там. Тръгвай — настоя той.

Саймън се отдалечи, все още чувствайки се натѣртен и наранен след нападението предишната вечер, а в ума му цареше пълнен хаос. Спря и погледна назад към бесилката. Беше навлязъл в двайсет и четвъртото си лято през това лято господне 1388, и какво му беше дал животът? В Бъркли за него нямаше нищо. Беше отгледан от престаряла леля и познаваше докрай горчивината на крайната бедност. Беше изучил занаята си от местен дърводелец, майстор-занаятчия, който беше работил в абатството „Свети Петър“. Но какво друго? Той, Саймън Котърил, не беше член на гилдията и не бе посрещнат топло в Глостър, освен в болницата „Свети Вартоломей“ и от дребничкия монах, който в момента се качваше на колата на смъртниците.

Саймън се почеса там, където плащът, даден му в болницата прежулваше врата му; грубата дреха беше му оставила белег. Той вдигна поглед към небето. Есента скоро щеше да отстъпи пред зимата. Помнеше какво му беше казал майсторът, че животът е като мазен стълб — или го изкатерваш, или трябва да паднеш отново в калта. Това ли щеше да стане с него? Щеше ли да стане един от хората без земя, които обикаляха по пътищата, за да си търсят работа? Той продължи да върви, стигна до Кетскин Лейн и откри „Почивката на палача“.

Въпреки мрачното си име, кръчмата беше оживена, помещението ѝ — голямо и просторно. От гредите висяха шунка, бекон и зеленчуци, окачени да се сушат. Те излъчваха сладко ухание, от което устата му се изпълни със слюнка. Масите бяха от хубаво орехово дърво, столовете — трикраки и здрави, а на пейката до прозореца дори беше поставена сгъната покривка, вместо възглавница. В огнището в ъгъла, пращеше огън, а от кухнята се чуваше тракане и дрънчене на тенджерите и тигани. Рогозките на пода бяха свежи и меки. На стените имаше рисунки на бесилки, ешафоди и коли на смъртници. В една ниша беше поставен човешки череп, а под него на парче пергамент, с красив почерк беше

написано, че това е черепът на Ефулвулф, монах, избягал от манастира и станал крадец край речните бродове, преди да бъде заловен и обесен в лето господне 1312.

Кръчмарят излезе от кухнята; висок, жилест мъж, който влачеше левия си крак, докато вървеше. Огледа Саймън от главата до петите.

— Не си просяк, но виждам, че дрехите ти не са шити за теб.

— Приятел съм на брат Мартин — отвърна Саймън. Очите на кръчмаря, твърди като кремък, не трепнаха.

— Искан да работя с него. — Саймън не искаше да обяснява, но не му се щеше и да го изхвърлят и да търка подметки по алеята.

— Ново попълнение. — Лицето на кръчмаря се разля в усмивка. — Аз самият бях някога палач, докато не паднах от ешафода. Той почука по вдървения си крак. — Ужасна професия. Затова, приятелю, добре дошъл в сенките между живота и смъртта.

ТРЕТА ГЛАВА

В тайната стая на кмета над залата на градския съвет, близо до Кинг'с Крос, двамата главни старейшини седяха на дълга, полирана маса от орехово дърво. Очакваха най-видния си съгражданин, кмета, да продължи с разискванията. Но той изглеждаше потънал в собствените си мисли. Гледаше към големия меч на града, поставен в центъра на масата с оголено острие. Скъпоценните камъни, вградени в дръжката му, отразяваха блясъка на светлината и в тях трепкаха искрици. Зад прозорците с оловни стъкла падаше мрак. Всички капаци бяха спуснати, за да не би някой отвън да чуе за ужасиите, открити близо до кралския град Глостър. На мрачното стълбище отвън стрелци с ливреите на града и конусовидни стоманени шлемове пазеха с извадени мечове. Край входните врати отдолу обикаляха тежко въоръжени войници, готови да се притекат на помощ на приставите, ако някой се опиташе да смути тази важна среща.

— Милорд кмете — Дрейкът, търговец и старейшина, почеса посивялата си, ниско подстригана коса и се заигра с медальона на гилдията, който висеше около дебелия му врат. — Милорд кмете — повтори той. — Защо сме тук в този късен час? И къде са писарите?

Той погледна през рамо към покритата със зелено сукно маса, където обичайно седяха чиновниците, записвайки внимателно важните проблеми, които се обсъждаха. Кметът, сър Хъмфри Бедълтън, дори не си даде труд да вдигне очи, а продължи да прокарва пръсти около сурово стиснатите си устни; като от време на време почесваше разсеяно посивялата си брада. Изглеждаше заплепен от меча, символ на властта му. Искаше му се да го стисне и да използва острието, за да изтръгне зловещата зараза, която заплашваше мира и спокойствието на града.

Сър Хъмфри огледа разкошно обзаведената стая: бродираните гоблени по стените, щитовете с натруфени гербове; сандъците, шкафовете, обкованите с метал ковчезета; рафтовете, отрупани със сребърни, златни и калаени чаши със знака на градския съвет. Той

посегна и отпи от виното си, после се облегна на тапицирания стол, отпусвайки лакти върху страничните облегалки, докато пръстите му си играеха с лъвските глави, издълбани в края на всяка от тях. Покрити мангали във всеки ъгъл затопляха стаята. Доловил смътно някакво движение, сър Хъмфри погледна към двата бели заека, които носеше навсякъде. Малка ексцентричност, с която кметът се гордееше. Беше богат и влиятелен, имаше времето и средствата да създаде специална порода зайци, както и тлъсти гълъбици и гълъби за гълъбарника си. Но в сърцето си сър Хъмфри знаеше, че това са глупости. Такива играчки не бяха подходящи за тези мрачни времена.

Дрейкът вдигна глава, за да се обади отново, но приятелят му, Джон Шиплър, кожухарят, рязко го сръчка с лакът. Характерът на кмета беше буен и рязък; дори при най-весели поводи той не обичаше да го прекъсват, затова им оставаше само да чакат. Знаеха, че нещо ужасно се е случило.

На далечния край на масата седеше началникът на градската стража. Стоеше сковано и когато помръднеше, се чуваше скърцане на кожа и дрънчене на ризница. Беше пристигнал късно следобед, следван от каруца, строго охранявана от стрелци, която караше ковчег, скрит под бали слама. Сега той стоеше в малкото преддверие. Бяха го мернали, когато служителите на кмета ги бяха довели дотук, затваряйки и заключвайки вратата след тях.

— Съжалявам. — Кметът отмести стола си назад със скърцане. — Опитвам се да намеря думи, за да опиша как се е случило всичко това.

— Какво се е случило? — попита Дрейкът.

— Чухте ли за изчезванията?

Двамата му събеседници изглеждаха объркани.

— В името на Божията любов! — излая кметът. — Млади жени от града и околностите са изчезнали. — Той плесна с ръце. — Като дим.

— Прислужници от кръчмите — прекъсна го Дрейкът. — Слугини от пивниците, дъщери на селяни.

— Да, мастър Дрейкът. — Изпъкналите очи на кмета му хвърлиха яростен поглед. — Били са нечии дъщери.

— Но...но... — заекна Дрейкът. — Милорд кмете, общоизвестно е, че тези момичета са, ами, доста разпуснати; хойкат насам-натам.

— Кой казва, че са разпуснати? — отвърна сър Хъмфри. — И какво е станало, мастър Дрейкът, че внезапно от няколко месеца, да кажем от Петдесетница, тези млади момичета са решили да изчезват? Не, ти грешиш. — Той щракна с пръсти. — По-добре елате с мен. Надявам се да имате здрави стомаси.

Той излезе в преддверието. Обикновено тук държаха ръкописи и счетоводни книги. Сега беше разчистено. Един ковчег лежеше върху две дървени магарета, покрит с черен покров. Щом останалите се събраха, кметът свали покрова и без предупреждение вдигна капака. Вътре имаше труп на млада жена. Гърлото ѝ беше прерязано, а тялото почти обезкръвено, лежеше бяло и безжизнено. Червената коса караше прежълтялото ѝ лице да изглежда още по-ужасно.

— Мили Боже! — С ръце на устата Шиплър изскочи от помещението.

Дрейкът гледаше, обзет от ужас.

— В името на разпятието! — възкликна той. — И на всички светии! Какво е станало с устата и очите ѝ?

Миризмата на трупа започваше да изпълва стаята. Старейшината бързо извади шишенце с ароматна течност от кесията си и го поднесе под носа си. Кметът кимна на началника на стражата, който с помощта на камата си обърна лицето така, че да могат да видят гледката в целия ѝ ужас. Очите и устата на огненокосата Мег бяха защити с дебел черен конец.

— Видяхте достатъчно.

Капакът на ковчега бързо беше върнат на мястото му и покрит с черния покров. Кметът се прекръсти, придружителят му го последва и двамата се върнаха в стаята на съвета. Шиплър се беше превил над един съд, свален от някой рафт. Изправи се с преbledняло лице и избърса угълчетата на устата си с края на наметката си.

— Мастър Дрейкът — усмихна се леко кметът, — тук нямаме слуги, затова може би ти ще ни налееш вино.

Дрейкът бързо кимна. Щом бокалите бяха пълни, кметът почука по масата.

— От Петдесетница насам — започна той — известен брой млади жени са изчезнали от Глостър и околностите му. Млади момичета. Някои са прислужвали в кръчмите, други са имали и по-непочтени професии. Свързвало ги е едно нещо. Пътували са извън

града и обратно. Затова аз и началникът на стражата смятаме, че са били отвлечени от пътя.

— Отвлечени? — проговори кожухарят Джон Шиплър.

— Отвлечени — повтори кметът. — Това е най-доброто, което мога да измисля. Нямаме никакви следи, но бедното момиче, чийто труп току-що видяхте, е работило в една пивница и е било видяно да излиза от града преди няколко нощи. Семейството ѝ живее в едно селце на няколко мили надолу по Бартън Роуд. Когато не се прибрала у дома, баща ѝ, фермер-арендатор, дошъл в града, за да разпитва началника на стражата и следователя. Но нито те, нито бившите ѝ работодатели могли да му кажат къде се намира момичето. — Сър Хъмфри отпи от виното си. — При нормални обстоятелства изчезването ѝ би останало незабелязано. Но вчера следобед двама горски пазачи заедно с ловните кучета на лорд Бъркли пресекли потока Ръщдийн в гората Дийн. Едно от кучетата, още неопитно, избягало и пазачите с помощта на лесничите тръгнали да го търсят. Кучето било младо и в разцвета на силите си, много ценено от собственика си. Обучавали го да надушва дивеча при лов. Проследили го дълбоко в гората и го открили да копае под един камък на открита поляна. Обзело ги любопитство. Вързали кучето и му сложили намордник, после самите те започнали да копаят и ето какво открили.

— Но защо? — попита Дрейкът. — Кой би убил едно бедно момиче по този начин?

Кметът погледна към началника на стражата. Войникът се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— По главните и странични пътища — каза той — често обикалят главорези и разбойници.

— Знаем това — прекъсна го Шиплър. — Говорих с началника на стражата, че трябва повече да се охраняват.

— Тихо! Тихо! — намеси се кметът. — Сега не е време за критики и разчистване на сметки. Продължавай...

— Очевидно момичето е отвлечено от Бартън Роуд — продължи военният с по-уверен глас. Дебелите търговци не му харесваха — мразеше критиките и безмълвните им обвинения. — Била е ударена отстрани по главата и сигурно е била закарана на четири-пет мили в гората. Гърлото ѝ било прерязано, а очите и устата запечатани по този варварски начин. — Той млъкна и почука по масата, за да накара

истината бавно да проникне в дебелиите глави на търговците. — Не разбирате ли? — продължи той настоятелно. — Ако е трябвало да бъде озлочестена, това можеше да стане и близо до пътя, но роклята ѝ не е била събличана. По нея няма никакви следи или белези, освен че гърлото ѝ е прерязано, а очите и устата — ужасяващо обезобразени.

— Това, което иска да каже началникът на стражата — добави сър Хъмфри, — е, че тази млада жена е била отвлечена, повалена в безсъзнание, закарана в гората и използвана за някакъв светотатствен ритуал.

— Магьосничество! — възкликна Дрейкът.

— Да, мастър Дрейкът, магьосничество! И това не е измама или безсмислено обвинение. Знаем, че гората Дийн често се използва от онези, които служат на мрака. Много пъти сме чували за огньове, видени късно през нощта. За странни сцени. Но обикновено сме ги приемали за фантазии.

— Но защо очите и устата ѝ са били защити? — попита Дрейкът.

— Аз съм кмет на Глостър, а не магьосник! Отговорът предизвика усмивки и сподавен смях.

— От малкото, което знам — продължи сър Хъмфри, — практикуващите черна магия имат нужда от кръвна жертва. Очите и устата са затворени по този варварски начин, за да попречат на душата да си отиде, за я принесат заедно с тялото и жертвата за демоните, които почитат, да бъде пълна.

— Но какво можем да направим? — изстена Дрейкът. — Ще трябва цяла кралска армия, за да претърсим гората Дийн. А дори тогава...

— Дори тогава няма да открием нищо — довърши кметът. — Това не е само проблем на църквата, господа. — Сър Хъмфри млъкна. — Всички сме търговци... — той умишлено наблегна на последната дума. — Представете ли си какво ще стане, ако новините станат всеобщо достояние? Бог знае, че истината е достатъчно неприятна, но когато разпространителите на слухове и събирачите на клюки, разпространят тази история, и тя се разнесе от ухо на ухо — ако изобщо това е новина в Глостър утре, — когато камбаната бие за молитва, всичко ще се знае в Бат и Бристъл. Кой ще иска да дойде в град, където вещици и магьосници принасят в жертва млади жени и

практикуват черните си ритуали? Хората ще се уплашат да пътуват. Казано направо, търговията ще пострада.

Бяха поръчани нови халби ейл и когато прислужникът ги донесе, Шадболт вдигна своята.

— За мъртвите! За обесените! За онези, които се люшкат между небето и земята!

Всички уважиха тоста и така Саймън Котърил, дърводелец, стана помощник-палач в кралския град Глостър.

През следващите няколко седмици Саймън изучи занаята си. Той включваше дълъг списък от задачи, защото палачите не бяха заети само в дните, когато бесеха някого, но и с други, най-разнообразни дейности: поддръжката на ешафодите и колата, покупка на конопени въжета, обучението на товарните коне. Скоро Саймън свикна с облеклото от черна кожа, което го караше да се чувства по-силен, повлиятелен, а когато спуснеше червената маска върху лицето си — като рицар в броня, готов да влезе в бой. Палачите отговаряха не само за екзекуциите, но и за най-различни наказания, присъждани от съдилищата в Глостър — жигосването на фалшификатори и богохулници; рязането на ушите и носовете на престъпници, осъдени за трети път; поставянето на намордници с остри шипове на устата на жени, осъдени за неподчинение, богохулство и клеветничество.

За Саймън тези наказания бяха ужасяващи и отвратителни, а в началото — мъчителни. Повечето от жертвите бяха закоравели престъпници, но онези, които бяха наказвани за пръв път, крещяха и се съпротивляваха. Шадболт скоро осъзна, че Саймън има, както се изрази той, „меко сърце“, за разлика от Мухоловката, който изпълняваше задълженията си със злорадо наслаждение. Затова Саймън често беше само свидетел, а не участник в тях. Бичуването на проститутките също беше оставено на Мухоловката и той с наслажда стоварваше тоягата върху закръгления бял задник на някоя проститутка, заловена да се предлага на забранено място или в забранен час.

Дните, когато имаше екзекуция, бяха нещо различно. Саймън трябваше да изпълнява ролята си. Той бързо се научи да се катери по замайващо високия ешафод, да стяга примката около шията на престъпника и да отмества стълбата. Приемаше и изричната заповед на Шадболт, че лицето на осъдения престъпник трябва да бъде закрито и

палачът да дръпне краката му, за да премине колкото се може по-бързо в един живот, по-блажен от земния.

Сърцето на Саймън скоро закоравя. Повечето от осъдените от кралския или от градския съд престъпници заслужаваха наказанието си. Но в същото време Шадболт и останалите го държаха настрана от затворниците. Килиите на осъдените бяха подобни на пещери помещения под сградата на Общината. Едно от основните задължения на палачите беше да придружават брат Мартин при посещенията му при осъдените. Докато той предлагаше утехата на Светата Църква на осъдения, Шадболт измерваше нещастника с поглед. Веселяка и Мухоловката често ги придружаваха, но Саймън — никога. Той виждаше за първи път затворниците, когато ги извеждаха сутринта или късно следобед и ги натоварваха на колата на смъртниците. Той седеше с тях, но както сухо отбеляза Шадболт, те не бяха най-приятната компания. Повечето просто седяха с намусени лица. Останалите бяха пияни, малцина плачеха и се молеха за милост.

Саймън беше любопитен защо го изключват от посещенията в килиите, както и когато откарваха трупове в изоставената част от гробището на августинците. Винаги му нареждаха да остане при бесилката, да свали въжетата и стълбите и да ги чака да се върнат. Веднъж попита за причината. Шадболт само се усмихна и поклати глава.

— Когато му дойде времето, синко — обяви той звучно, — когато му дойде времето, ще се насладиш на пълните привилегии на нашата професия.

Отец Мартин и останалите двама мълчаливо се съгласиха, затова Саймън не настоя, макар неудобството и любопитството му да нараснаха. Шадболт наричаше малката си група „Отрядът на палачите“ и композираше химни и песни, които да пеят. Срещаха се в „Почивката на палача“ и пиеха, докато чуеха камбаните в полунощ. Една от привилегиите, на която се радваха палачите в Глостър беше, че вечерната камбана и ограничената продажба на пиене след определен час не ги засягаха. Това бяха весели събирания, на които виното и ейлът се лееха като вода, докато кръчмарят сервираше най-вкусните си блюда. В други случаи, особено по големите празници като този на свети архангел Михаил, те се разхождаха по пазарите, ходеха по панаири и бяха поздравявани учтиво от видните жители на града и

членовете на съвета. „Отрядът на палачите“ на Шадболт живееше в сянката на смъртта и това му придаваше излъчване, на което другите завиждаха. Младите проститутки също ги търсеха и Саймън имаше своя дял от нежни почитателки, винаги готови да му предложат услугите си безплатно.

Понякога той имаше чувството, че е умрял и е възкръснал в ада, че празнува в някаква мрачна гробница, заобиколен от демони. Шадболт наемаше пивницата „Почивката на палача“, канеха проститутки, брат Мартин прочиташе молитвата преди ядене и пиршествата продължаваха до малките часове.

Отначало младият дърводелец им се наслаждаваше, но докато седмиците минаваха и есента премина в зима, той започна да крие нарастващото си неудобство. Беше загубил представа за броя на изминалите дни. Умът и душата му сякаш бяха приковани към огромната бесилка, която се извисяваше на пазарния площад, към трополенето на колата на смъртниците, рева на тълпата и телата, които се гърчеха на края на въжетата. Освен това подозренията му към потайността на Шадболт, приятелите му и брат Мартин се засилваше и той скрито се чудеше на постоянния им запас от сребро. Плащаха им добре, но Шадболт живееше като лорд, а една вечер в пристъп на пиянска откровеност Веселяка беше споделил, че има достатъчно пари, за да си купи къща в Уестгейт. Саймън се чудеше дали да не се върне в Бъркли, но един поглед към просяците, струпани в алеите около катедралата го накара да промени решението си. Зимата приближаваше и както Шадболт му напомни, просяците рядко оцеляваха до пролетта.

Той се опита да се срещне с голямата си любов, русокосата Алис Дрейкът. Един ден я заговори на пазара, където тя си купуваше игли й топ фин лен за празника на Все светии. Тя беше учтива, но хладна; огледа го от главата до петите и се усмихна мълчаливо, когато той раздруса среброто в кесията си.

— Изглеждаш добре, Саймън. Приличаш на войник в тези дрехи. — Тя взе покупките си и ги подаде на прислужницата, която стоеше зад нея. — Но винаги съм мислила, че си дърводелец и то добър, а не някакъв си палач.

И преди Саймън да успее да отговори или възрази, тя беше отминала и се отдалечаваше, вирнала високо глава.

Саймън я видя още няколко пъти на пазара, но тя беше още по-студена и гледаше през него, сякаш не съществува. Шадболт откри това и започна безмилостно да го дразни. Дърводелецът нямаше нищо против — главният палач беше достатъчно проникателен, за да усети притесненията му, а сега можеше да представи хубавата Алис Дрейкът като причина за тъгата си.

Най-после Саймън си нае собствена стая над един магазин за платове на Капстал Лейн, добре мебелирана с легло, дюшек, големи възглавници, пълни с гъши пух, юрган и балдахин, столчета, сандъци и дори голям шкаф за дрехите, които си купи. Често се измъкваше от пиршествата в „Почивката на палача“ и се прибираше в стаята си. Но там просто седеше и гледаше втренчено цветната картина, купена от един художник, който рисуваше близо до катедралата. Започна да спи лошо, кошмари измъчваха ума му и го пробуждаха, облян в пот, в ранните часове на утрото.

Един ден Саймън почувства, че тези ужасни кошмари нахлуват и в часовете, когато е буден. Беше излязъл на разходка и реши да разгледа мраморния саркофаг на Едуард Втори в абатството „Свети Петър“. Вървеше по Арчдийкън Стрийт, когато един човек се блъсна в него. Саймън се извини. Човекът леко се обърна и забързано продължи.

— В името на небесните ангели! — възкликна дърводелецът.

Беше толкова изненадан, че не можеше да помръдне, а когато се окопити, мъжът беше изчезнал.

Саймън влезе в една пивница, западнала и мрачна. Седна разсеяно в ъгъла, поръча чаша медовина и загледа как пламъкът на лоената свещ, поставена върху бъчва в средата на помещението, трепти от течението. Беше сигурен, че човекът, с когото се сблъска, беше браконьер, на чиято екзекуция бе присъствал.

— Не може да бъде! — прошепна той.

Обзе го вледеняващ страх. Нима започваше да полудява? Отново ди го преследваха кошмари? Погледна през вратата към гаснещата дневна светлина. Дали всички, които беше обесил, не го дебнеха в здрача? Допи медовината по-бързо, отколкото беше възнамерявал, вдигна се несигурно на крака и тръгна по пустите улици към „Почивката на палача“.

Както обикновено, Шадболт държеше реч. Саймън се усмихна и седна в ъгъла на масата. Разговорът и смеховете отекваха надалече.

— Случило ли се е нещо, Саймън? — Шадболт доближи лицето си до неговото. — Да не си се подмокрил, синко?

— Остави го на мира! — намеси се брат Мартин. — Саймън, какво има?

— Нищо, нищо — опита се да се овладее Саймън. — За какво говорехте?

Шадболт намигна и почеса месестия си нос.

— Носят се слухове, Саймън.

— За какво?

— Помниш ли Прюнела Баничката?

Саймън се усмихна. Как би могъл да забрави пълничката малка уличница, с която така усърдно беше танцувал?

— Да не се е омъжила за барон? — попита той, опитвайки се да бъде остроумен.

Шадболт поклати глава.

— О, не! — Разхлаби кърпата около врата си и попи потта си. — Баничката е изчезнала. За това говорехме. Носят се слухове, гъсти като плевели в градина, че нещо зло се е появило в Глостър. Тя не е първата, която изчезва, и казват, че членовете на съвета знаят за това.

— Какво искаш да кажеш? — попита Саймън.

— Слухове. — Шадболт погледна косо към брат Мартин. — А и нашият добър брат... най-добре ти му кажи, Мартин.

Монахът запретна широките ръкави на расото си. С веселия си поглед и набола брада приличаше на добродушен гном. Саймън често се чудеше какво мислят августициите от неговия орден за това, че общува с палачи и проститутки. Брат Мартин просто беше казал, че работата на един свещеник е да общува с грешници.

— Чух слухове — той погледна през рамото на Саймън, за да се увери, че никой не ги слуша. — Говори се за магьосничество.

— Винаги се говори за това — възрази Саймън. — Особено в гористите местности. Всяка пивница в Бъркли си има някоя зловеца история за сатанинските сборища в мрака.

— Да, и някои от тях са верни — намеси се Веселяка. Говореше неясно, както обикновено, защото десният ъгъл на лицето му беше

неподвижен. — Всички сме чували за огньовете на Самхаин и през Валпургиевата нощ.

— Остави това! — каза брат Мартин. — По-важното е, че двама добри братя доминиканци са дошли от Лондон. Твърдят, че просто пътуват за Бристъл, но не е вярно. Останаха по-дълго, отколкото предполагам. Брат Шадболт ги е виждал в Съвета.

Сега Саймън се заслуша. Беше чул за доминиканците, сладкодумни проповедници и членове на Инквизицията.

— Ако някой служи на дявола, ще свърши на бесилката — заяви Шадболт и се облегна на стената. — Помнете ми думата, заради това ще имаме много-много работа. Така че, по-весело, Саймън, кажи ни какво те притеснява. Нали не е бедната Алис?

— Не, не е тя — реши Саймън да каже истината. — Преживях нещо ужасно. Вървах по една алея в другия край на Глостър. Признавам, че вече се смрачаваше и...

— И?

— Блъснах се в един човек. Той се обърна и видях лицето му. — Саймън млъкна, докато прислужникът сервираше още халби ейл. — Кълна се в Бога, не лъжа!

— Казвай, момко!

— Преди около две седмици обесихме един браконьер — продължи забързано Саймън. Погледна към Мартин и подтисна тръпката на страх, защото братът го гледаше с нетрепващ поглед. — Мога да се закълна в Светото причастие, че това беше същият човек, когото обесихме. Но това е невъзможно, нали? Искам да кажа, човек, който е обесен, не може да оживее.

Очакваше изблици смях да посрещнат откровението му, но сътрапезниците му го изгледаха студено. Саймън нервно преглътна.

— Искам да кажа, нелепо е. Щом някой е обесен, той е обесен, нали така?

Шадболт остро се изсмя, но Саймън се зачуди защо усмивката не стигна до очите му.

— Всичко е заради Алис — плесна с ръце главният палач.

— Направо те е побъркала.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

През следващата седмица Саймън откри, че напрежението при срещите им се усилва. И то толкова, че почувства почти облекчение, когато Шадболт му каза да прекоси река Севърн с колата на смъртниците и един от товарните коне. Трябваше да отиде до гората Дийн, за да купи дъски и други необходими материали за тъмницата и ешафода в Глостър.

— Не бързай — потупа го Шадболт по рамото. — Наслади се на провинциалния въздух. Опитай да си прочистиш мозъка.

И Саймън се наслаждаваше. Есента беше оцветила листата в златистокафяво. Въздухът беше свеж, но не студен и гората от двете страни на пътя беше пълна с дивеч. Звънката песен на птиците се носеше надалеч. Дъждът беше спрял и повечето дни бяха хладни, но сухи.

Саймън не бързаше. Той дори посети Бъркли и прекара една нощ в хана „Кръстосаните ключове“, където онези, които го познаваха отпреди, го гледаха зяпнали заради новопридобитото му богатство. Посети и замъка, потърси приятелите си, но откри, че нищо не озлобява хората повече от нечие благополучие. Върна се в гората Дийн, купуваше материали; спираше в най-различни пивници, за да пийне по нещо или да преспи върху сламеник на пода.

Около шест дни, след като напусна Глостър, Саймън осъзна, че е време да се връща. Пое по пътя към Севърн. Нежното, люлеещо поклащане на колата и чаткането на конските копита го унесоха в полудрямка. Денят беше хубав и за да се разбуди, както и да утоли жаждата си. Саймън изостави главния път и се отправи към един зловещ на вид коптор, който служеше за пивница. Беше проста колиба с плетени стени, измазани с кал и остър покрив, под чиято стряха беше промушен клонът, показващ, че това е кръчма. Спъна коня и влезе вътре. Светлината се процеждаше през два тесни прозореца. Пушекът от огнището в средата се смесваше с вонящия дим на лоената свещ. Саймън би си тръгнал, ако не се беше отклонил толкова от пътя. Без да

обръща внимание на кокошките, които стояха и оцвъкваха бъчвите с курешки, той си поръча голяма чаша ейл. Прилична на вещица кръчмарка му я сервира начумерено. Тя трясна халбата на масата и гневно се отдалечи. За изненада на Саймън ейлът беше пресен и силен. Той се огледа — останалите клиенти бяха няколко въглищари и един пътуващ търговец. Последният седеше в ъгъла и широкопола шапка закриваше очите му. Той щракна с мръсните си пръсти и хапна малко хляб от калаената чиния. Саймън го наблюдаваше с ъгълчето на окото си, забелязвайки, че от време на време мъжът полива малко ейл върху месото и хляба, за да омекнат и ги разбърква с ножа си. Посетителят държеше главата си наведена. Най-после той свърши с яденето и сложи чинията на пода. Кръчмарката се приближи и за малко не се подхлъзна на мазния под.

— Ей, Беззъбия! — извика тя.

— Затваряй си плювалника! — озъби й се мъжът и се огледа страхливо.

Саймън сведе поглед към халбата си, преструвайки се, че е полузаспал, макар космите на тила му да настръхнаха. За втори път срещаше човек, за когото се знаеше, че е обесен. Беше ли съвпадение или някаква измама?

— Съжалявам, Кътбърт. — Кръчмарката почти изкрещя името на мъжа и му донесе халба ейл. — Ето, почерпи се.

Саймън беше убеден, че мъжът срещу него е бившият палач от Глостър, който трябваше да е екзекутиран за убийство на човек при кръчмарска свада. Поръча си още една халба ейл. Времето се влачеше. Когато най-после търговецът тръгна да си ходи, Саймън го последва. Докато отвързваше коня си, мъжът мина покрай него.

— Сър! — извика Саймън. — Накъде отиваш?

— На юг към Бристъл. — Беззъбият държеше главата си извърната.

— Ако искаш, ще те повозя безплатно — каза Саймън. — Какво продаваш?

— Дрънкулки, панделки за любимата ти или игли за жена ти.

— Седни до мен — покани го Саймън. — Хайде, може да си купя нещо.

Търговецът не почака да го молят и се качи в колата. Саймън хвана юздите и леко подкара коня и каруцата по калната отбивка към

пътя за Севърн. През цялото време бърбореше, че е селски фермер от Бъркли, тръгнал да продава дървения материал, който купил на един от бристълските пазари. Търговецът го слушаше, но когато Саймън го пита къде е бил и с какво се занимава, мъжът само изсумтя. Дърводелецът продължи да бърбори. По някое време търговецът помоли да спрат. Обърна набръчканото си, мръсно лице и разкри червени, възпалени венци.

— Изпих толкова много от скапания ейл — изхриптя той, — че трябва да се изпикая.

Саймън го изчака да навлезе между дърветата. После слезе, сложи стрела в един малък арбалет и се скри зад каруцата. Търговецът се появи, завързвайки шнуровите на панталоните си и се качи на мястото си. Саймън отиде до него, зареди арбалета и го насочи. Челюстта на Беззъбия увисна.

— В името на Бога! — запротестира той. — Аз съм просто един беден търговец. Нямам нито злато, нито сребро, само няколко пенита.

— Не ме интересуват парите или стоката ти — отвърна Саймън. — Нека ти се представя. Саймън Котърил, някога дърводелец, а сега помощник-палач в кралския град Глостър, един от отряда на мастър Шадболт.

— Не знам за какво говориш. — Но тревогата на Беззъбия беше повече от явна. Ръцете му трепереха и преглъщаше толкова трудно, че адамовата ябълка в мършавото му гърло подскачаше и се тресеше. Саймън се приближи и оципа ръката му с изпъкнали вени.

— Не вярвам в чудеса, Беззъби, но ето човек, който би трябвало да е мъртъв, да гние в гроба и да храни червеите, а той седи пред мен жив и здрав. Ако твърдиш, че си невинен, ще те накарам до най-близкото село и ще накарам началника на стражата да те задържи.

— Ще убия тази бърлива кръчмарка! — изстена Беззъбия, закрил лице с ръце.

— Или — продължи Саймън, като бръкна в кесията си с една ръка — ще ти дам една сребърна монета и ще те пусна, но при едно условие! Да ми кажеш истината.

Беззъбия погледна нагоре към дърветата.

— Сгреших, трябваше да ида в Уелс и да остана там. — Той погледна към Котърил с насълзени очи. — Но аз съм роден тук и ми домъчня за дома.

— Това може да се оправи — отвърна Саймън. Беззъбия сви рамене.

— Тогава се качвай и свали този арбалет. Ти си по-силен и здрав от мен. Ще ти разкажа историята си, после ще си отида.

Саймън се върна в Глостър късно следващата вечер. Откара колата и коня до конюшната зад сградата на Общината и се отправи към „Почивката на палача“. Шадболт хвърли един поглед на лицето му и каза на Мухоловката да разкара проститутките и останалите клиенти от помещението.

— Какво има, Саймън? Говори! — Шадболт се приведе и напълни една халба. — Приличаш на котка, докопала сметаната.

— Открих — каза Саймън — защо никога не ми позволявате да посещавам затворниците или да присъствам на погребението им в гробищата на августинския орден.

Шадболт затвори очи. Мухоловката отмести стола си назад със скърцане.

— На твое място не бих го правил — Саймън се леко се извърна. — Мухоловка, седни така, че да те виждам, ти също, Веселяк. Брат Мартин, не искам да се намесваш. Умът ми си е съвсем наред — продължи той. — Наистина видях онзи браконьер, който трябваше да е обесен. Той не е умрял, нали?

— Я престани!

— Ти престани, мастър Шадболт! Срегнах и Беззъбия. Беше пиян и бърбърив както винаги. Криеше се в една пивница в гората Дийн.

— Дребно кучешко лайно! — избухна Веселяка. — Трябваше да прекоси Севърн и да отиде в Уелс или пък в Корнуол.

Шадболт хапеше ъгълчето на устната си.

— Какво ще направиш, Саймън? — попита той. — Ще ни предадеш ли на хората на началника на стражата?

— Не ставай смешен!

Палачите изглеждаха притеснени, с изключение на Мухоловката, който просто стоеше със зяпнала уста.

— Това е просто акт на милосърдие — обясни брат Мартин, чието шишкаво лице лъщеше от пот. Беше изгубил обичайната си словоохотливост.

— Акт на милосърдие ли? — попита Саймън. — Басирам се, че освен това е начин да си напълните джобовете.

Шадболт остави халбата си.

— Достатъчно. — Той огледа всички на масата. — Рано или късно Саймън щеше да бъде посветен. Предполагам, че Беззъбият ти е казал истината, затова ще ти я повторя. — Той облиза сухите си устни. — Ние сме палачи, Саймън, езекуторите на града. По силата на закона наказваме грешниците, разбойниците и главорезите, но ти си виждал някои от тях. Защо трябва да бъде обесен някой, който убива тлъст елен, за да нахрани с него децата си? Има два вида осъдени — онези, които заслужават Божията милост и плащат малко и онези, които заслужават Божието правосъдие, но могат да платят повече.

— И кой решава кои заслужават да живеят? — попита Саймън.

— Аз — обади се брат Мартин. — Винаги посещавам осъдените в килията им. Всичко започна преди около три години. Имаше едно петнадесетгодишно момче, убило един от кралските лебеди в река Севърн. Баща му беше занаятчия. Бедният човек беше полудял от скръб, а момчето беше обезумяло от страх, че ще бъде обесено. Дойдох и поговорих с мастър Шадболт, бащата предложи една марка.

— И аз се съгласих — прекъсна го Шадболт.

— Изповядах момчето — продължи брат Мартин. — В утрото на езекуцията му дадох чаша вино с опиат, което го приспа и отпусна. После сложих под жакета му твърда кожена яка. Покажи му, мастър Шадболт.

Главният палач бръкна под масата и извади торбата си. Измъкна от нея четири яки с различна дължина. Бяха изплетени майсторски от дебела кожа. Саймън ги опипа — бяха подсилени и подплатени, а на гърба се закопчаваха със здрава тежка катарамата. По краищата имаха извити кукички и приличаха на нашийници за мастифи или кучета-пазачи.

— Направени са по поръчка — каза Шадболт. — Виж, ще ти покажа.

И преди Саймън да успее да възрази, той беше зад него. Сложи яката на врата му и затегна катарамата.

— Готово!

Въжена примка се спусна над главата на Саймън и ръката му посегна към дръжката на камата.

— Не се безпокой! — присмя му се Шадболт. — Няма да те убия! Виждаш ли как куките придържат въжето върху яката. Възелът,

който се пада под лявото ти ухо, ще бъде блокиран от катарамата, а самата яка не се вижда под жакета.

— И от торбата върху лицето на престъпника — добави Саймън.

— Точно така.

Шадболт затегна примката; Саймън почувства натиск върху шията си, но яката не поддаде.

— Тя поема тежестта — усмихна се брат Мартин.

— Но някой би могъл да разбере за това — Саймън се протегна и разкопча токата.

— Както сам разбираш — обясни Шадболт, — яката се прикрива от чувала и дрехата на осъдения. Пък и хората не гледат врата на престъпника, а краката и тялото му. Когато решим, че ще спасим някого, затягаме примката около яката. Пускаме го от стълбата и повярвай ми, Саймън, само шокът от това е достатъчен, за да накара човек да танцува, подскача и се върти.

— Все пак е много болезнено — добави Мухоловката. Чувстваше се неловко, лицето му беше бледо и потно. — Мускулите на врата и раменете, доколкото знам, болят дни след това. Такова преживяване не се забравя.

— Трябва да знаеш — брат Мартин се приведе напред и потърка ръце, — че много малко от осъдените имат достатъчно разум да висят неподвижно. Честно казано, повечето припадат. Шокът ги поваля.

— После сваляте телата — продължи Саймън, — слагате ги в колата и ги покривате с платнище. Не може ли някой да забележи? Има стрелци, пристави.

— Много е странно — усмихна се Шадболт. — Хората идват да видят как ще обесят някого. Но забелязал ли си, Саймън, колко се боят от трупове? Веднага след това бързат да се разотидат. Бедните затворници лежат в безсъзнание в колата и ние ги караме в погребалната зала на августинците. Понякога стават и грешки. Бог знае защо, но сърцето не издържа и човекът наистина умира.

— А в повечето случаи? — попита Саймън.

— В повечето случаи сваляме яката. Съживяваме ги и си плащат. Брат Мартин им дава нови дрехи, а както знаеш, гората Дийн е съвсем близо, отвъд реката.

— Пък и кой би възразил? — засмя се Веселяка и смехът му прозвуча като цвилене. — Престъпникът? Той не иска пак да го

заловят. Семейството му?

— А ако изобщо възникне подозрение — добави Шадболт, — винаги можем да кажем, че нещо се е объркало. Осъденият е преживял най-страшното нещо в живота си и гори от нетърпение да напусне района. Семейството, ако има такова, е доволно, а ние сме доста по-богати.

— Значи много от гробовете в августиновото гробище са празни? — попита Саймън.

— Не — усмихна се брат Мартин иззад халбата си. — Не забравяй, че имаме болница за бедните. След като са лежали няколко седмици в земята, всички трупове си приличат.

— А какво ще стане — попита Саймън, — ако съдиите наредят човекът да бъде обесен извън града и положен в стоманена клетка, за да го виждат всички?

— Това би могло да създаде проблеми — призна Шадболт. — Но, както каза брат Мартин, всички трупове си приличат, особено ако са залети с гъст катран.

— И печелите от това? — попита Саймън?

— Да. Злато и сребро. Онова, което ядеш и пиеш през последните няколко седмици. — Шадболт се приведе напред и удари с огромната си лапа Саймън по рамото. — А сега и ти си част от това; нали си с нас, Саймън?

— За Бога — добави брат Мартин, — пий с нас, Саймън. Какво значение има? Наистина ли искаш да гледаш как хората умират? Да изстискваш живота от тях? Не се тревожи, рано или късно щяхме да те посветим. — Той сви рамене. — Беше просто въпрос на време, искахме да бъдем сигурни.

— И никой не подозира? — попита Саймън.

— Да подозира? — Шадболт се засмя. — Никой не подозира, Саймън. Правено е и преди и пак ще се прави. С нас ли си или не?

Саймън се огледа. Мухоловката го гледеше втренчено. Веселяка беше сложил ръка на дръжката на камата си. Брат Мартин барабанеше с пръсти по масата.

Какво значение има, помисли си Саймън. Почувства огромно облекчение, сякаш тежък товар беше паднал от раменете му. През последните няколко седмици беше смятал, че е виновен за смъртта на много хора, но сега...

— Колко са се спасили? — попита той. — Има ли списък? Шадболт почука слепоочието си.

— Само тук, млади Котърил! На всеки пет осъдени, да речем, двама се измъкват.

— Но вие се излагате на риск — настояваше Саймън. — Видях един от тях на улицата и срещнах Беззъбия.

— Това е, защото умът ти сече, Саймън — отвърна брат Мартин. — Останалите не биха и забелязали или ако забележат, ще си помислят, че просто са си въобразили. — Лицето на монаха стана сурово. — Но ще ти кажа и това, имаме споразумение със затворниците, нещо като договор. Те са длъжни да заминат възможно най-далеч от Глостър. Двамата, които си видях, са нарушили споразумението.

— Брат Мартин иска да каже — обади се Мухоловката и погледът му зловещо проблясна, — че ако ги срещнем отново, ги убиваме. Браконьерът трябваше да бъде по-разумен, а колкото до Беззъбия, каза ли ти с какво се занимава?

— Да, каза ми. — Вече по-спокоен, Саймън отпи от халбата си и вдигна ръка. — И преди да питаш отново, мастър Шадболт, да, с вас съм. Приемам вашите решения, кълна се в кръвта си. Имате думата ми на живот и смърт!

Саймън усети, че напрежението спадна. Брат Мартин поръча да напълнят отново халбите им и да донесат още свещи. Когато това беше сторено, той се приведе напред.

— Какво казваше за Беззъбия?

— Каза, че му е останало малко сребро — каза им Саймън. — И че се е върнал, за да се скрие в гората Дийн.

Канеше се да продължи, когато на вратата се потропа. Шадболт сложи пръст на устата си. Кръчмарят отиде до вратата и вдигна резето. Влезе пристав, задъхан и с потно лице.

— Мастър Шадболт, ти и твоите приятели трябва да отидете в съвета!

— По това време? — попита Шадболт?

— Милорд кметът настоява. Трябва да отидете веднага. Аз ще ви придружавам.

Компанията стана с въздишки и протести. Шадболт изглеждаше разтревожен и погледна с присвити очи към Саймън, който поклати

глава.

— Нищо не съм казвал — тихичко прошепна той. — Няма от какво да се боите.

Те сложиха кожените си колани, грабнаха плащовете си и тръгнаха след пристава по алеята. Той забърза напред през улички и канавки, а палачите на Глостър го следваха, със спуснати качулки, загадъчни фигури под слабата светлина на фенерите пред къщите, край които минаваха. От време на време ги срещаше някой просяк, молец за хляб. Веднъж всички се отдръпнаха в една тясна ниша, за да позволят на група прокажени, загърнати в мръсни бели чаршафи, да преминат, дрънчейки със звънчетата си и хленчейки през разядените си устни за подаяние. Кучета лаеха при преминаването им. Котки се разбягваха от буницата. Плъхове цвърчаха и се разпръсваха. Пресякоха опустелия пазарен площад; само случайна светлина от някой прозорец или звуците на музика от някоя по-богата къща нарушаваха нощния покой.

Но в сградата на Общината кипеше оживление. Тежковъоръжени войници и стрелци охраняваха входовете и дворовете. Покритите с дървена ламперия коридори гъмжаха от пазачи. Шадболт не можа да разбере нищо от тях. Приставът ги поведе по централното стълбище към залата на съвета. Дългата, просторна стая беше осветена от светилници и канделабри, на овалните маси, където седяха кметът и двама от съветниците му имаше восъчни свещи. Зад кмета стоеше началникът на стражата в полуброня. Саймън улови погледа на мастър Дрейкът. Кимна му спокойно и с удоволствие видя страх в очите отсреща.

— Какво става тук? — прошепна Мухоловката. — Среща на съвета посред нощ? Да не е умрял кралят? Да не е избухнало въстание?

Кметът удари с кокалчетата си по масата и погледна през рамо към началника на стражата.

— О празни помещението!

Войниците и стрелците бяха изпратени навън. Останаха само началникът на стражата и палачите. Кметът изчака, загледан през масата в Шадболт.

— Мастър Шадболт — започна той, — колко души сме тук? Заедно с вас?

Шадболт ги преброи.

— Осем, милорд.

— И ако проведе съдебно заседание, аз ще бъда съдия, нали? — попита кметът.

Шадболт кимна.

— А мастър Дрейкът ще бъде прокурор от името на кралския съд?

— Щом казвате, милорд.

— Докато Джон Шиплър — кметът посочи дребния търговец с лице на пор, увит в кожи, който седеше от лявата му страна — може да осигури защитата, която поискат затворниците?

— Какви затворници, милорд?

— След малко ще видиш. Но кажи ми, мастър Шадболт, колко души остават?

— Петима, милорд.

— Петима почтени и верни мъже. — Кметът леко се усмихна: — Достатъчно. — Той щракна с пръсти и погледна през рамо. — Началникът на стражата да доведе затворниците! Мастър Шадболт, намери столове за теб и приятелите ти.

Палачите насядаха. Саймън се чувстваше странно. Ето го посред нощ в залата на съвета на Глостър и то, ако можеше да се вярва на кмета, на таен съдебен процес.

Вратата се отвори и двама доминиканци, които приличаха на призраци в черно-белите си раса, влязоха в залата и седнаха на една пейка до вратата със скръстени ръце. Малко по-късно вратата отново се отвори и началникът на стражата избута в помещението три забулени фигури.

Отначало Саймън не разбра мъже ли са или жени, защото лицата им бяха скрити под качулки, които им пречеха и те непрестанно се препъваха. Всички се обърнаха да ги видят. Началникът на стражата отметна качулките им и Саймън почувства тръпка на ужас. Тази в средата беше прегърбена; стоманеносива коса обграждаше слабо, студено лице с хлътнали очи, крив нос и презрително свита уста. Останалите две бяха по-млади и закръглени, но ѝ приличаха в лице и по поведение. Черните им коси се спускаха до раменете, имаха високи скули и дръпнати очи. Гледаха предизвикателно и въпреки ожулените

си лица и вързани ръце очевидно не бяха смутени от това, че са изправени пред съвета.

Колкото повече ги гледаше, толкова повече Саймън усещаше отвращение и студен, вцепеняващ страх. Като палач беше виждал отблизо убийци, хора, отнемали човешки живот за една монета, които можеха да прережат нечие гърло и да спят като невинни младенци. Но тези тук бяха различни. Очевидно тъмничарят и войниците се бяха държали грубо с тях, но те стояха нагло и не се притесняваха от големия блестящ меч в средата на масата, чийто остър връх сочеше към тях.

— Защо сме тук? — грубо попита възрастната. Кметът удари силно с юмрук по масата.

— Как смееш? — изрева той. — Как смееш да се отнасяш с такова неуважение към съда!

— Значи ни съдят — бързо продължи старицата. — В такъв случай къде е защитата ни? Къде е обвинението? Къде са съдебните заседатели? И най вече — злобно добави тя, — къде е съдията?

— Аз съм вашият съдия — отвърна кметът. — А тук има достатъчно добри и почтени мъже, за да изслушат доказателствата!

— Мъже! Дали са добри или почтени е друг въпрос. — Тя се огледа и подигравателно се усмихна на брат Мартин. После по някаква странна причина погледът ѝ падна върху Саймън. На младежа му се прииска да избяга. Лицето на старата вещица сякаш се промени и подмлади, макар очите ѝ да останаха древни като греха ѝ. Тя примигна и отмести поглед. Саймън имаше чувството, че е бил докоснат от ангела на смъртта. — И какво престъпление сме извършили? — Тя отметна глава и се загледа в кмета.

— Убийство — отвърна той. — Черна магия и призоваване на демони.

Старицата се разсмя:

— Нямаме доказателства.

— Какво става? — прошепна Шадболт на ухото на Саймън. Една от младите жени се обърна.

— Тишина в залата! — подигравателно извика тя. Саймън улови погледа ѝ и се почувства отвратен от злобата в очите ѝ. Тя не беше красива, нито дори хубавичка, но излъчваше сила. Жена, свикнала да

владее мъжете, да задоволява желанията им, били те физически или духовни.

— Я се дръж прилично! — извика ѝ в отговор Шадболт. Жената направи неприличен жест, после се обърна и прошепна нещо на ухото на старицата.

Притеснението на Саймън се засили. Искаше му се да не е тук. Залата беше тъмна и ставаше студено. Когато си пое дъх, долови зловоние на костница, на разложение и гнилост. Някакво ужасяващо, мрачно и злокобно присъствие витаеше тук и той не искаше да има нищо общо с него. Но какво можеше да направи? Осъзна какво ставаше. Трите жени пред него бяха обвинени в ужасни престъпления, които кметът и колегите му не можеха да разкрият. Беше свикан съд и те щяха да бъдат съдени тайно и наказани за страховитите си провинения, каквито и да бяха те. Погледна към брат Мартин, който седеше на една пейка в другия край на стаята. Монахът беше пил много. Обикновено в такива случаи той ставаше сънлив, но сега погледът му шареше между доминиканците и останалата част от залата на съвета.

— Поискайте доказателство — наруши тишината кметът. — Мастър Шадболт, вие току-що дойдохте. Нашите добри приятели, доминиканците, които са отседнали при августинците, вече произнесоха своята присъда. — Той почука по масата с пръсти. — Идете в преддверието. Началникът на стражата ще ви покаже доказателството.

Саймън хвърли бърз поглед към вещиците — арогантността им беше изчезнала и те се спогледаха въпросително. Старицата провлачи крака и промърмори нещо под носа си.

Саймън последва Шадболт и останалите през врата, която началникът на стражата държеше отворена. Чувството му на отвращение се засили. Преддверието беше осветено от две кръстосани факли. Прозорецът в другия край беше със спуснати капаци. Въздухът беше наситен със зловонна миризма от трите ковчега, сложени върху дървени магарета. Началникът на стражата вдигна капациите и Саймън почувства как сърцето му заби по-бързо. Чу стоновете и възгласите на отвращение на приятелите си. Погледна и отвърна лице. Не можеше да повярва на очите си. Трите трупа очевидно бяха на млади жени, доста

разложени, но не това преобърна стомаха и ужаси душата му. Очите и устите им бяха здраво защити с дебел черен конец.

ПЕТА ГЛАВА

Процесът се състоеше просто в записване на присъдата. Вещиците, Агнес Ратолиър и двете ѝ дъщери, Елиънор и Изабела, бяха признати за виновни по обвиненията в магия. Когато кметът попита дали имат какво да кажат в своя защита, старата Агнес само се изхрачи и плю.

— Съдът ви признава за виновни — каза им кметът — за убийство, измяна и ужасен заговор. Престъпленията ви са твърде ужасяващи, за да бъдат описвани. Те са ненавистни и на Бога, и на хората. Затова с пълномощията, дадени на този таен съд, ще бъдете умъртвени. Ще бъдете обесени за вратовете, докато умрете. — Той събра ръце. — Осъждам ви от името на краля и Светата майка Църква. — Той кимна към двамата доминиканци. — Присъдата ще бъде изпълнена незабавно.

Вещиците бяха изведени. Едната от дъщерите се усмихваше, а другата тихичко си пееше. Майка им изглеждаше спокойна. Тя огледа съда, сякаш за да запомни всяка подробност.

Щом излязоха от залата, кметът почука по масата.

— Присъдата трябва да бъде изпълнена незабавно.

— Аз бих препоръчал да не го правите — обади се един от доминиканците. — Милорд кмете, нашата задача е изпълнена. Както знаете, ние разпитахме вещиците. Те са виновни като Юда. Но все пак, трябва да им бъде предложена утехата на Църквата и възможността да се покаят.

— Не трябва ли да бъдат изгорени? — попита Дрейкът. Въпросът му беше посрещнат от одобрително мърморене.

— Не трябва ли телата им да бъдат унищожени от пламъците? — настоя той. — Както душите им ще горят в ада?

— Не съм съгласен — обади се брат Мартин. — Аз съм изповедник на осъдените на смърт, но съм и официален свещеник на този съвет. Такива проблеми трябва да бъдат пазени в тайна. Никакъв огън, никакво бесене на Кинг'с Крос. Нека да умрат на мястото на

ужасните си престъпления, в мрака на гората Дийн. — Той сви рамене. — Това е единственият начин да бъдат обединени правосъдието и тайната.

Брат Мартин говореше рязко и трескаво. Доминиканците кимнаха.

— Разумно е — каза един от тях.

— Можем ли да го направим? — изхленчи Шиплър.

— Законът го препоръчва — обади се Шадболт, готов да подкрепи брат Мартин.

— Изпратих — бързо се намеси кметът — молба в Лондон за разрешение този процес да бъде запазен в тайна, за да не бъде нарушено общественото спокойствие и да бъде запазен общественият ред. Казано направо — добави той уморено — ако вещиците бъдат изгорени, това може да привлече внимание. Дори в дебрите на гората Дийн толкова голям огън може да привлече любопитни. Съгласен съм с брат Мартин. Утре вечер, след като падне мракът, ги отведете на мястото, където са вършили гнусните си ритуали и ги обесете. Мастър Шадболт, ти и приятелите ти носите отговорността да изпълните законната присъда и да се уверите, че те ще умрат, както повелява законът. — Той отпи от бокала си. — Ще останете в сградата на Съвета, докато тръгнете и ще изчакате на мястото на екзекуцията три дни. — Той млькна. — Три дни те ще висят, после ги промушете с колове през сърцата и ги заровете надълбоко. — Той погледна Шадболт. — Ти, приятелите ти и брат Мартин ще получите специално възнаграждение, както и позволение да вземете от складовете на съвета каквото ви е необходимо. — Кметът вдигна ръка. — Преди да се разделим, всички ще се закълнат да пазят тайна. Който я наруши, ще изгуби живота си на този свят и душата си на онзи!

Саймън потрепери. Доминиканците, кметът и двамата членове на съвета бяха бледи и уплашени. Танцуващата светлина от свещите и факлите допринасяше за настроението му. Той се боеше — злото, което беше нахлуло в тази стая, все още се таеше в неосветените ъгли или по потъналите в сянка наклонени греди. Приятелите му се чувстваха по същия начин. Лицето на Мухоловката се кривеше и гърчеше. Веселяка беше стиснал ръце пред себе си като в пламенна молитва. Дори Шадболт, който винаги се хвалеше, че не се бои от никого, тайно попи потта от лицето си. Брат Мартин забързано

прехвърляше броеницата през пръстите си с притворени очи, а устните му се движеха в безмълвна молитва.

Делото завърши. Един от съветниците изпълняваше ролята на писар, докато всеки от останалите положи клетва. После началникът на стражата ги изпрати по стаите им, където бяха сложени сламеници, одеяла, кошници с месо, сушен бекон и стъкленици с вино и бира.

— Ще преспите тук — нареди той, като потропваше с пръсти по ефеса на меча си. — В името на всичко свято, не съм виждал такава гадост!

— Защо три дни? — попита Саймън. — Защо просто не ги обесим и не приключим с това?

— Такъв е обичаят — отговори му брат Мартин. — Това е наказанието за вещици по силата на закона, а това е и предпазна мярка срещу дяволските им номера.

Началникът на стражата размаха пръст.

— Надявам се да обесите тези вещици, момчета. Нека разберат какво е да умреш. Те не са имали милост. Не им се полага и да получат. — Той хвана резето на вратата. — Четирима яки палачи и един дебел монах ще са повече от достатъчни, за да се справят с три оковани вещици.

— Как ще разберем къде да ги закараме? — попита Веселяка.

— Има един лесничей по прякор Хрътката. Той присъстваше на залавянето им. Ще ви заведе при него.

Началникът на стражата излезе. Шадболт веднага извади огниво и запали всички свещи. Напълни пет чаши с вино и ги раздаде — лицето му все още беше бледо и обляно в пот. После вдигна чашата си в безмълвен тост.

— Чухте какво каза началникът на стражата. Няма да има милост за тях. Те трябва да бъдат обесени и ще бъдат!

Скоро пресушиха чашите си и отново ги напълниха. Веселяка запали огън в малкото огнище. Похапнаха и когато първите искри на зората надникнаха през прозореца, се бяха поуспокоили. Ужасите, които бяха видели предната вечер, избледняха и бяха заменени от гняв и решимост тези отворителни жени да получат жестокото наказание, което заслужаваха.

Те прекараха останалата част от утринта в дрямка. Коридорът, в който се намираха стаите им, беше строго охраняван от въоръжени

войници и стрелци. Позволяваха им да излизат, само за да посетят тоалетната, която се намираше в малка ниша в другия му край. Донесоха им купи и кани с вода, за да се измият. Късно следобед началникът на стражата се завърна.

— Искат да ви видят — обяви той.

Шадболт, който седеше на сламеника си, облегнат на стената, поклати глава.

— Достатъчно ги гледах. Не искам да ги виждам отново.

— Искат да видят монаха — настоя началникът на стражата.

Брат Мартин колебливо се изправи на крака.

— Няма да сляза долу сам, Котърил. — Той му намигна. — Ти искаш да си един от нас. Досега не си ходил в килиите. Ето го и твоя шанс.

Саймън колебливо прие и заедно с монаха последва началника на стражата по коридора и надолу към подземията на сградата. Коридорът беше тесен, усоеен и мрачен, осветен само от нарядко разположени факли. От двете му страни имаше килии. Надзирателят ги заведе до една врата в края.

— Тук са кучките — прошепна той. — Не знам какво става. — Той избърса носа с опакото на ръката си.

— Гледай си работата! — отсече началникът на стражата.

— И помни, няма да влизаш вътре. Ще получат храна веднъж, преди да тръгнат и аз ще се погрижа за това.

Надзирателят сви рамене, завъртя ключа и отвори вратата.

Килията беше просторна и изненадващо чиста. На пода нямаше рогозки, мебелировката се състоеше само от една разклатена маса и стол. Лоена свещ светеше в нишата. Трите вещици лежаха проснати до стената под малко зарешетено прозорче. Когато началникът на стражата затръшна вратата след себе си, и трите се размърдаха с дрънчене на вериги. Саймън набърчи нос от неприятната миризма.

— Какво има, младежо? — подигра му се Агнес Ратолиър. — Това не е дамски будоар. — Тя се наведе напред.

— Радвам се да те видя, братко.

— Какво искаш? Ратолиър присви очи.

— Кажу ми на началника на стражата да се дръпне от вратата.

Саймън погледна през рамо. Ръката на началника на стражата затвори решетката от външната страна на вратата.

— Така е прието! — изкрещя Агнес. — Никой не бива да чуе изповедта ни.

— Да се изповядате ли искате? — попита брат Мартин и коленичи пред тях. — Искате ли да се изповядате и да бъдете опростени?

— В такъв случай аз трябва да изляза — предложи Саймън.

Агнес му направи знак да се приближи и да коленичи до монаха. Саймън се подчини. Старицата излъчваше странно величие. Малките ѝ черни очи не изпускаха неговите. Саймън не знаеше дали се бои повече от тях или от това, че другите ще му се присмеят, че е страхливец. Отблизо трите вещици изглеждаха още по-смуцаващо. Изабела и Елиънор бяха измили лицата си. Макар косите им да бяха сплетени и висяха като опашки на плъхове до раменете, в лицата им имаше нещо привлекателно. С леко дръпнатите си очи напомняха на Саймън на котки. Агнес вече не изглеждаше толкова стара — лицето ѝ не беше толкова набръчкано, а по-гладко; носът не беше толкова закривен, а устните ѝ бяха по-пълни. Саймън примигна. Дали не му правеха магия? Брат Мартин също сякаш беше в транс.

— Какво искате? — заекна Саймън. — Ако е изповед...

— Млъкни! — изсъска Агнес Ратолиър. — Ще ви дадем повече злато, отколкото някога сте виждали.

— За какво? — попита брат Мартин.

— Много добре знаеш. — Агнес лукаво погледна монаха. — Беззъбият дойде да ме намери. Знам всичко, което става в Глостър.

— За какво говориш? — попита Саймън.

— За какво ли, младежо? — Тя се изкикоти. — За това, че палачите от Глостър играят интересна игра — някои бесят, а някои не! Защо не се разберем и сега? Използвайте онези хубави яки, както и при другите. Хайде, момченце. — Гласът на Агнес Ратолиър стана по-силен. Тя направи жест към дъщерите си и те коленичиха от двете ѝ страни. — А когато бъдем свободни, можеш да ни посетиш. Каква нощ ще бъде това! И тримата в леглото. — Тя го огледа от глава до пети. — А защо не и четиримата, ако ти харесва?

Устата на Саймън пресъхна. Искаше му се да не се беше изправял пред тези три жени, вторачени в него.

— И още злато — проговори една от дъщерите.

— И още сребро — като ехо повтори другата. — И удоволствия, каквито нито един от вас не познава.

Брат Мартин рязко се изправи.

— За какво говорите? — Той се прекръсти и сграбчи Саймън за рамото. — Кучки, излезли от ада! Не мога нищо да направя за вас нито в живота, нито в смъртта. Видях какво сте сторили на онези нещастни момичета! — Той пристъпи напред.

Трите жени го погледнаха.

— Ще бъдете обесени! — изсъска той — И аз с удоволствие ще наблюдавам. Ще стоя на горската поляна и ще гледам как се гърчите! Нищо на този свят, цялото злато и сребро от кралската съкровищница не може да ви спаси!

Той отиде до вратата и потропа.

— Мастър Котърил! — Сега гласът на Агнес Ратолиър беше хленчещ.

— Хайде, Саймън! — извика брат Мартин, докато удряше по вратата.

— Моля те! — каза старицата.

Саймън се обърна и видя, че лицето ѝ отново се е състарило и челюстта ѝ е увиснала. Очите ѝ бяха насълзени.

— С нас е свършено. — Тя поклати глава, цялото ѝ тяло трепереше сред дрънчене на вериги. — Направи ни една услуга!

— Зависи. — Саймън изпита внезапно съчувствие към трите жени, обречени на ужасна смърт.

— Преди да тръгнем от Глостър, накарай писаря да напише писмо...

Саймън се опита да възрази.

— Не е кой знае какво! — Тя размаха изпъстрената си с вени ръка. — Имам роднина тук. Адресирай го до него — от Агнес Ратолиър за кръчмата „Сребърният плащ“ близо до Блайндгейт. Да напишат „Агнес се сбогува, всичко е изгубено. Моли за прошка и нека се моли за нея.“ Дай го на кръчмаря, преди да тръгнем. Той ще ти заплати добре.

— Това ли е всичко? — попита Саймън.

Чу стъпки и един висок мъж с изпито лице и хлътнали бузи се появи зад момичето. Отпрати го, но не махна веригата на вратата.

— Какво има?

— Съобщение от роднината ти, Агнес Ратолиър. Ти ли си кръчмарят?

— Аз съм. — Той протегна костеливи пръсти.

— Казаха ми, че ще ми платиш и то добре. Кръчмарят тихо изпсува.

— Тогава ще ти бъде платено.

Ръката се показва и Саймън видя малка купчина сребърни монети.

— Дай ми съобщението — каза гласът — и парите са твои.

Саймън го подаде. Монетите се изсипаха в протегнатата му ръка и вратата се затвори. Началникът на стражата незабавно нареди кавалкадата да продължи напред.

Щом излязоха от града и тръгнаха по лъкатушешките провинциални пътища, началникът на стражата изостана и ги предупреди.

— Хрътката ще ни чака на кръстопътя. Ще бъде с качулка, ще носи лък и стрели.

Сега колата трополеше из дупките и коловозите на междуселския път. Саймън чуваше ругатните на трите жени и подигравателните обиди, с които им отвърщаше Шадболт.

Нощта беше ясна. Дъждовните облаци се бяха разкъсали и пълната луна слабо осветяваше пътя им. Независимо от това появата на Хрътката изпод дърветата край пътя беше толкова внезапна, че те се стреснаха. Началникът на стражата спря коня си и прошепна нещо на мъжа с качулката, който кимна в отговор.

— Знаете какво да правите — извика началникът на стражата. — Дотук бях с вас. — Той махна за сбогом и препусна обратно по пътя.

Шадболт слезе от колата. Хрътката се представи. Беше висок, слаб мъж с буйна червена коса, която обграждаше бледото му лице.

— Можеш ли да намериш пътя на тъмно? — попита Шадболт.

— Мога да го намеря и с вързани очи. Вътре ли са кучките?

— С вериги на ръцете и краката — отвърна Шадболт. — Скоро ще свършат и ние ще се върнем в града.

— Аз бях там, нали знаете — продължи Хрътката. — Бях там, когато заловиха трите вещици.

— Да, и ще го запомним — проехтя гласът на Агнес Ратолиър в тъмнината.

Хрътката преглътна с мъка и се обърна с гръб към колата.

— Съветът им направи капан. Наеха една проститутка от града, която да излиза всяка нощ през различни порти. Следваха я стрелци, които се криеха в полята от другата страна. По-миналата нощ тя мина през Източната порта. Горкото момиче не знаеше какво прави, освен че ще и платят добре да повърви поне час и след това да се върне в града. Старата Ратолиър я спря и ѝ поиска пари. Проститутката се уплаши, наруга я и продължи. Малко по-късно за изненада на стрелците, една кола излезе от един страничен път и тръгна успоредно с проститутката. Предложиха ѝ да я повозят, но тя отказа. Беше ѝ платено да върви един час и тя щеше да върви. Опитаха се да я убедят и когато не успяха, една от младите жени слезе долу и я удари с тояга. — Той изду бузи. — После колата тръгна по горските пътеки. Аз ги следях. Стори ми се, че пътуваме часове наред. Пресякохме Дяволския поток, който е много навътре в гората, ще го видите и влязохме в малка просека. Извадиха момичето и го сложиха на една каменна плоча. Тя вече се беше съвзела и пищеше. Чудно е как не я чуха в Глостър. Запалиха свещи и старата извади нож, когато изскочихме иззад дърветата. Проститутката беше освободена и ѝ платиха добре. — Той се усмихна. — Казаха и да замине за Бристъл и да не се връща повече. Вещиците не оказаха голяма съпротива. Началникът на стражата, който ви доведе, забеляза, че в просеката са били изкопани пресни гробове. Земята беше още мека от дъжда, останалото знаете. — Хрътката поклати глава. — Двадесет години съм бил лесничеи, виждал съм такива неща в тази гора, от които кръвта ви би се смръзнала, но тези трупове с прерязани гърла и защити уста и очи... — Той понижи глас: — Бог знае какви сили владеят тези жени.

— Може би просто обичат да убиват — обяви Веселяка достатъчно високо, за да го чуят вещиците. — Обичат да упражняват властта си и да гледат как се лее гореща кръв. Е, сега нямате голяма власт, нали? — извика той през рамо. — Кой ще дойде да ви спаси сега, а? — Той въздъхна скръбно: — Къде са създанията на нощта и повелителите на въздуха?

— Навсякъде около вас — дочу се тих отговор.

— Достатъчно! — нареди Шадболт и отново се качи в колата.

Веселяка също се качи, а Хрътката тръгна пред тях и те навлязоха в гората. Саймън, който се влачеше отзад, се опитваше да овладее страха си като си мислеше колко много сребро е спечелил и се

кълнеше наум, че щом приключат с тази работа и той ще замине за Бристъл и ще започне живота си наново. До гуша му беше дошло от бесилки, тъмници, шепот в тъмнината и хора като трите Ратолийър. Повече не можеше да издържи. Щеше да вземе малкото си съкровище и да си купи собствен магазин. Може би някой ден, когато го приемат, щеше да се присъедини към местната гилдия, да срещне хубаво момиче, да се ожени и да се установи. Щеше да забрави кошмарните дни като палач в Глостър.

Саймън продължаваше да си повтаря това наум, докато навлизаха все по-дълбоко в гората. Пътят, който следваха беше добре очертан, макар да се извиваше и въртеше. От двете му страни се чуваха стряскащите мрачни шумове на нощта; вик на сова, джафкане на лисица, шумолене и промушваш из храстите.

По едно време Саймън се покачи в колата, където брат Мартин и Мухоловката охраняваха вещиците. Двамата мъже седяха притиснати в ъглите, докато трите жени си шепнеха помежду си и от време на време се смееха, сякаш споделяха някакви известни само на тях шегги. Атмосферата беше потискаща, вонята на немити тела — натрапчива и Саймън с удоволствие слезе и тръгна пеша по осветения от луната път. Имаше чувството, че сънува. Ето го, върви посред нощ из гората и води три вещици на екзекуция. От време на време минаваше встрани и поглеждаше напред, където Хрътката препускаше в нощта и понякога спираше, за да упъти Шадболт.

Сигурно бяха пътували часове. Краката на Саймън натежаха, очите му започнаха да се затварят. От време на време се препъваше и се пробуждаше от дрямката. После всичко свърши. Хрътката извика, колата рязко спря, после зави, следвайки лесничея в една горичка. Друсането беше толкова силно, че брат Мартин слезе и помогна да водят конете. Саймън забеляза, че монахът прекалено се беше умълчал, откакто бяха напуснали съвета. Обичайно беше бърбърив, душата на компанията, но сега се държеше като подплашен, пребит човек, който се влачи неохотно напред.

Стигнаха поляната. Хрътката и брат Мартин извадиха факли от колата. Прикрепиха ги на забит в земята кол и ги запалиха. Саймън се огледа. Беше мрачно и закътано място, през което блъбукаше и ромонеше поток, докато се промъкваше между тесните си брегове. Дърветата бяха огромни и стари, по-закръглени и дебели дори от

колоните в абатството „Свети Петър“. Зърна бялата каменна плоча и зейналите ями около нея.

— Място за жертвоприношения — каза Хрътката. — В древни времена племената, които живеели тук, овесвали жертвите си по дъбовете.

— В такъв случай — отбеляза весело Шадболт, като застана между лесничея и Саймън и ги потупа по раменете — очевидно древните ритуали ще се повторят.

— Аз си свърших работата — Хрътката се освободи от прегръдката му.

— Хайде, стига — ядосано каза главният палач. — Намираме се в гората Дийн посред нощ. Трябва да знаем пътя за връщане.

— Предполага се, че ще останете тук три дни — отвърна лесничеят. — А аз не мога да стоя с вас. Тръгнете назад, завийте вляво към пътя, карайте по него и той ще ви изведе от гората.

И докато псувните на Шадболт кънтяха в ушите му, Хрътката препусна обратно между дърветата.

— Той има повече разум, отколкото който и да е от вас! Саймън се обърна. Агнес и двете ѝ дъщери сега седяха в калта зад колата.

— Да! — На светлината на факлите лицето на Агнес изглеждаше още по-зловещо и гротескно. — Той е твърде умен, за да стои тук. Твоят Бог няма власт над тези тъмни усои. — Тя протегна врат и се изплези на брат Мартин.

— Христос има власт над всичко! — настоя монахът, но се извърна.

Саймън чу глухия грохот на светкавица в далечината.

— Е — каза Шадболт, — няма да седя и да оставя три вещици да ми се присмиват в мрака.

Той се отдалечи, крещейки заповедите си, сякаш всеки звук или движение биха намалили мрачното напрежение.

Веселяка и Мухоловката скоро спуснаха три въжета от надвисналите клони на дъбовете. Платнището на каруцата беше махнато. Трите вещици бяха изправени и по заповед на Мухоловката колата беше върната под дървото с въжетата. Беше бавна и уморителна работа. Товарните коне, обичайно спокойни и кротки, сега бяха уплашени, дърпаха главите си и се вдигаха на задните си крака.

Най-после Шадболт ги укроти, но вещиците започнаха да се смеят и телата им се разтърсиха така, че веригите се раздрънчаха. Саймън побърза да помогне на Мухоловката и Веселяка, които вече бяха се покачили на клона. Сложиха примките на вратовете на вещиците. Саймън се качи на колата, убеди се, че всяка е добре затегната и възлите са точно под лявото ухо. Докато се занимаваше с това, Агнес се опита да докосне слабините му с опакото на ръката си, но той я отблъсна. Останалите две вещици гледаха с блеснали от възбуда лица, а Елиънор дори присви устни като за целувка.

— Котърил! — старата Ратолиър се обърна. Главата ѝ беше леко наклонена заради стегнатата примка и взела под ухото ѝ.

— Какво има? — рязко попита младежът.

— Предаде ли съобщението ми?

— Да. — Той скочи от колата. Брат Мартин се приближи.

— Имате ли да кажете нещо, преди присъдата да бъде изпълнена? Може ли майката Църква да ви дари някаква утеха?

— Иди да се наливаш! — изпищя Агнес. Тя отметна с мъка глава назад, погледна към звездите и промърмори нещо на език, който те не можеха да разберат. — Ще се видим отново с всички вас! — изкрещя тя, когато Шадболт шибна конете и колата тръгна напред.

ШЕСТА ГЛАВА

Най-накрая трите трупа спряха да се гърчат и увиснаха неподвижни, полюшвали само от вятъра. Веселяка ги оприличи на гнили плодове. Известно време палачите се наслаждаваха на своето дело; телата, още с вериги около китките и глезените, зловещо се поклащаха сред дрънчене и тракане.

— Чухте какво каза кметът — напомни Шадболт на останалите. — Трябва да висят три дни, после ще промушим сърцата им и ще ги заровим.

— Защо три дни? — попита Мухоловката, като оглеждаше осветената от огъня просека. — Защо просто не свалим кучките и не приключим с тях?

— Това е могъщо средство срещу силата на вещиците — намеси се брат Мартин. — Ако тялото виси три дни, душата наистина го напуска. Когато тяло и душа напълно се отделят, трупове вече са безопасни.

— Такъв е и законът в Лондон — добави Шадболт и сведе глава.

Саймън осъзна, че това е първият път, когато някой от тях говори за миналото си.

— В Лондон — продължи бързо Шадболт — речните пирати висят на бесилката, докато приливът се смени три пъти.

— Какво всъщност са правила? — попита Саймън. Погледна към празните гробове. Почвата се свличаше обратно, сякаш земята искаше да скрие и потопи в забвение ужасите, разкрити тук.

— Знаете ли — брат Мартин се облегна на колата и се загледа с протегнати към огъня ръце, — щях да питам нашите доминикански приятели за това. Защо трите вещици са убивали млади жени?

— И какво са получили в замяна? — добави Саймън. Погледна към трупове с увиснали глави и изкривени вратове. В танцуващата светлина на огъня лицата им изглеждаха уродливи. Брат Мартин проследи погледа му.

— Няма да гледам това три дни! — промърмори монахът.

Отвори един сандък в колата и извади три бели качулки, които с помощта на Мухоловката сложи на трупове. Саймън се опита да подтисне тръпката от страх, когато монахът се протегна. Сякаш оживели, трите трупа се раздвижиха и залюляха. Шадболт дойде и седна край огъня.

— Говорих с началника на стражата — каза той. — Очевидно вещиците са били разпитвани в негово присъствие от доминиканците. Не беше много сигурен на кои повелители на мрака или демони са принасяли жертви. Дали са били дяволи или старите богове, почитани някога тук. Когато ги питали какво са получили в замяна — вечен живот или богатство — старата Агнес Ратолиър отвърнала: „Сили, за които хора като вас могат само да мечтаят!“ Когато доминиканците настояли, тя отново започнала да се смее и да им се подиграва.

— Къде са живели? — Мухоловката посочи просеката. — Това е бил жертвеникът им, но сигурно са имали някаква пещера или къща.

— Не се знае. Имали са леговище, но ще трябва цяла армия, за да претърси гората и да го намери. — Той сниши глас. — Предполагам, че един ден влюбени, които търсят заслонено място, случайно ще го открият. Ужасяваща дупка, пълна с черепите и костите на техните жертви.

— Млъкни! — отсече Мухоловката.

Дрязгата щеше да продължи, когато внезапно от мрака долетя огромен бухал; крилата му бавно разсичаха въздуха и сянката му се плъзгаше през поляната. Саймън замръзна и вдигна поглед. Птицата кръжеше, сякаш беше видяла плячка, после кацна на един клон на дървото с обесените, обърна глава и се загледа в тях.

— Нощна птица — прошепна брат Мартин.

Саймън преглътна с мъка. Мухоловката скочи на крака.

— Това не ми харесва! — изломоти той. Грохот на гръмотевица отекна в нощта.

— Наближава буря — каза Веселяка, но Мухоловката вече тичаше към дърветата с камък в ръка.

— Разкарай се! — дрезгаво извика той и го хвърли с всичка сила. Бухалът излетя, могъщите му криле раздвижиха нощния въздух. После изчезна в мрака, носейки се като призрак между дърветата. Саймън беше толкова напрегнат, че скочи на крака, събра още съчки и ги хвърли в огъня.

— Защо не заровим телата сега? — той погледна към приятелите си. — Три дни ще трябва да седим тук.

— Котърил е прав. — Мухоловката се върна и клекна пред пламъците с разширени от ужас очи. — Това изобщо не ми харесва, мастър Шадболт.

Откъм дърветата се дочу продължителен, дрезгав вой.

— В името на Бога! — ръката на Мухоловката посегна към камата му.

Воят отново прокънтя, продължителен и злоещ.

— Прилича ми на вълк — обяви Шадболт. — Когато бях палач в Лондон, имахме жилища в Тауър; там се срещаше нашата гилдия. Стариият крал имаше вълк, подарък от някакъв принц. Нощем, когато луната беше пълна, той виеше така и направо ни смразяваше кръвта.

Воят отново разкъса тишината. Мухоловката вече подскачаше от крак на крак.

— В името на Божията любов! — изръмжа Шадболт. — Ела на себе си! Това е просто някое бездомно куче; всички знаят, че те лаят по месечината!

Саймън не беше убеден. Брат Мартин беше също разтревожен, обичайно веселото му лице сега беше бледо и унило, броеницата — плътно увита около пръстите му.

Внезапно на Саймън му се стори, че долавя движение между дърветата, сякаш там се носеше нещо сребристо и сенчесто като кълбо дим. Изправи се и тръгна натам, минавайки покрай жертвения камък. Обърна се и ахна. Кръв ли беше това? Тъмно мокро петно се разстиляше по повърхността му. Помисли си, че когато всичко това свърши, ще се надсмиват над собствените си страхове, извади камата си и приближи голямата плоча. Но когато приклегна, не видя нищо — нито петно, нито белег, затова се изправи и тръгна между дърветата. Прикривайки страха си, развърза шнуровите на панталона си и се облекчи. След това навлезе още по-навътре между дърветата, отново извадил камата. Искеше да покаже на останалите, че е смел, че за да се изплаши, е нужно нещо повече от шумовете на нощта.

— Саймън!

Някой беше извикал името му. Беше шепот, сякаш си играеха на криеница с него. Обърна се; усети някакво движение, но когато погледна, сивата сянка, която приличаше на кълбо дим, беше

изчезнала. Погледна нагоре през клоните — небето беше покрито с гъсти облаци. Грохотът на гръмотевиците се усилваше и през дърветата Саймън зърна блясъка на светкавица. Върна се при приятелите си.

— Там няма нищо. Мастър Шадболт, да извадим виното. Главният палач го послуша, раздаде калаените чаши и ги напълни до ръба. Чукнаха се, но внезапно Мухоловката хвърли своята и скочи на крака.

— Какво става? Това е кръв! — изкрещя той. — Шадболт, това някакъв номер ли е?

Лицето на главния палач беше уплашено, в очите му блестяха сълзи. Саймън помириша чашата си. Ароматът беше приятен, затова отпи и установи, че е хубаво бургундско вино.

— Побъркал си се от страх.

Саймън вдигна чашата на Мухоловката и я помириша, но долови само аромат на вино. Шадболт стисна ръката на Мухоловката.

— Седни! — прошепна той дрезгаво. — Иначе ще ни накараш всички да подгоним таласъмните из гората. Позволяваш на това място да те подлуди! — Той напълни отново чашата на Мухоловката. — Виж! — Отпи глътка. — Вино е! Хайде, човече, изпий го!

Мухоловката го пресуши на една глътка. Извадиха каната и ленената покривка, в която беше увит осолен бекон. Огънят, храната и виното скоро ги развеселиха. Те се смееха и шегуваха, когато Саймън чу песента. От мрака се разнесе тихо тананикане. Той остави чашата си. Сега и другите чуха.

— Това е песента на старите кучки — каза Веселяка. — Някоя тяхна любима песничка.

Саймън се обърна. Стори му се, че старата Агнес Ратолиър е отворила очи под бялата качулка и му пее мъртвешка приспивна песничка. Саймън си спомни арогантния ѝ поглед, изкривената ѝ уста, и погледна към брат Мартин.

— Не можеш ли да направиш нещо, братко? Кажу ми молитва! Благослови ни!

— Бог знае, Саймън, моля се, откак сме дошли. Дърводелецът стана и прекоси поляната. Пеенето беше затихнало. Без да обръща внимание на възраженията на брат Мартин, той свали белите качулки от обесените и извика:

— Мухоловка! Донеси ми една главня.

Палачът се подчини. Саймън огледа внимателно ужасната сцена, но и трите вещици висяха със затворени очи.

— Сложи им обратно качулките! — нареди му брат Мартин. — Върни се да довършим виното. Това призрачно място си играе с умовете ни.

Саймън побърза да го послуша. Тъкмо се канеше да сложи качулката върху сивата, сплъстена коса на Агнес, когато със сигурност видя главата ѝ да помръдва, а миглите да трепкат. След като закри лицето ѝ, усети, че не може да престане да трепери и побърза да се присъедини към другарите си край огъня.

— Съжалявам — каза той, — но тук не ми харесва. Мисля, че трябва да се махнем.

— Не можем — напомни му Шадболт. — Имаме строги заповеди от кмета и съвета. Нищо чудно началникът на стражата да се върне, за да се убеди, че те са изпълнени. Той плисна остатъка от виното си в огъня. — Ние сме палачите от Глостър и не се боим от нищо. Ще спим в колата или на земята. Когато слънцето изгрее, нещата ще се оправят.

Не бяха успели да се настанят удобно, когато бурята връхлетя; грохотът на гръмотевиците прозвуча точно над тях и първите капки дъжд паднаха. Малко по-късно дъждът заваля като из ведро, барабанейки по земята и ги прогони в колата, където се сгушиха и задрямаха на пресекулки. Не беше само заради дъжда, а и заради шумовете, които долитаха от гората — викове, откъслеци от песен, кръсъци, които, ги изнервяха и сломиха решителността им.

Брат Мартин настояваше да се махнат и когато какафонията от звуци нарасна, а дъждът стана още по-силен, Шадболт колебливо се съгласи. Конете, които бяха спънати на известно разстояние, бяха доведени и наместени между тегличите. Палачите бързо им сложиха хамутите, натовариха вещите си и напуснаха страховитата поляна.

Като бележеха дърветата и поставяха камъни за следа, палачите се ориентираха накъде отиват и по коя пътека поемат. Дъждът не спираше. Пътуваха часове наред и точно когато се зазори, Саймън, който вървеше пред тях, откри голяма изоставена къща, чиято ограда отдавна беше паднала, а пристройките бяха изгнили. Голямата зала беше топла и суха въпреки миризмата на животни, които се бяха

подслонявали тук. Доволен, той се върна при приятелите си и им описа какво беше открил.

— Една от кралските ловни хижи — каза Шадболт. — По време на царуването на пращадото на стария крал, гората Дийн често се използваше за лов и развлечения.

Откритието на Саймън беше посрещнато с радостни възгласи. Почистиха стаите на долния етаж. Запалиха огньове, внесоха провизиите. Едно от помещенията дори използваха като конюшня. Мухоловката излезе на лов и донесе два заека. Шадболт беше добър готвач и скоро ловната хижа се изпълни с апетитния аромат на дим от горящи дърва и печено заешко. Хапнаха и пийнаха добре. Най-накрая Шадболт се облегна на стената и облиза пръсти.

— Знам какво ще направим — каза той. — Ще останем тук. Лесно ще намерим поляната, където са обесени трите вещици. След два дни, момчета, работата ни ще е свършена и ще препуснем към Глостър, за да си приберем печалбата. Само помислете — приведе се той напред — сега държим кмета и съветниците в ръцете си. — Палачът се усмихна. — Не могат нищо да ни направят — длъжници са ни.

Всички се съгласиха. Навън утринната светлина се засилваше, докато разговаряха за бъдещото си богатство. Дори Саймън започваше да се чуди дали да не остане в Глостър, когато чу шум отгоре.

— Шшт! Какво е това?

— О, не започвайте пак! — изстена Мухоловката.

— Не, не, чуйте! — Саймън вдигна ръка.

И те го чува, шум от стъпки, все едно някой се разхожда напред-назад.

— Ти пръв го чу — каза Шадболт. Той взе войнишкия колан на Саймън и му го подхвърли. — Иди да видиш какво е!

Младежът колебливо сложи колана, взе една главня и излезе в студения, мрачен коридор. Пипалата на гъстата утринна мъгла проникваха в сградата. Изкачи стълбите, изгнили и плесенявали, дървото скърцаше под ботушите му. Най-после стигна галерията, която се простираше като тъмен тунел пред него. От двете му страни имаше стаи, просто черни дупки, през чиито прозорци нахлуваше сивата утринна светлина. Една или две още имаха врати, които висяха и скърцаха на провисналите си кожени панти. Саймън извади камата си,

заслушан в звуците: далечен зов на птица, пукане и шумолене отвън, когато животните се промъкваха през храстите. Засега успяваше да овладее страха си.

— Саймън! Саймън! — Гласът сякаш идваше от другия край на коридора.

Той преглътна мъчително и продължи с извадена кама. Чу стъпки, сякаш някой се разхожда нагоре-надолу из стаята, които беше отминал.

— Добре ли си, Саймън? — отекна гласът на Шадболт по стълбите.

Саймън не отговори, а влезе в една стая. Вдигнал главнята, той се огледа. Беше празна, мръсна и изпълнена с някакво горско зловоние. Канеше се да излезе, когато вратата внезапно се затръшна зад него и когато се опита да открие дръжка или резе, не можа. Чу почукване и погледна през металната решетка. Лицето на Агнес Ратолиър с очи, блеснали от злоба и уста, изкривена в презрителна усмивка, надничаше към него. Саймън я изглежда ужасен.

— Казах ти — изсъска тя, — че ще се видим пак! Саймън замахна с камата си към решетката. Чу смях, нисък и гърлен, после вратата се отвори и го отхвърли настрана. Факлата падна от ръката му. Известно време той седя, коленичил на едно коляно, притиснал наранената си глава, после грабна главнята и изтича навън. В галерията шумоляха плъховете, които тичаха да се скрият. Саймън прибра камата си и хукна към стълбите. Скочи долу и ботушите му с високи токове сцепиха дървото, когато едва не се сблъска с приятелите си. Бутна факлата в ръцете на брат Мартин.

— Какво има? — попита Шадболт.

— Какво мислите? Бог ми е свидетел, иска ми се да бях далеч от тук и от вас! Току-що видях лицето на Агнес Ратолиър. Кучката не е умряла! Тя е горе!

— Това е невъзможно! — изхленчи Веселяка. — Ние ги обесихме. Нямахме никакви номера.

Саймън грабна факлата от брат Мартин и я бутна в ръката на Веселяка.

— В такъв случай — извика той — качи се горе и докажи, че греша!

Веселяка му подаде факлата обратно.

— Какво ще правим? — изстена Мухоловката. Саймън сграбчи ръкава на брат Мартин.

— Ти си свещеник. Не можеш ли да кажеш някакви молитви? Да благословиш мястото?

Брат Мартин трепереше, очите му примигваха, устата му се отваряше и затваряше като на човек, изпаднал в ужасна паника.

— Саймън! Шадболт! Веселяк! Брат Мартин! Мухоловка!

Хорът гласове идваше отвън. Шадболт сграбчи факлата и излезе на стъпалата на ловната хижа. Останалите се скупчиха край него и се възряха в стелещата се мъгла.

— О, мастър Шадболт!

Главният палач изпусна факлата. Саймън ги съзря — три фигури, застанали под разперените клони на дървото. Различаваше чертите им, дългите, рошави коси. Бяха Ратолиър и двете й дъщери.

Шадболт изтича вътре, другите го последваха. Затвориха вратата и бързо се върнаха в стаята, където бяха складирали провизиите и оръжието си. Брат Мартин се беше съвзел. Той веднага благослови малко вода и сол и ги пръсна по пода. После благослови стаята и коленичи в един ъгъл със затворени очи, стиснал броеницата си.

— Стойте тук! — нареди им той. — Не излизайте навън! Останалите замряха, опитвайки да се успокоят. Саймън зареди лъка, който беше намерил. Тогава започна ужасът — по стените се Чукаше и тропаше, викаха имената им. Клони и камъни се сипеха през незатворените прозорци.

— Защо не дойдат? — попита Шадболт. — Ако са духове или призраци, защо не ни нападнат?

— Не знам — отвърна Саймън.

И тогава, в отговор, гласът на Агнес Ратолиър разкъса тишината.

— Това е само началото! — изпя тя. — Играта сега започва! Кръвта на Саймън изстина, защото знаеше, че тази нощ ще промени живота му. Тези три привидения не бяха обикновени престъпници, а вещици, чиято екзекуция не беше решила нищо. Не смееше да сподели страховете си с приятелите си. И без това Мухоловката беше толкова ужасен, че Саймън трябваше със сила да изтръгне арбалета от пръстите му, уплашен, че в страха си палачът може да убие някой от тях. Поддържаша непрестанно огъня. Саймън наблюдаваше мъглата през отворения прозорец и чакаше да се разсее. Когато това стана,

шумовете и заплашителните проклетия спряха. Брат Мартин със залитане се изправи, стенойки от болките в схванатото си тяло.

— Какво ще правим? — попита Шадболт.

— Ще се върнем на онази поляна — каза решително Саймън.

Той се огледа и почувства прилив на тайна гордост. По някакъв начин връзката му с останалите се беше променила. Той вече не беше просто участник в събитията, а водач. Веселяка и Мухоловката бяха изгубили и ума, и дума. Брат Мартин сякаш беше потънал в собствените си мисли. Лицето на Шадболт беше посивяло, един мускул високо на бузата му трепкаше и той изглеждаше несигурен какво трябва да предприеме.

Саймън напусна ловната хижа. Навсякъде виждаше следи от нечие присъствие — парчета дърво и камъни, плочи, паднали от покрива, сякаш сградата беше разтърсена от ураган. Жвакайки с ботуши из мократа трева, той отиде до мястото, където бяха стояли трите вещици, наведе се и видя следи от ботуши в меката кал. После заобиколи хижата. Товарните коне стояха спокойно в импровизираната си конюшня и все още ровеха с муцуни из храната си. Колата, скрита под пробития покрив на една пристройка, изглеждаше без повреда. Саймън се качи в нея и седна на дървената пейка. Чу, че Шадболт вика името му от хижата, но не му обърна внимание. Какво беше станало с тях? Наистина ли бяха умрели трите вещици? Нима Ратолиър по чудо бяха измамили смъртта и се бяха освободили от стегнатите примки, за да ги последват тук? Саймън поклати глава.

— Това е невъзможно! — прошепна той. Извади камата си и загледа как засилващата се светлина на деня потрепва по острието. Спомняйки си оскъдното образование, което беше получил, той се усмихна на себе си. Знаеше буквите и цифрите. Можеше да пише и чете по малко, но винаги му бяха казвали, че ще бъде отличен дърводелец и че това е бил занаятът на Исус Христос и неговия земен баща Йосиф. Гилдията на дърводелците се гордееше с това и изтъкваше, че Дърводелството, изработката и оформянето на дървото изискваха не по-малко усилия, отколкото полаганите от школарите в Оксфорд или Кембридж.

Саймън беше изненадан от себе си. Мислил си беше, че ще трепери от страх като останалите. Но тайно винаги беше обичал предизвикателствата — те го откъсваха от досадата на ежедневието, от

трупачата се мръсотия в живота му на палач. Спомни си един стар войник; стрелец, участвал във войните на краля; бяха му дали малка пенсия и той живееше сам в края на селото. Като момче Саймън често го посещаваше и слушаше разказите му за жестокостите на войната, за славата и величието на битките.

— Не битките са важни — беше изфъфлил старецът през беззъбите си венци. — Битките карат кръвта ти да пее и сърцето да подскача като птица. Онова, което става преди битката умъртвява душата — досадните преходи, еднообразието на лагерния живот.

Саймън прибра камата си и слезе от колата. Погледна към небето, където облаците се разкъсваха.

— Знам какво имаш предвид, старче — каза си той. — Съжалявам, мислех те за глупак, но сега знам, че си говорил истината.

Саймън се прекръсти. Вещиците бяха умрели, но с помощта на някаква тайна сила, се бяха върнали отново към живота. Спомни си как отиде в „Сребърния плащ“ преди да напуснат Глостър. Имаше ли съобщението, което беше предал, нещо общо с това? Беше ли принесена нова жертва? Но ако беше така, защо Агнес Ратолиър се беше опитала да се пазари за живота си? И защо беше извикала неговото име преди другите? Защо не го бяха убили? Защо не бяха ги атакували по-сериозно? Заради молитвите на брат Мартин? Саймън клекна, за да остърже калта от тока на ботуша си. Като дете беше чувал много истории за вещиците от гората Дийн, които летели през нощта, кланяли се на демони и непрестанно живеели в мрак. Беше ги смятал за измислици.

— Саймън!

Шадболт се беше навел през прозорец на горния етаж.

— Тук съм! — обади се младежът.

Върна се при ловната хижа, където приятелите му изглеждаха недоспали и още уплашени.

— Няма никой — каза им той. — Конете и колата не са докоснати.

— Какво ще правим?

— Какво ще правим? Какво ще правим? — имитира го Саймън. — Мухоловка, само това ли ще повтаряш? Ще ви кажа какво мисля аз. — Той започна да изброява на пръсти: — Първо, ние сме в смъртна опасност. Това, което ни преследваше тази нощ, идва от ада, а не от

земята! И не, не знам как е станало. Второ, мисля, че брат Мартин с молитвите и благословията ни спаси от ужасна съдба. Ако сте изгубили милостта Божия, приканвам ви да се помолите на Бог да ви прости. А ако се радвате на милостта му, молете се да не я загубите.

— Какво още? — изграчи Шадболт.

— Трите демона, които ни нападнаха, вече са изчезнали.

— Е, и? — настоя брат Мартин.

— Не знам как тези три изчадия са се върнали към живота, но те възнамеряват да ни унищожат.

— Махам се оттук. — Мухоловката сложи бойния си колан.

Шадболт го сграбчи за рамото и лицето му се разкриви.

— Нищо подобно! — заплаши го той и го завъртя. — Всички сме загазили. Няма от какво да се боим. Извършихме законна екзекуция.

— Не е така — обади се Саймън. — Според мен, мастър Шадболт, не трябваше да напускаме поляната. Брат Мартин, ти си свещеник. Знаеш повече за свръхестествените създания, които бродят между ада и рая.

— Ако си прав, Саймън — отвърна монахът бавно, — направо си имаме работа със Сатаната! Изгубени сме в долината на мрака!

— Това го знам — отвърна Саймън. — Искам да разбера как да се отървем?

— Не разбирам много от тези неща — възрази брат Мартин. — Но когато се върнем в Глостър, ще проуча внимателно какво може да се направи.

Саймън коленичи пред него.

— В името на Божията любов, братко! — помоли го той.

— Мога да ви кажа само онова, което предполагам. — Брат Мартин вдигна глава. — Имаме три вещици, принасяли кървави жертви на повелителите на мрака. В началото подобни създания искат в замяна хубавите неща от живота — вино, коприна, пухени дюшеци, хубава храна, всякакви удоволствия. Но както знаете — той мрачно се усмихна, — тези неща са преходни. Исканията им стават все по-настоятелни, жертвите — все по-кървави и ужасни. Може да са поискали повече власт за себе си, власт над другите!

— Какво, Ратолиър? — прекъсна го Шадболт. — Които ни предложиха подкуп?

— Така е, пазариха се за живота си — продължи брат Мартин сякаш на себе си. — И ние отказахме. Затова са призовали пазачите на сенките да им се притекат на помощ. — Той въздъхна: — Съобщението, което оставихме в „Сребърния плащ“ — подозирам, че преди да заминем снощи от Глостър, е било направено ново жертвоприношение.

— В кръчмата! — възкликна Веселяка. Брат Мартин го погледна презрително.

— Още ли не си загреял, тъпако? Ратолийър са членове на вещерско сборище и макар да ги заловиха, другите са на свобода. Нали не смяташ, че онези доминиканци са дошли чак от Лондон заради три смрадливи вещици?

— Продължавай — настоя Саймън. Брат Мартин преглътна с мъка.

— Аз принадлежа към ордена на августинците. Или поне така се вода. Из манастирите край Глостър се носеха тайни слухове за могъщо вещерско сборище. От онова, което разбрах, млади жени изчезват от месеци, може би дори години, но какво ги интересуват дебелите лордове някакви си бедни девойки? Само заради броя на жертвите се наложило да направят нещо.

— И ти мислиш — попита Саймън, — че другите членове на сборището са принесли жертва?

— Така е. — Брат Мартин изтри потта от челото си с опакото на ръката. — Снощи се чудех за бурята. Начинът, по който ни прогониха от поляната; ужасяващите номера, с които ни опъваха нервите, направо ни подлудиха! Може би, ако бяхме останали, ако бяхме пронизали и заровили вещиците, това никога нямаше да се случи.

— И какво ще правим? — изхленчи Мухоловката. Саймън се изправи.

— Ще се върнем на поляната. Хайде, да видим какво е станало.

Те впрегнаха колата, натовариха вещите си и потеглиха от ловната хижа. Пътят беше мек и кален. На някои места коловозите бяха пълни с вода и меката кал полепваше по колелата, но накрая стигнаха до пътеката, която водеше обратно към поляната.

Саймън тичаше отпред. Просеката беше мрачна, още влажна от дъжда, но на дървото на езекуцията, импровизираната бесилка, висяха само трите празни примки, под които бяха внимателно

струпани веригите. От Агнес и дъщерите ѝ нямаше и следа. Саймън се почувства неспокоен. Беше много студено. Щеше да се върне и да съобщи на останалите, когато видя червени следи по бялата каменна плоча. Бързо отиде до нея. Прочете буквите една по една и смразяващото предупреждение, което съставяха: „Казах ви, че ще се видим отново“.

СЕДМА ГЛАВА

Откритието на дърводелеца развълнува и смути останалите палачи.

— Трябва да се върнем в Глостър — обяви Мухоловката. — Знам — добави той колебливо, — че всички сме замесени в тази работа. — Усмихна се едва-едва на Саймън. — Бог да ни прости, че забъркахме и теб.

— Ако се върнем — забеляза Шадболт, — всички ще загазим сериозно. Изобщо не трябваше да напускаме поляната. — Той изплющя с камшика. — Трябва да останем три дни тук и ще го направим.

Окуражени от Саймън и другите пристъпиха на поляната. Разпрегнаха колата, спънаха конете, после изследваха импровизирания олтар и злоещото му послание.

— Искане ми се да е боя — обади се брат Мартин, — но може и да е кръв.

— Навярно от някое животно — предположи Саймън. — Или птица. Както и да е, трябва да останем още две нощи тук. Мисля, че е добре да се подготвим.

Последва ожесточен спор, който заплашваше да прерасне в свада. Веселяка и Мухоловката настояваха отново, че трябва да тръгнат. Шадболт и Саймън, с мълчаливата подкрепа на брат Мартин, спореха, че трябва да останат. В крайна сметка Веселяка и Мухоловката отстъпиха, особено когато монахът предложи да отслужи литургия на поляната, като използва единия край на колата за олтар.

— Светата Църква — обяви той с равен глас — казва, че при подобни обстоятелства литургията може да се отслужи така.

Подготвиха колата и запалиха две свещи. Брат Мартин постави между тях дървен кръст; беше донесъл и черната си, тапицирана с кадифе кутия, в която имаше потир, малка стъкленница с вино за причастие и нафора. Той започна литургията, когато мракът падна, като четеше от молитвеника. Говореше на латински, но Саймън усети

от тона и ревностното му изражение, че призовава небесните сили. После ги причести и преди да обяви края на службата, отново благослови сол и вода, които разпръсна по края на поляната.

— Ако продължава така — прошепна Шадболт на Саймън, — ще прекараме остатъка от живота си в убежището на някоя църква.

Все пак службата явно се оказа полезна — нощта мина спокойно, като изключим обичайните горски шумове. Всички спаха добре и на другата сутрин се събудиха освежени. Отидоха на лов, ядоха, пиха и най-вече си почиваха. Мухоловката дори започна да се присмива на собствените си страхове. Саймън отчаяно се надяваше, че нощта в ловната хижа ще остане единственото ужасно изпитание и адските сили ще ги оставят на мира.

Точно преди да се свечери, когато падна здрач и мъглата нахлу измежду дърветата, брат Мартин отслужи още една литургия, причести ги и благослови лагера им.

След това те седнаха край огъня, за да хапнат и пийнат. Саймън почувства студени тръпки в по тила си и от време на време се обръщаше да огледа синьо-черната тъмнина, чудейки се какви ли адски ужасии бродят между дърветата.

Започна се, точно когато луната изплува иззад облаците: тихи стонове и отчаян вик бързо ги накараха да скочат на крака; ръцете грабнаха ножове, ками, лъкове, каквото можаха да намерят. Без да чака, Шадболт вдигна дългия си лък и бързо изпрати две стрели между дърветата. Като видя това, Саймън се замисли колко малко знае за приятелите си. Умението на главния пазач показваше, че някога сигурно е бил майстор — стрелец.

— Защо не стреляш пак? — подигра му се глас от мрака. Шадболт щеше да го направи, но Саймън стисна ръката му.

— Недей! — предупреди го той. Брат Мартин се съгласи:

— Те се опитват да ни уплашат. Бог да ни е на помощ, никой от нас не бива да се отдалечава от огъня.

Нощта се оказа кошмарна. Трите вещици се появиха, облечени в излинените си, мръсни рокли, нахлупили качулки върху главите си. Движеха се край дърветата, промъкваха се като вълци около лагера, ругаеха, подиграваха се, дразнеха и подканваха палачите да излязат насреща им.

— В ръцете ни сте! — изкрещя Агнес Ратолиър. — Може да се молите, можете да хленчите, а свещеникът може да си бърбори колкото си иска, но телата ви ще идат за храна на червеите, а душите ви — в ада!

Письците и подигравателният смях смразяваха кръвта им. Шадболт отново стреля, но ръцете му трепереха, а и вещиците бяха извън обсега на лъка му.

С напредването на нощта атаките на Ратолиър станаха още поковарни; те започнаха да изреждат тайните грехове на палачите. Саймън стоеше сликан от многото пороци, присъщи на душите на спътниците му — разврат, насилие, убийства, кражби, изнасилвания, дезертьорство.

— Това са лъжи! — Шадболт отри потното си лице и покри с пръсти ушите си. — Всичко това са лъжи!

Веселяка скочи на крака и започна да им отвърща обидите, сякаш се опитваше да заглуши зловещото припяване на Агнес Ратолиър и дъщерите ѝ.

С първите искри на зората вещиците изчезнаха така внезапно, както бяха дошли, и гората потъна в тишина. Групата край огъня седеше изтощена и унила.

— Защо? — попита Шадболт, като скочи на крака. — Защо ние?

— Брат Мартин! — извика Мухоловката. — Искам да се изповядам.

— Я стига глупости! — възрази Веселяка. — Може би само гората е прокълната. Бяхме тук три нощи — да се връщаме в Глостър и то веднага.

— Чакай!

Мухоловката беше спуснал качулката си и седеше с кръстосани крака и ръце, скрити в ръкавите на дрехата си.

— Искам да се изповядам. Слушах онези крясъци нощес и осъзнах колко злини съм направил в живота си. Аз съм виновен, че това ни се случва.

Саймън, който се беше облегал на колелото на каруцата, долови отчаянието в очите на Мухоловката. Лицето му се беше състарило, очите му бяха зачервени и сълзяха. Шадболт коленичи до него, а останалите се приближиха.

— За какво говориш, Мухоловка?

— Помните ли Беззъбия?

Когато Мухоловката хвърли бърз поглед към Саймън, тръпки побиха младия дърводелец. Той предчувстваше онова, което ще чуят.

— Разбира се. Уби един човек в кръчмата и беше обесен — изръмжа Шадболт. — Би трябвало да го знаеш, Мухоловка, ти беше избран да извършиш екзекуцията.

— Аз...аз... — заекна Мухоловката. — Както ти каза, брат Мартин, в Глостър има вещерско сборище.

— Продължавай — настоя Саймън. — Предчувствам какво ще кажеш.

— Беззъбия беше странен.

— Това всички го знаем — каза Веселяка.

— Не става дума само за зъбите му. Той не споделяше нищо и често изчезваше.

— И какво от това?

— Имаше си любовница — призна Шадболт. — Хубаво момиче с коса като узряло жито и сини като небето очи. Ужасно я желяех. Винаги съм се чудел какво намира у Беззъбия.

— Тя дойде да живее с мен — отвърна Мухоловката.

— Какво?

— Поне доскоро. Но преди три или четири седмици...

— Тя изчезна, така ли? — попита Саймън. Мухоловката кимна.

— Не знам къде отиде. Един ден беше с мен, а на следващия я нямаше.

— Може би се е върнала при Беззъбия.

— Точно това се опитвам да ви кажа — отвърна Мухоловката. — Помните ли, когато Беззъбия беше осъден, ти, мастър Шадболт не беше в Глостър, а Веселяка беше скован от ревматизъм?

Двамата кимнаха.

— Казах на Беззъбия, че е в безопасност, че ще му сложа яка.

— Ти каза, че си я сложил — обади се брат Мартин. После сложи ръка пред устата си и очите му се разшириха от ужас. — Какво си направил! — възкликна той.

— Беше заради момичето! — Мухоловката се почеса по челото. — Откакто я видях, денем и нощем мислех за нея, за устните ѝ, шията, гърдите, начина, по който люлееше бедра, когато вървеше. Бях луд по нея.

Шадболт хвана жакета на Мухоловката, изправи го на крака и го притисна към колата.

— Ти си го обесил, нали, негоднико?

Мухоловката, който тихо хлипаше, отвори уста да отговори. Шадболт отстъпи назад и го удари през устата. Мухоловката се свлече на земята, като притискаше кръвта, която се стичаше между устните му. Шадболт се канеше да го срита, но Саймън извади камата си и застана между тях. Главният палач отстъпи, дишайки тежко.

— Виж ти, мастър Котърил. — Той присви очи. — Какво става тук? Да не би да си станал водач на нашето малко щастливо братство?

— Искам да знам истината — отвърна Саймън. — Като биеш и риташ Мухоловката, нищо няма да постигнеш.

Шадболт се канеше да възрази, но брат Мартин го сграбчи за рамото.

— Остави го! — нареди му той.

Мухоловката отри кръвта с опакото на ръката си и хвърли убийствен поглед на Шадболт. А Саймън се чудеше дали и това не беше работа на вещиците, дали не се опитваха да ги скарат помежду им.

— Да, желаех я. Сложих му въжето и Беззъбия умря.

— Ти не го ли придружи до гробищата? — обърна се Шадболт към брат Мартин.

— Не — брат Мартин поклати глава. — Не можех да гледам как ще бесят Беззъбия, макар да знаех, че ще е измама. Останах в манастира. — Той направи гримаса. — Изкопах гроба.

— Отрязах въжето — продължи Мухоловката, — хвърлих го в ямата и реших, че всичко е свършено.

— И Беззъбия беше погребан? — Шадболт изсвири през зъби. — Сигурен ли си, че беше мъртъв?

— Колкото и че онези кучки са обесени. Но избързах. — Той сви рамене. — Знаех, че постъпвам подло.

Саймън отпуши меха и наля щедро в една чаша. Спомни си срещата си с Беззъбия и спокойната му наглост. Сега разбираше, че не е бил толкова умен, за колкото се беше смятал. Наистина ли му се беше доверил Беззъбият?

Брат Мартин подаде чашата си.

— Ще сипеш ли едно на монаха, Саймън?

Дърводелецът напълни чашата му. Шадболт потропваше нервно с ботуша си. Приклекул, Веселяка от време на време забиваше камата си в калта. Мухоловката стана и се отдалечи между дърветата.

— Първото, което ще направя — каза Шадболт, — е да отида в гробището на августинците и да видя дали трупът на Беззъбия е там, където трябва да бъде.

— Ще си изгубиш времето — увери го Саймън. — Слушай, Шадболт, отговорът е очевиден и съвсем прост. В Глостър съществува сборище, което се занимава с черна магия. Семейство Ратолиър са били негови членове, може би дори предводители. Беззъбият също е участвал. В подобни групи обикновено има по тринадесет души. Значи остават поне още девет члена. — Той почеса брадата си. — Това, което ме обърква е, че Беззъбият не си е отмъстил. Той се крие, но с Ратолиър положението е различно. Чудя се защо.

— Не мисля, че Беззъбият се е скрил. — Брат Мартин сръбна от чашата. — Нали любовницата му е изчезнала? Сигурен съм, че е получила доста брутален урок. Това обяснява и защо Беззъбият не е напуснал района. На твоето място бих внимавал, Мухоловка. Сигурен съм, че бившият ни приятел има желание да си поговори с теб.

— Но ние няма защо да се боим от него — обади се Шадболт. — Не сме му направили нищо.

— Ратолиър ни приемат за врагове — обяви Саймън.

— И едва ли сме единствените — добави Веселяка. — Басирам се, че кметът и съветниците няма да спят спокойно в леглата си.

Саймън взе чашата си и тръгна към края на просеката. Ощипа бедрото си, защото понякога имаше чувството, че сънува кошмар и всеки момент ще се събуди. Въпреки това, не се съмняваше във верността на онова, което беше видял и преживял през последните дни. Когато чу Шадболт да вика на останалите да се качват на колата, въздъхна, пресуши виното си и се върна обратно при тях.

Напуснаха просеката начаса и поеха по пътеката към кръстопътя, следвайки указанията на лесничея. Късно следобед започнаха да минават покрай случайни селца и самотни ферми. Шадболт каза, че е жаден, затова отбиха да си починат и да пийнат в единствената крайпътна кръчма в района, „Аления дракон“. Тя беше огромен, просторен хан, който беше виждал по-добри времена; гипсът се ронеше, дървото беше издраскано и очукано. Прозорците зееха като

невиждащи очи. Само някои стъкла бяха заменени с рогови пластини. Пивницата беше мрачна и влажна. Отначало Саймън различаваше само малки, кръгли масички, бъчонки с бира и бурета с вино, които служеха като столове, после съзря дълга дървена маса, върху която имаше ковчег.

— Какво е станало? — попита той един амбулантен търговец, който седеше до вратата.

— Намерили са труп — отвърна човекът. — Увиха го и го сложиха в ковчег, щом следователят го огледа.

Саймън кимна. В тези краища на страната, жертвите на насилствена смърт често бяха излагани в кръчмите или на стъпалата на църквите, за да ги виждат хората, с безумната надежда, че може да се появи някой свидетел. Веселяка вдигна капака на ковчега.

— Мили Боже! — прошепна Саймън.

Саймън го отблъсна и надникна. Веднага позна трупа на лесничея Хрътката, с бяло като сняг лице, тъмни кръгове под очите и огромна червена резка, подобна на разтворена уста, която минаваше през гърлото му от ухо до ухо. Полуотворените очи и окървавената уста накараха стомаха му да се разбунтува и той се обърна.

— Исусе, смили се! — прошепна той. Сега и другите се събраха наоколо.

— Познавате ли го? — Кръчмарят излезе от кухнята. Беше дребен, набит мъж с оплешивяващо теме, мръсно лице и малки черни очи. Бършеше ръцете си в омазана с кръв престилка.

— Виждали сме го — внимателно отвърна Шадболт. Той направи знак на останалите да седнат при него на една маса близо до прозореца — квадратен отвор, който гледаше към буренясала градина.

— Да — отвърна кръчмарят, като ги следваше. — Това е Хрътката. Често идваше тук да утолява жаждата си.

— Какво е станало? — попита Саймън. Кръчмарят сви рамене.

— Знаете, че гората Дийн е пълна с браконieri й разбойници. Те не обичаха Хрътката. Благодарение на него мнозина свършиха на бесилката за лов на кралски дивеч.

— Как е станало? — настоя Саймън. Кръчмарят събра вежди. — Какво поръчахте?

— Пет халби ейл.

Кръчмарят се обърна към прислужника.

— И то от най-добрия — добави Саймън. — Не щем никаква помия.

Кръчмарят го погледна и се канеше да възрази, но видя сребърната монета между пръстите му.

— Разбира се, сър. Чу джентълмена, Томлър — от най-хубавия ейл и донеси парче пай. Сигурен съм, че джентълмените са гладни. С еленско е — добави лукаво той. — Разбира се, купено от пазара.

— Разбира се — каза Шадболт. — Но какво е станало с Хрътката?

— От онова, което разбрах, кралските горски пазачи го открили да виси като плъх от един клон, с разрязано гърло. Бил вързан с въже и повесен от едно дърво. Приятели ли бяхте? Следователят иска да говори с всички, които го познават.

— Ние не го познавахме — отвърна Шадболт. Кръчмарят усети враждебността им, подсмъркна и се отдалечи.

— Значи Хрътката е мъртъв — каза скръбно Шадболт. — И това е само началото.

— Смяташ, че е работа на Ратолиър? — обади се Веселяка.

— По-тихо! — измърмори Мухоловката. — Мастър Шадболт, мисля, че трябва да допием ейла, да си изядем пая и да се махаме оттук. Денят е към края си. Не искам нощта да ме завари в гората. Всички се съгласиха. Допиха ейла си, лакомо изядоха пая и се върнаха в колата. Стигнаха Глостър, когато здрачът падаше. Градските врати бяха вече затворени, но Шадболт извади заповедта си и стражата ги пусна. Улиците бяха празни и пусти още подгизнали от скорошния дъжд. Саймън имаше чувството, че градът се е променил, откакто бяха заминали, сякаш зловеците новини от гората вече се бяха разнесли из тесните улички и алеи.

— Мислиш ли, че нещо се е случило? — попита той, когато Шадболт изплющя с юздите, за да подкара конете по-бързо.

— Не знам. — Лицето на главния палач беше безизразно. — Но едно ще ти кажа — прошепна той, за да не чуят останалите, — мисля, че е време да изчезнем оттук.

— Не бих те посъветвал — отвърна лаконично Саймън.

— Ще видим — Шадболт цъкна с език.

Влязоха в „Почивката на палача“, като оставиха колата и конете в малкия калдъръмен двор. Лукаво усмихнат, кръчмарят се спушна към

тях през празната пивница.

— Нямахте ви известно време, мастър Шадболт. Тайни задачи от съвета, а?

— Какво искаш да кажеш? — попита главният палач.

— О, нищо. — Мъжът бързо отстъпи назад. — Но снощи питаха за вас.

— Кой? — грубо попита Шадболт.

— Не я видях, беше с качулка, но мисля, че беше млада жена. Дойде да пита за вас: „Къде са палачите? — попита — Мастър Шадболт и приятелите му?“ „Отидоха да бесят“ — пошегувах се аз.

— И какво стана? — обади се Саймън.

— Жената се изсмя. Каза, че скоро ще се върнете. Да ви предам, че се надява да се видите отново.

Саймън хвърли бърз поглед към приятелите си. Ръката на Шадболт се вдигна към устата му. Веселяка и Мухоловката изглеждаха сякаш ще се разплачат, а брат Мартин стискаше броеницата си.

— Донеси ни ейл! — бързо каза Саймън.

Кръчмарят го послуша и халбите бяха пресушени за миг.

— Никой от нас не бива да заминава — каза Саймън на групата. — Знам какво си мислите всички, че колкото по-далеч сте от Глостър, толкова по-добре. Но твърдо ви препоръчвам да не го правите.

— Господи!

Мухоловката гледеше към малкия прозорец в другия край на пивницата. Ръката му леко се повдигна. Саймън погледна натам. Беше сигурен, че видя лицето на Агнес Ратолиър, опряно на прозореца. Очите ѝ бяха присвити, устата — разтворена в иронична усмивка. Веселяка се надигна, но Саймън го бутна обратно на стола.

— Мастър кръчмарю! — извика той.

Кръчмарят закуца към тях.

— Какви са новините от града? — попита Саймън. Мъжът направи гримаса.

— Няма нищо особено.

— Не е ли имало някакви процеси? — попита Саймън. — Заседавали ли са съдиите?

— Не, и това е странно — отвърна ханджията. — Всяка сутрин един търговец на платове идва да закуси тук. Снощи ходил в съвета,

каза, че бил строго охраняван и кметът бил свикал тайна среща. Шушука се, че нещо в града не е наред, но никой не знае какво.

— Прибирам се — скочи на крака Веселяка.

— И ние идваме с теб — добавиха останалите.

Те пресушиха халбите си, нетърпеливи да тръгнат. Но Мухоловката остана на стола си, загледан в Саймън.

— На работа сме, както обикновено — обяви Шадболт, сякаш искаше да убеди останалите, че всичко е наред.

Сбогуваха се, като Шадболт каза, че ще се погрижи за колата и конете. Щом тръгнаха, Саймън погледна към Мухоловката.

— Ще тръгнеш ли с тях?

Мухоловката остави халбата си.

— Аз съм мъртъв, Саймън. — Той примигна и нервно задъвка устните си.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябваше да бъда свещеник, човек, посветил се да върши добро.

Саймън се приведе и леко докосна мършавата му ръка.

— Ти не си лош човек. Мухоловката отмести погледа си.

— Саймън, аз би трябвало да бъда добър, но съм такъв, какъвто искам. Отказвам да бъда такъв, какъвто Бог ме иска, това е разликата между грешника и светеца.

Саймън внимателно изучаваше мършавия, упорит палач.

— Да — усмихна се Мухоловката, като улови погледа му. — Тази работа в гората Дийн ме накара да се замисля. Ти ме защити, Саймън, ти се изправи срещу онзи негодник Шадболт. Затова ще ти се отплатя, преди да умра.

— Не говори толкова отчаяно — отвърна Саймън. — Трябва да има начин да се справим. Да отидем в „Сребърния плащ“, да хванем кръчмаря за гърлото и да го душим, докато не каже истината.

Мухоловката въздъхна шумно и изду бузи. Щракна с пръсти и нареди на прислужника да напълни отново халбите им.

— Аз съм мъртъв — повтори той. — И то заслужено. — Направи жест към вратата. — Колкото до онези тримата, Саймън, те са затънали в грехове. Шадболт е войник, наемник. Бил е есочшеур^[1] във Франция.

Саймън остави халбата си. Дори в Бъркли беше чувал за тези жестоки разбойници. Мъже, които бяха горили, ограбвали,

плячкосвали и изнасилвали; които одирали кожата на френските си пленници и ги измъчвали жестоко, докато не кажели къде са скритите им богатства.

— А останалите двама? — попита той.

— Веселяка не е по-добър. И той е затънал в грях. Брат Мартин е пиян палячо. Добър отряд от палачи. Слепец слепците води. В този случай е по-точно да се каже, че онези, които трябва да бъдат обесени, бесят другите. — Той въздъхна: — Колко дълго смяташ, че ще можеш да продължиш, Саймън? Ако Ратолиър не ни убият, някой ден градският съвет ще открие за измамите ни и ще ни осъди. Не сме толкова умни. — Мухоловката отпи от халбата си. — Попитай кръчмаря тук. Това, че палачите умират от насилствена смърт, е нещо като Божи закон.

— Но ти се променяш? — Саймън се опита да прикрие паниката, която се надигаше у него.

— За Бога, Саймън! Аз съм бивш свещеник. Погледни ме, пия, занимавам се с жени. Но нека ти кажа най-важното. — Той остави халбата и се наведе през масата. — Ти си различен, Саймън. Ти си дърводелец, добър човек. Знакът на Каин не е на челото ти. Чувствам се отговорен за теб. Ако трябва да умра, време е да сложа нещата си в ред, да подготвя душата си. — Той се усмихна принудено и вдигна ръка, за да спре възраженията на Саймън. — Не лъжи — помоли го. — Знам какъв съм аз, но ти си различен. Затова... — Мухоловката отпи от халбата си и огледа пивницата; кръчмарят беше до буретата с бира и закачаше една от кухненските прислужници. — Слушай внимателно — продължи той. — Ти си невинен, Саймън, и ако мога да извърша нещо добро, преди животът ми да приключи — не, не ме прекъсвай, — ще го направя. Изправени сме срещу голямо зло — като пакостливи деца, които си играят, ние не осъзнаваме, че сме навлезли в тъмния ъгъл на градината. Няма съмнение, че Ратолиър са членове на сборище, от което в Глостър има още поне девет члена. Мъже и жени, които няма да се спрат пред нищо и почитат Сатаната. Ратолиър са избегнали смъртта с някаква нечестива измама и сега са задължени на злото. Те искат отмъщение.

— Защо? — прекъсна го Саймън. — Защо не си кротуват, защо не се стаят, скрити в сенките?

— Не знам — отвърна Мухоловката. — Но са решили да си отмъстят на нас, палачите. Дори праведниците още приемат закона „зъб за зъб, око за око, живот за живот“. Защо Ратолиър да са различни? Бяха унижени, презрени, наказани. Трябваше да изгорим труповете им и това е моя грешка. Огънят пречиства и на този, и на онзи свят. — Мухоловката изтри слюнката от ъгълчето на устата си. — Ние всички сме за ада, Саймън, но мога поне да спася теб. Слушай сега. Не, не. — Той махна с ръка. — Аз съм загазил сериозно, но ще ти покажа как да се измъкнеш. Иди в абатството „Свети Петър“. В гробището има жилище на отшелник. Някога той беше член на моя орден, стар, почитан и много свят човек. Казва се Едуард Грейс. Едно време беше заклинател в епархията на Глостър, сега се е отдал на молитви и саможертва. Има малко неща за злото между хората, които той не знае.

— И как може да ни помогне?

— Нека те изповяда. Кажи му всичко, което знаеш, и постъпи, както те посъветва.

— И какъв съвет може да ми даде? — попита Саймън.

— Не знам, но той ще ти наложи някакво наказание и ще изиска да възстановиш справедливостта, макар в твоя случай да няма вина.

Мухоловката се залюля напред-назад на стола, стиснал халбата си. Погледна косо към прозореца.

— Бог знае какво нещастие може да се случи тази нощ, но ти трябва да се защитиш. — Той откопча кесията от колана си и изсипа съдържанието ѝ на масата.

Саймън сухо се усмихна. Имаше монети, зарове, няколко парчета кости. Мухоловката се зарови в тях.

— Когато закъсам с парите — каза той сухо, — ги продавам като реликви.

Той взе малък златен медальон с блестящ сапфир в средата и златна верижка и го подаде на Саймън.

— Сложи го около врата си — нареди той. — Хайде, сложи го!

— Какво е това? — попита Саймън.

— Много скъпа реликва. Не, това не е някой от моите трикове, вътре има кост от мощите на свети Дънстън. Почитан монах, много свят човек, който живял сто години преди Завоевателят^[2] да дойде в Англия.

Бич за демоните и онези, които им служат. Носи го непрекъснато, Саймън, никога не го сваляй. Моли се за Божията милост и последвай съвета на отшелника. — Пръстите на Мухоловката се вдигнаха към устните му. — И когато всичко това свърши, а един ден това ще стане — той вдигна насълзените си очи, — помоли се за мен, Саймън. Моли се през моето пътуване, след дългото странстване след смъртта, да намеря място на светлина и покой.

Саймън го загледа изненадан. Мухоловката се беше променил, това не беше вече хленчещият страхливец.

— Знам какво си мислиш — каза тихо събеседникът му. — У мен има двама души, Саймън. Погледнах трупа на Хрътката и всички злини, които някога съм правил, паднаха от гърба ми като тежък товар. — Той почука по масата. — Наблюдавах те в гората — ти беше смел, ти не си като нас и искам да направя едно добро дело...

Отвън на алеята зави куче.

— Мракът се сгъстява — заключи Мухоловката. — Само това мога да направя.

---

[1] *escorcheur* (фр.) — изкормвач (Б. р.) ↑

[2] През 1066 г. норманите, начело с Уилям Завоевателя, Побеждават саксонците при Хейстингс и завладяват Британия. — (Б. р.) ↑

ОСМА ГЛАВА

Джон Шиплър, кожар, старейшина и член на градския съвет на Глостър, вървеше по мрачните алеи. На фона на обсипаното със звезди небе, над тъмния силует на абатството „Свети Петър“, се извисяваше високата камбанария като заканително вдигнат пръст. Той спря и уви скъпата си роба по-плътно около раменете си. Подобни гледки му напомняха за времето, когато беше ученик в абатството — тогава баща му казваше, че кулата се моли на Бога. Кожарят се пребори неохотно е обзелата го носталгия. Това бяха светли дни, когато Джон Шиплър беше толкова добър с плочата и калема, че можеше да преведе стих от латински и да изпълни сърцето на баща си с гордост от това как пише на дворцовия френски.

Но минаха години. Благодарение на острия си ум и амбиция беше се превърнал в човек, който вдъхва страх, в търговец, на когото завиждаха. Беше вкусил от рога на изобилието, притежаваше голяма дървена къща, чиито стаи бяха пълни със скъпи гоблени и скъпоценни съдове. Имаше жена, синове и дъщери, положение в гилдията и седеше на масата на властниците. Но не беше само това. Той си имаше и тайни удоволствия. Въздъхна и погледна напред. Фенерът пред една къща в далечния край на алеята обливаше края на уличката в светлина — една котка мина отдолу, захапала нещо. Преди да се шмугне в тъмнината, тя сякаш погледна право в очите на кожаря. Той потръпна. Един стар свещеник му беше казал, че Смъртта прилича на котка, която се таи в сенките, преди да изскочи от тях. Той с неудоволствие си припомни историята с вещиците и начина, по който го бяха изгледали в стаята на съвета.

Шиплър се облегна на стената и стисна дръжката на камата си; среброто и златото в нея сякаш му даваха сигурност. Пое си дъх и се намръщи, усетил гадните миризми, които се носеха от сметищата покрай стените. Нямаше работа тук. После си спомни за меката, загоряла шия на Луси, за пищните ѝ гърди, тънката талия и кожата ѝ — мека като коприна, за черните къдрици, които се спускаха до раменете

й. За сребърната верижка около шията й, която проблясваше, когато тя събличаше роклята си и заставаше в светлината на свещите в жилището на Грейс Лоун Лейн, което Джон Шиплър й беше купил.

Кожарят се обърна, нахлупи по-плътно качулката си и забърза по алеята. Отряд стражи се зададе иззад ъгъла, затова Шиплър се вмъкна в една кръчма. Почти никой не му обърна внимание и когато се убеди, че стражата е отминала, той отново излезе в мрака. Не се боеше, просто смяташе, че за човек като него е неприлично да бъде видян да се промъква тайно нанякъде по това време на нощта.

Стигна Грейс Лоун Лейн, мина покрай аптеката и почука на обкованата с метал врата. Никакъв отговор. Почука отново, бутна и тя се отвори, което го накара да изругае тихичко.

— Казах й да бъде по-внимателна.

Коридорът пред него беше пуст и мрачен. Търговецът, който използваше долния етаж за магазин, отдавна си беше отишъл. Шиплър изкачи стълбите, подпомогнат от сребристите светлини, която струеше от полуотворената врата. Влезе в жилището на Луси, което се състоеше от Две стаи — първата, малка гостна, обзаведена с вкус; измазани бели стени, украсени с пъстроцветни тъкани; хубави дървени мебели, ковчезета, шкафчета, маси, столове и столчета. Отвъд тях се намираще средището на неговото удоволствие — спалнята с вълнени килимчета, масички, столове и най-вече огромно легло с копринен балдахид със завивки от гъши пух и колосани ленени чаршафи.

— Луси!? — извика той. Отговор нямаше.

— Луси!

Шиплър прехапа език от яд. Понякога хитрушата обичаше да го дразни. Бутна вратата на спалнята. Отначало помисли, че вижда сянка, която танцува в слабата светлина на свещите. После се загледа по-внимателно.

— Мили Боже! — прошепна той.

Затвори вратата след себе си. Облечена само в ленена риза, Луси висеше на въже, завързано за балдахина. Шиплър отри изпотените си длани в робата.

— Какво да правя? — запита се той подплашено.

Ако извикаше стражите, как можеше да обясни, че той, старейшината, членът на градския съвет, е тук? Докато минаваше на пръсти през стаята, протегнал ръце пред себе си, докосна голия крак на

обесената жена — беше леденостуден. Шиплър се взря в тъмнината. Различи разкривеното, сгърчено лице на бившата си любовница. Вече не беше красива, очите ѝ бяха изскочили, подутият език висеше между зъбите. Завесите на леглото бяха затворени, един стол лежеше на земята.

Беше ли самоубийство, чудеше се той? Сама ли беше вързала въжето, а после се беше качила на стола, нахлузила примката и скочила? Но защо? Тя кипеше от живот. Шиплър я имаше за глупавичка, за пеперуда, която живееше ден за ден. Ръката му посегна към завесата на леглото. После размисли и я отпусна. Не можеше да разбере. В стаята нямаше следи от борба. Но защо завесите бяха дръпнати? Погледна към прозореца на другата стена, който беше затворен и със спуснати капаци, но после си спомни за отворената врата. Шиплър се загледа в зловещия труп, умът му работеше бързо. Беше му мъчно за Луси, но сега имаше по-належащи проблеми. Ако останеше тук, щяха да му задават въпроси. Може би дори щяха да го обвинят за смъртта ѝ. А ако избягаше? Шиплър се канеше да се обърне, когато видя завесите на леглото да потрепват. Течение ли ставаше? После чу тих бръмчащ звук и пеене, като че ли жена, надвесена над чекръка, си тананикаше. Дръпна резето, но вратата не се отвори.

— Защо, мастър Шиплър?

Ръката на кожата се отпусна. Не смееше да се обърне. Това не беше възможно! Навярно сънуваше кошмар. Щеше да се събуди до дебелината си, хубавичка жена и отново да се закълне, че ще се поправи.

— Защо, мастър Шиплър? Толкова ли бързаш да си тръгнеш?

Той бавно се обърна. Завесата на леглото сега беше дръпната и на ръба му седеше Агнес Ратолиър с жълтеникаво лице, черни кръгове под очите и злобна усмивка.

— Не може да бъде! — възкликна Шиплър. — Не е възможно това да се случва!

Отвори уста, за да изпищи, но от нея не излезе и звук. Обърна се, сграбчи резето, но то не помръдваше. Вече не го интересуваше дали някой ще го чуе. Трябваше да се измъкне от този кошмар. Беше толкова ужасен, че започна да плаче като малко дете и не забеляза примката, която нахлузиха през главата му.

Новината за ужасната смърт на Шиплър и любовницата му обиколи града, предизвиквайки злословия, примесени с паника. Според клюките беше самоубийство, но онези, които знаеха малко повече, твърдяха, че е убийство. Каквато и да беше истината, двата трупа, увиснали един до друг, изглежда символизираха Божието възмездие срещу един човек, който беше използвал силата и богатството си, за да прегрешава срещу небето, както и да скандализира своите съграждани. Градските сплетници имаха много работа, обикаляха от кръчма на кръчма, обявявайки, че знаят неизвестни факти за случая. Навсякъде ги черпеха и дори им плащаха, за да чуят какво знаят.

Саймън чу за нещастиято, докато закусваше в „Почивката на палача“. Останалите ги нямаше. Дърводелецът беше станал рано, решил да послуша съвета на добрия брат и да посети отшелника в абатството „Свети Петър“ при първа възможност. Ханджията му съобщи новините, проповядвайки шумно срещу изкушенията на плътта и как човек трябва да стои при семейството си и да спазва Божиите закони. Саймън го слушаше с половин ухо, умът му се връщаше непрестанно в мрачната стая на съвета, към факлите и танцуващите сенки, старейшините и отмъстителните вещици.

Младежът беше станал сутринта, нетърпелив да приключи с този въпрос, но не можа да скрие тръпката на страх, която го накара да се изпоти и да откаже да яде повече. Той отмести подноса си и хвана реликвата, която Мухоловката му беше дал. Може би беше просто съвпадение! Може би съветникът, уплашен, че тайните му грехове ще бъдат разкрити, беше убил любовницата си, преди да посегне на себе си. Не, Саймън беше убеден, че смъртта на Шиплър по някакъв начин беше свързана с Ратолиър и тяхната нечиста сила.

Той пресуши халбата си и излезе на подгизналите от дъжда улици. Сложи качулката си, защото вятърът беше силен и влажен. Забързан по улици и алеи, не искаше да срещне приятелите си или който и да е познат. Дали те бяха още в Глостър, чудеше се той. Или бяха избягали? Щеше ли съветът да има нужда от тях? Имаше ли други затворници, които очакваха екзекуцията си?

Саймън прекоси Уестгейт, мина по Аби Лейн покрай „Сейнт Мери“ и навлезе в земите на абатството, в най-отдалечения край на които се намираще запустялото гробище. Къщата на отшелника беше

построена от сиви тухли, квадратния прозорец — закрит с парче кожа, металната врата с ковани гвоздеи не беше зарезена. Саймън беше очаквал нещо по-различно, по-ярко и впечатляващо. Беше още по-изненадан от дребния, белокоп мъж с весело лице, който отговори на настоящето му почукване.

— Търся Едуард Грейс — избърбори Саймън.

— Той е пред теб.

В морскосивите очи просветна усмивка. Грейс беше стар, със сребристорива коса и набръчкано лице, но очите му бяха изпълнени с живот. Малко коте се беше сгушило в извивката на ръката му.

— Това е Сатана.

Саймън погледна котето, черно като нощта. Грейс го повдигна. Животинчето измяука и показа малки бели зъби и розов език.

— Намерих го между гробовете. — Отшелникът го пусна на земята. — Е, заповядай, Саймън.

— Знаеш името ми?

— Разбира се. Наричай ме брат Едуард. Отшелникът покани с жест Саймън да седне на малко столче от другата страна на огъня, който беше накладен в средата на стаята. Той сложи няколко пръчки в него и погледна към дупката в тръстиковия покрив над себе си.

— Казаха ми, че димът винаги трябва да излиза през нея, но понякога не става и трябва да отварям вратата. Е, какво мога да направя за теб?

Саймън разглеждаше обстановката. Жилището представляваше просто каменна кутия, в която имаше легло, маса, разнебитен стол до прозореца, полица с няколко тенджери и тигани, голямо разпятие и няколко сандъка, очукани и изподраскани, вероятно дадени на отшелника от абатството.

— Не е кой знае какво. — Отшелникът се усмихна, седна срещу него и протегна ръка към огъня. — Но това е моят дом от доста време насам. И е достатъчно удобен, Саймън.

— Знаеш името ми?

— За втори път ме питаш. — Отшелникът отново се усмихна. — Мухоловката ми прати съобщение. Очаквах те.

— Знаеш ли за какво става дума? — попита Саймън.

— Някога — отшелникът гледаше как пламъците се вият около вейките и ги карат да пукат — заедно с Мухоловката служехме в един

и същи орден. Бяхме истински нехранимайковци. Не вземахме много присърце обета за помощта към бедните и почитането на Бога.

— И какво стана? — попита Саймън.

— Една нощ имах видение. Сънувах, че съм в стая, която приличаше на тази. Беше гола, студена, нямаше храна, никакви удобства, дори стол, на който да седнеш или легло, на което да легнеш. — Отшелникът затвори очи. — „Какво е това място?“ — попитах аз. — „Твоят дом за вечни времена“ — отвърна ми глас. Спомням си този сън, сякаш беше снощи. — Той отвори очи. — Братко Саймън, не мога да ти опиша какъв ужас изпитах. Винаги съм смятал, че адът е място с огромни огньове и уродливи демони, но килията, която ми показаха, беше много по-страшна — сива, студена, без врати и прозорци, без нищо.

— Било е просто кошмар — предположи Саймън. Отшелникът поклати глава.

— Така си помислих и аз, когато се събудих. Предишната вечер бях пил доста в града и наругах порочните си навици — може би някое недобре сготвено парче телешко или вкиснал ейл бяха причината за съня ми. — Той хвърли още вейки в огъня. — На следващата нощ сънувах същото, както и на по-следващата. Малко се уплаших. Но страхът ми се превърна в ужас, една вечер, малко след като се беше стъмнило, когато се промъквах, както обикновено, обратно в манастира. Брат Люк, или Мухоловката, както го познаваш, трябваше да бъде с мен, но имаше друга работа. Вървах по алеята. Пред мен едно джудже буташе количка, отрупана със сиви камъни. Спрях го. Когато се налеех с ейл, ставах разговорлив. — Отшелникът млъкна. — „Е, сър, къде караш тези камъни?“ — попитах аз. — Няма да повярваш. — Отшелникът погледна Саймън в очите. — Джуджето имаше най-отвратителното, изкривено и ехидно лице, което можеш да си представиш. „Братко Едуард — отвърна ми то — наблюдавам те. Камъните в тази количка са твоите грехове — пианството ти, разврата. Карам ги в ада, за да построя онази за теб.“ — Отшелникът скри лице в ръцете си.

Саймън скри отчаянието си и погледна към вратата. Това ли беше помощта на Мухоловката? Някакъв самотен, полупобъркан отшелник? Главата на стареца бързо се изправи, очите му вече не бяха

весели, а приличаха на малки, тъмни езера; устните му образуваха тънка, безкръвна линия.

— Знам какво си мислиш, мастър Котърил. Стар глупак, който има видения и си е изгубил ума, докато се опитва да различи истината от сънищата си. — Той направи гримаса. — Имаш право да си го мислиш. Ще ти кажа и по-лоши неща. Ако отидеш и поговориш с добрите братя от абатството „Свети Петър“, те ще ти кажат, че съм епилептик. Така че, ако искаш, можеш просто да си кажеш, че си губиш времето и да си тръгнеш.

Саймън остана неподвижен.

— Добре — промърмори отшелникът. — Тогава ще ти кажа какво стана после. Молих се и постих една седмица, за да получа знак, че това не са фантазии на болен мозък. В съня си видях фигура, подобна на огнена колона, обвита в мъгла. „Погледни китките си — чух глас, — когато се събудиш, погледни китките си“.

Саймън забеляза, че ръкавите на отшелника бяха дълги и почти скриваха дланите му. Сега той ги нави и разкри китките си, увити в мръсни превръзки, които бавно разви, първо дясната, после лявата. Протегна китките си и Саймън ахна. И на двете имаше напълно еднакви рани — яркочервени и открити, сякаш всеки миг от тях щеше да рукне кръв.

— Промених живота си — продължи отшелникът. — Поднових обета си. Дойдох и построих къща на най-запустялото място от гробището на абатството „Свети Петър“. Всеки ден отслужвам литургия в параклиса на черквата. Поста, моля се, а добрите братя ми позволяват да посещавам библиотеката им. В младостта си учих Доста. Знаех латински, дори нормански френски. — Той въздъхна и погледна към вратата. — После започнаха да идват посетители, мъже и жени ме посещаваха в късна доба. Споделяха мрачните си тайни — как се занимават с магия, как практикуват черното изкуство. Започнах да изучавам книгите и ръкописите в библиотеката, произведенията на отците и особено на онези светци, които са се изправяли през живота си срещу силите на ада. — Той се усмихна. — Впрочем, извинявам се, че нямам вино да ти предложа, но скоро ще донесат.

Саймън поклати глава, увлечен от онова, което му беше разказал отшелникът.

— Мисля, че помогнах на много хора през годините. Най-вече се опитах да помогна на приятеля си Мухоловката, но той не ме слушаше, поне досега. Мисли, че вече е късно, но никога не е твърде късно да получиш Божието опрощение. Както и да е, той ме помоли да ти помогна и аз ще го направя. Но преди да започнеш, Саймън, нека ти кажа, че силата на злото се крепи на измама и заблуда, че нещата никога не са такива, каквито изглеждат. Грехът е илюзия — стремеж към славата, към красива плът, към ядене и пиене. Дълбоко в сърцето си ние знаем, че всичко това е преходно. А сега, Саймън, започвай.

— Срещу какво сме изправени? Отшелникът вдигна поглед.

— Ясно е, Саймън, срещу силите на мрака.

— Но живи или мъртви са Ратолиър?

— Съвсем живи са.

Челюстта на Саймън провисна от изненада.

— Но аз видях с очите си как бяха обесени! Бях там!

— Видял си, че ги бесят — повтори отшелникът, — но видя ли ги да умират?

— Възможно ли е това? — попита Саймън.

— Вещиците и магьосниците заблуждават хората. Чувал си историите как могат да летят през нощта или да се превръщат в жаби, прилепи, в нощни създания.

— Детски приказки!

— Не, не са. Те са следствие на приемането на отвара от някои билки и гъби, или мандрагора. Мога да ти сваря такава и да те накарам да я изпиеш. После ще се кълнеш, че си летял през нощта над абатството „Свети Петър“ или че си пътувал до странни места. — Той поклати глава. — Нищо повече от сънища и илюзии.

— Но трите Ратолиър бяха обесени! Гледах ги да висят с часове!

— Мога да ти кажа за кръстоносците и монасите, които са видели мистериите на Изтока. За хора, които могат да минават през огън, да лежат върху остри ножове, да бъдат заровени живи и да оцелеят.

Саймън изглеждаше объркан.

— Подозирам — продължи отшелникът, — че Ратолиър са пили някаква тайна отвара, точно преди да бъдат обесени, която е приспала ума и душата им. Онова, което е станало с телата им, е било само

илюзия. Обикновените мъже и жени биха престанали да дишат, но Ратолиър са били в нещо като демоничен транс.

— Значи нямат никакви магьоснически сили?

— Не съм казал подобно нещо. Просто изграждам логична хипотеза. Мухоловката каза, че сте видели следи по земята, че са били хвърляни камъни, че Хрътката е бил убит. Тази сутрин чух братята в абатството да си шушукат за жестоката смърт на съветник Шиплър. Щом умреш, Саймън, си мъртъв завинаги. Да, съществуват призраци, но Ратолиър са нещо друго. Те са от плът и кръв. Могат да се движат, да вървят, да тичат и да убиват. Ако бяха призраци, съмнявам се, че молитвите на брат Мартин щяха да ги уплашат. Те са също толкова живи, колкото и ти. Беззъбият е доказателство за това. — Отшелникът се усмихна. — Срещнал си го в някаква кръчма, нали?

Саймън затвори очи и си представи как бившият палач яде и пие.

— Призраците нямат нужда от хляб и ейл — подразни го отшелникът. — Именно Беззъбият е ключът към загадката. Мухоловката ми разказа за него. Подозирам, че бившият ти колега е бил член на сборището на Ратолиър. Може би се е уплашил, че няма да преживее екзекуцията, затова е пил същата отвара. — Той сви рамене. — Подозирам, че гробът му е бил плитък. Не му е било трудно да се изрови. Знаеш, че съм прав, нали?

Саймън си спомни срещата с Беззъбия, как жакетът му стигаше до брадичката и скриваше гърлото и белезите от примката. Спомни си и призрачните лица на Ратолиър и ги описа на отшелника. Брат Едуард само се усмихна и разрови огъня с една пръчка.

— Разбира се, че са изглеждали като призраци. Висели са, обесени за вратовете си. Бог знае как са им се отразили и отварите. Но — той вдигна предупредително пръст — телата и умовете им са силни. Те са лукави, хитри и могат да въздействат върху другите. Могат и да призовават демони.

Ръката на Саймън посегна към устата му. Не знаеше дали да вярва на този човек или не. Припомни си ужасите в старата ловна хижа, но си спомни и че вещиците бяха стояли извън обсега на стрелите му.

— Саймън! Саймън! — Отшелникът се приведе и го потупа по рамото. — Ще ти кажа какво е станало според мен. Той протегна ръце. — Ратолиър са членове на сборище. Стремят се да получат особени

сили и принасят ужасни жертви на своите демони-повелители в мрака на гората Дийн. Ако бяха толкова силни, никога нямаше да ги хванат, но те са се излъгали. Както всички престъпници, искали са да се измъкнат. От приятеля си Беззъбия са знаели за тайната практика на палачите, затова са се пазарили за живота си. Брат Мартин и ти, разбира се, сте им отказали и сте били прави — такива жени заслужават да умрат. Те не са нищо друго освен воня в ноздрите на Всемогъщия. Когато сте им отказали, подозирам, че Ратолиър са заложили на собствените си сили и отварата. Тук се губят много неща. — Той направи жест с ръка. — Но ще стигна и до тях. Завели сте ги на местопрестъплението им. Преди да ги обесите, те са пили от отварата. Само повелителите на ада знаят как действа тя, но подозирам, че телата и умовете им просто са били приспани. Люлели са се и са се гърчили, но душите им не са напуснали телесната си обвивка. — Отшелникът вдигна пръст. — Ако бяхте свалили телата и ги бяхте изгорили, щяхте да чуete как крещят, когато наистина умират.

— Но бурята ги спаси! Отшелникът се усмихна.

— И това е била грешката ви. Казах ти, че те имат сили.

— Значи бурята е била призвана с магия? Отшелникът кимна.

— Подозирам също, че между дърветата около просеката, са чакали други членове на сборището. Ако не беше започнала буря, сигурно щяха да опитат нещо друго — не е трябвало да оставяте телата да висят дълго време. — Отшелникът вдигна глава и се загледа в дупката на тавана. — Но всичко, за което са се молили и за което са принесли жертва, се е сбъднало. Вие сте си тръгнали, телата са били свалени, погрижили са се да ги съживят, останалото го знаеш.

— Колко членове има сборището? — попита Саймън. — Тринадесет?

Отшелникът се засмя.

— Това са детски приказки. Съмнявам се, че тринадесет души биха успели да запазят тайна дълго време. Не, не, мастър дърводелецо, сборищата нямат повече членове от страните на квадратите, които толкова често си чертал.

— Четири? — попита Саймън.

— Съжалявам. — Отшелникът разпери ръце. — По-скоро мислех за куб. Четири стени, под и таван. Общо шест.

Саймън изцъка с език и се вслуша в тихия звън на камбаните от абатството, които призоваваха за утринна молитва.

— Познаваме четирима от тях — каза той. — Трите Ратолиър и Беззъбия.

— Всъщност познавате петима.

— О, да. — Саймън се усмихна. — Ханджията от „Сребърния плащ“. Но кой е шестият?

Отшелникът млъкна, защото на вратата се почука. Даде знак на Саймън да не мърда и отиде да отвори. На вратата стоеше послушник с поднос с кана, две глинени чаши и чиния, покрита с ленена кърпа. Отшелникът му благодари и внесе подноса. Сложи го на пода, напълни един бокал с разрежено вино и поднесе чинията, в която имаше хляб, сирене и нарязано сушено месо. Поделиха си храната. Отшелникът изяде съвсем малко, като дъвчеше усърдно и отпиваше от чашата си.

— Предполагам, че шестият член е Господарят, предводителят им.

— Ако са избягали — Саймън преглътна хапката си, — защо не ни оставят на мира? Защо са убили Хрътката и съветника Шиплър?

Отшелникът стисна устни. Запретна ръкава на расото си и потърка раната на китката си.

— За отмъщение — бавно отвърна той. — Да, трите Ратолиър ще искат да ви накажат, но подозирам, че има и нещо друго. Не беше нужно да убиват Хрътката. Обзалагам се, че през нощта, когато сте се махнали от просеката, лесничоят се е върнал. Сигурно се е почувствал гузен, че ви е изоставил. Искал е да се увери, че всичко е наред. Видял е, че каруцата я няма, че труповете са изчезнали, прочел е предупреждението върху камъка. Щял е да избяга, подплашен като вас, затова е трябвало да му се затвори устата.

— Това ли искат да направят семейство Ратолиър?

— Да. И са ви вдигнали мерника. Трябвало е да останете там, да пазите труповете и да ги унищожите. Вместо това сте си тръгнали. Сега те знаят, че няма да се върнете в Глостър и да си признаете всичко, но същевременно искат да ви затворят устата веднъж завинаги. Знаете твърде много за тях и за Беззъбия.

— Но ние можехме да избягаме. Не сме известни хора. Шадболт и останалите с радост биха отплували през морето и биха се скрили на другия край на света.

— Разбира се, но трите Ратолиър трябва да бъдат сигурни. Трябва да ви убият, това е планът им.

— А ако избягаме, ще ни оставят ли на мира?

— Възможно е, но подозирам, че най-сигурно е мълчанието на мъртвеца. Онзи, който успее да избяга, ще се спаси. Но Мухоловката стигна до същината на проблема — когато човек е уплашен, лесно си признава. Един от вас може да се яви пред съдиите и да признае на какво е бил свидетел. Представяш ли си какво ще стане тогава? Семейство Ратолиър ще бъдат преследвани, както и всички останали членове на сборището им. — Той сухо се засмя. — Залагам едно пени, че ако посетиш „Сребърния плащ“, никой няма да знае и изобщо няма да е чувал за тях.

— Ами съветник Шиплър? — попита Саймън.

— Мастър дърводелецо — отшелникът събра ръце като за молитва и ги притисна към устните си. — Това е загадка. Изкушавам се да кажа, че съветник Шиплър е бил един от сборището и са го накарали да замълчи навеки. Или е отмъщение срещу един от онези, които са ги съдили, но ми се струва, че нещо липсва от мозайката. Прилича на математическа задача, в която имаш отговора, но не знаеш как е получен.

— И какво предлагаш да направя?

— Искам да те предупредя за това сборище. Може би се чувстваш успокоен, че не са призрази, но това не значи, че не са също толкова опасни. Те имат определени сили и могат да ги използват. Най-вече, Саймън, те властват посредством страха. Ти приличаш на дете в стая, изпълнена със сенки. Тъй като си невежа, не знаеш какви ужаси се крият в тъмнината и те ще се възползват от това. Имаш насреща си нещо повече от плът и кръв. Тези създания имат зад гърба си силата на мрака. Трябва да се изповядаш. Иди на служба, причести се, носи реликвата, която Мухоловката ти е дал. Трябва да изчистиш и подредиш живота си. Да се превърнеш в крепост, да подсилиш защитата срещу онези, които са я обсадили.

— Какво още? — попита Саймън. — Трябва ли да бягам?

— Мисълта е изкусителна. Ако побързаш, можеш да си на път за Лондон до довечера. Но злото трябва да бъде победено. Препоръчвам ти да останеш и да се биеш. Все пак — той се усмихна леко — това е твоето наказание.

РАЗГОВОРЪТ НА ПОКЛОННИЦИТЕ

Дърводелецът замлъкна. Останалите също седяха мълчаливи.

— Какво има? — попита Продавачът на индулгенции, като си играеше с жълтеникавата си коса.

— Стори ми се, че чух нещо навън — отвърна Дърводелецът.

Майка Еглантин тихичко извика. Сър Годфри стана и извади меч си от колана, който висеше на стола.

— Какво има, милейди?

— Видях лице на прозореца, сигурна съм.

Сър Годфри кимна на оръженосеца и заедно с Йомена, бързо излязоха в градината, оформена като малък вътрешен двор. Цветните лехи край тревните площи бяха окъпани в светлината на пълната луна. Пред четирите стени братята бяха посадили розови храсти и други ароматни растения. Оръженосецът, с изваден меч се върна и взе една факла. Излезе навън, огледа навсякъде, но не видя нищо. Затова, последван от Йомена, се върна обратно в столовата.

— Няма никой, татко. Може би някой от монасите е надникнал.

— Съжалявам — извини се майка Еглантин. — Но разказът ти много ме изплаши, мастър Дърводелецо. Като игуменка аз имам властта да издавам смъртни присъди. — Тя махна грациозно с ръце. — Но някой винаги ме замества.

Нали така, миличък? — тя сложи парче марципан в устата на малкото си куче.

Мелничарят шумно изпърдя и предизвика яростния поглед на майка Еглантин.

— Някога бях палач — обяви той.

— Заслужаваш да те качат на ешафода — каза с висок подигравателен шепот Църковният пристав.

— Затваряй си мръсната уста! — изруга Мелничарят. — Или ще изтръскам пъпките от лицето ти.

— Млъквайте! — намеси се Ханджията. — Мастър Дърводелецо, историята ти е много страшна. Истинска ли е?

— Чувал съм такива истории — продължи Мелничарят, сякаш никой не го беше прекъснал. — Много палачи са се договаряли с клиентите си.

— Това е доста разпространена практика — съгласи се сър Годфри. — Градските власти винаги са готови да си затворят очите.

— Ами тези Ратолиър? — обади се Батската невяста. Беше изгубила донякъде обичайната си веселост. Почука по слепоочието си. — Сещам се за разни неща.

— Да — съгласи се Кармелитът. — Сигурен съм, че и аз съм слушал за брат Мартин, но не мога да си спомня какво точно.

— Ами сър Хъмфри Бадълтън? — попита Правникът. — Не беше ли той...

Сър Годфри почука с ръка по масата.

— Моля ви, дами и господа. Знаете какви са правилата. Никакви истински въпроси, докато разказът не свърши. А дали е истина или не — той махна с ръка — това не е наша работа.

— Вещици? — присмя се Продавачът на индулгенции. — Човешки жертвоприношения!

— О, те продължават — намеси се сър Годфри и хвърли бърз поглед към Монаха. — Казвам ти, сър, косата ти ще настръхне, ако знаеш какво става под плаща на тъмнината.

— Бил съм в гората Дийн — обади се Йоменът. — Помниш ли, сър Годфри, ти ме изпрати там с писма за милорд Мортимър? — Той уплашено поклати глава. — Мрачно и ужасяващо място. Знаете ли, че гората е толкова голяма и гъста, че се простира на мили разстояние? Цели групи хора са изчезвали в нея. Глостър е хубаво място, но щом излезеш зад стените му и се отправиш на запад към тази огромна гориста местност, все едно влизаш в непозната държава. Спокойно мога да повярвам, че там бродят създанията на нощта.

Дърводелецът си играеше със златната верижка на врата си. Батската невяста, която, докато го слушаше, си беше сменила мястото, за да може да го огледа по-отблизо, забеляза капките пот на челото му. Части от историята му пробуждаха и нейните спомени — за прошепнати мрачни тайни, за разкази и смътни слухове, които останалите бяха сметнали за приказки, предназначени да плашат децата. Ако историята на Дърводецеца беше вярна, това обясняваше ли защо така го е страх от бесенето? Затова ли беше припаднал? И какво

му ставаше сега? Батската невяста се почувства неловко. Беше ходила на поклонение до Кьолн и Компостела и не се боеше от нищо. Но беше седнала с гръб към прозореца и също беше чула нещо. Майка Еглантин, макар и глезена и горда, не си беше въобразила, нито се беше заблудила от някаква илюзия. Игуменката изглеждаше по-заинтересована от глезеното си кученце или прошепнатите комплименти на красивия Прелат, без да споменаваме страстните погледи на мрачния, загадъчен Правник. Батската невяста се обърна и погледна през стъклото. Защо някой от братята би надзъртал отвън, когато можеше спокойно да се присъедини към компанията? Тя отново се обърна и се приведе през масата.

— Ти чу нещо, нали, Саймън?

— Да — отвърна Дърводелецът и се усмихна. Само той беше чул, че Батската невяста беше използвала малкото му име.

— Познавах съветник Дрейкът — прошепна тя. Дърводелецът избърса челото си с опакото на ръката.

— Хайде, сър! — извика Ханджията. — Да напълним отново халбите! И тогава, мастър дърводелецо, ще продължиш с тази твоя мрачна и заплетена история!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Веселяка седеше в една пивница на пътя, който водеше към лондонското шосе. За първи път, откакто беше напуснал Глостър, той се отпусна и позволи на потта си да изсъхне, облегат на гипсовата стена. Загледа се в шунката и лука, които висяха от гредите, за да се опушват на дима, който се виеше от огнището.

Беше уморен, но щастлив. Срещу едно пени конярчето пазеше отвън товарното му пони и коня. Веселяка отпи от халбата ейл и позволи на течността да успокои възпалените му венци. Една прислужница се приближи с чиния печена патица, нарязана и залята с ментов сос, глинена паница със зеленчуци и прясно опечен хляб. Веселяка се усмихна, но жената уплашено отстъпи.

Той въздъхна. Където и да отидеше, беше така. В Глостър поне беше някой, палач, който имаше власт над живота и смъртта. Опипа колана с пари под жакета си. Беше изтеглил всички пари, които притежаваше и когато стигнеше Лондон или някой друг град, щеше да си намери работа.

Веселяка поръча нова бира и изяде храната. Поздрави се, че е напуснал Глостър. Никога нямаше да забрави онази мрачна просека или ужасните събития в изоставената ловна хижа. Трите вещици, които лично обесиха, се бяха върнали от адската бездна и заплашваха живота им. Беше се чудил как да постъпи, но новините за смъртта на съветник Шиплър го бяха накарали да вземе решение. Веселяка събра всяко пени, което притежаваше, продаде оскъдните вещи, които наричаше мебели, купи си пояс за пари, товарно пони и оседлан кон. Никога вече нямаше да се върне в Глостър.

Бившият палач ядеше лакомо, пяхаше хляба и вкусното месо в устата си, дъвчейки бавно заради схванатата си буза и челюст. Пресуши халбата и макар да знаеше, че не бива, си поръча още два ейла. След като се нахрани, Веселяка задряма и след време се стресна. Погледна часовата свещ, която стоеше на желязна поставка близо до вратата на килера и тихичко изруга. Сигурно беше спал поне час.

Бутна масата, взе наметката и колана си и бързо излезе на двора. Конярчето беше там и се печеше на слънце. Веселяка му даде пенито, взе конете си и тръгна по просеката към главния път.

Утъпканата пътека се извиваше и криволичеше между дърветата. Слънцето беше доста силно, но всеки път, когато погледнеше надясно или наляво, той си спомняше за мрачната просека и трите отвратителни трупа, висящи на въжето. Какво щеше да стане, ако приятелите му се окажеха прави? Ако сега Ратолиър имаха сила да отидат, където си пожелаят?

В гората цареше тишина. От време на време се дочуваше крясък на врана или шумолене в храстите. Веселяка спря и погледна назад по пътя. Може би трябваше да изчака още някой да си тръгне; но ако се движеше достатъчно бързо, скоро щеше да излезе на главния път и да се наслаждава на пъстрите тълпи. Там щеше да бъде в безопасност. Можеше да се скрие между амбулантните търговци, сергиджиите, пътуващите шарлатани, бродещите студенти, търговци и поклонници. Той зави и сърцето му подскочи в гърлото. Две фигури с нахлупени качулки и маски на лицата му препречиха пътя. Ръката на Веселяка посегна към камата, но той бързо я отдръпна, когато една стрела от арбалет се заби в земята пред него.

— Въръжен съм! — извика той. — След мен идват и други!

— Винаги си бил лъжец, Веселяк!

По-ниският от двамата пристъпи напред, отметна качулката и смъкна наличника.

— Беззъбият! — възкликна Веселяка. — Какво искате?

— Къде отиваш?

— В Лондон.

— Така ли? А другите, и те ли идват с теб?

— Другите не ме интересуват — отвърна Веселяка.

— На колко души каза? — попита Беззъбият, намигна и се усмихна лукаво.

Веселяка преглътна с мъка и погледна към другия нападател, който още беше със закрито лице. Мъжът стоеше неподвижно. Веселяка потисна тръпка на страх. Звук от счупено клонче го накара да се зачуди дали Ратолиър също не бяха наблизко. Погледна някогашния си приятел. Беззъбият не приличаше на призрак. Всъщност изглеждаше жив и грозен както винаги.

— Колко души знаят какво стана? — попита спътникът на Беззъбия. — Просто отговори на въпроса, само това искаме да знаем.

— Не сме разказали на никого. — Веселяка пусна юздите и вдигна ръце. — Кълна се в живота си!

— Това ми стига — отвърна забулената фигура. — Вярвам на клетвата ти.

Той натисна спусъка и стрелата се заби дълбоко в сърцето на Веселяка.

Саймън се сбогува с отшелника и се върна в квартирата си. Чувстваше се по-спокоен след съвета, който старецът му беше дал. По негово настояване беше отишъл в църквата на абатството, където се изповяда и причести. После хапна в една от сградите за гости, която приютяваше поклонниците, които посещаваха гробницата на Едуард Втори в абатството и взе решение. Щеше да напусне Глостър, поне за известно време. Може и да постъпваше като страхливец, разсъждаваше той, но не беше направил нищо лошо, а и как би могъл да се справи със злото, което го преследваше?

Излезе и си купи седло, кошове за багаж и нови дрехи. Изтегли златото, което беше оставил на съхранение при един бижутер на Айрън Лег Лейн, вечеря в една кръчма и си легна рано. Не мислеше за Алис, нито за онова, което го беше довело в Глостър. Просто искаше да се махне. Градските порти щяха да бъдат отворени призори и Саймън беше решил да тръгне на юг. Може би щеше да се качи на някой кораб за чужбина. Да, можеше да го направи. От Кале щеше да поеме по пътищата, тъй като имаше достатъчно пари, а и винаги можеше да поработи, за да се издържа.

Саймън спа неспокойно. Събуждаше се и посягаше към камата, която беше скрил под възглавницата. Или пък проверяваше свещите, които беше запалил из цялата стая. Боеше се от тъмнината. Когато притъмнееше, той си спомняше лицето на Агнес Ратолиър.

Събуди се точно призори от шум на коне и дрънчене на оръжия на улицата отдолу. Свещите бяха догорели, стаята беше студена. Саймън стана и на пръсти отиде до малкия прозорец. Алеята долу гъмжеше от тежко въоръжени войници, стрелци, градски пристави. Началникът на стражата също беше там. Какво, за Бога, искаха от него? Или имаше нещо друго? Сякаш в отговор чу тропот по стъпалата

и на вратата се почука. Саймън бързо навлече една риза и извади камата изпод възглавницата.

— Отвори! — изрева глас отвън. — Отвори в името на краля!

Саймън отново хукна към прозореца. Войниците все още бяха там. Сега някои от тях гледаха нагоре. Той уплашено погледна към вратата. Беше я затворил и зарезил предишната вечер.

— Защо? — извика дърводелецът.

— Отвори или ще разбием вратата.

Саймън бързо се огледа. Нямаше друг изход. Нещо твърдо се удари във вратата и тя подскочи. Чу хазяина напразно да умолява и предупреждава войниците да бъдат по-внимателни. Саймън дръпна резето и завъртя ключа. Вратата широко се отвори и войниците нахлуха вътре. Притиснаха го до стената. Кожена ръкавица го удари в лицето, разби устната му и отметна главата му назад.

— Оковете негодника! — изрева някакъв глас.

Грубо извиха ръцете му и сложиха железни вериги на китките и глезените му. Опита се да възрази, но някой го сграбчи за косата, завлече го до леглото и го хвърли отгоре. Въоръжени мъже обикаляха из стаята.

— В името на Бога! — извика Саймън. — Какво съм направил? Къде ви е заповедта?

Отново го сграбчиха за косата. Накараха го да седне и той се оказа пред лицето на сър Хъмфри Бадълтън, който го потупа по бузата с тънък свитък пергамент.

— Ти ли си Саймън Котърил, дърводелец, бивш градски палач?

— Знаеш, че съм аз! — изръмжа Саймън. — Ти ме нае на работа!

— Не и за убийство. Челюстта на Саймън увисна.

— Нищо лошо не съм направил. Воднистосините очи на кмета не трепнаха.

— Веселяка е мъртъв — обвини го той. — Улучен със стрела от арбалет близо до пътя за Лондон.

— Аз бях в Глостър — заекна Саймън. — Не съм напускал града.

— Ние чухме друго. Можем да доведем свидетели, че си бил в пивницата, където се е отбил Веселяка.

Саймън огледа войниците, които обръщаха кутии и сандъци и изтърсиха дисагите, които така внимателно беше подредил.

— Освен това, и съветник Шиплър е мъртъв.

— Даже не го познавам! — извика Саймън.

— Сър! — началникът на стражата се приближи. Носеше тежък пояс от фина испанска кожа с красива месингова тока. Кметът го грабна и го бутна под носа на Саймън.

— Твой ли е?

— Никога в живота си не съм го виждал.

Началникът на стражата клекна до кмета. Махна шлема си и прекара дебелиите си пръсти през късо подстриганата си коса. Имаше лице на войник, слабо и сурово, с белег над дясното око. Наболата по страните му брада го караше да изглежда още по-строг. Той злобно заби пръст в гърдите на Саймън.

— Твой ли е? — повтори въпроса.

— Никога не съм го виждал.

Началникът на стражата отдръпна ръка и зашлеви Саймън през лицето.

— Ти си лъжец, крадец и убиец!

Той скъса златната верижка от врата на дърводелеца и отиде да помогне на другарите си при претърсването. Саймън гледаше как прибират ценните му вещи. Опита се да стане, но кметът го бутна обратно. Вдигна пояса и потупа с кожения му край бузата на младежа.

— Съветник Шиплър беше намерен обесен в спалнята на любовницата си. Поясът и кесията с пари, които носел, бяха изчезнали.

Саймън почувства как сърцето му замря. Тялото му се покри с лепкава пот.

— Станала е грешка! — възкликна той. — Не познавах съветник Шиплър. Не съм извършил никакво престъпление.

Кметът се изправи.

— Ще го кажеш на съдиите.

Саймън скочи на крака сред дрънченето на веригите.

— Знам защо е всичко това. — Той бутна кмета и се хвърли към началника на стражата. — Заради Ратолиър, нали? Искате да ни запушите устата.

Началникът на стражата замахна, Саймън се опита да се наведе, но ударът го улучи в слепоочието и го повали в безсъзнание на пода.

Когато се съвзе, беше тъмно. Болките в главата бяха силни и усети, че дясното му око е полузатворено. Вдигна ръка и леко докосна подутината. Можеше да се движи, но веригите още бяха около

глезените и китките му. Лежеше на легло, покрито с влажно зебло, катранена факла беше поставена високо на стената. Саймън се огледа и подуши въздуха. Вонята беше непоносима. През една решетка високо на стената влизаше малко светлина. Звуци от тъмницата, шепотът на гласове от коридора, проникваха в килията му. Затвори очи и изстена. Сигурно беше в някоя от килиите под сградата на Общината; тъмни и влажни дупки. С мъка се изправи на крака. На паянтовата маса имаше чиния, но един плъх вече поглъщаше помията, която беше в нея.

— Невинен съм — извика той. — Това не е честно! Плъхът хукна, цвърчейки в знак на протест. Саймън се хвърли към него, но не можа да го хване, препъна се и падна на пода. Когато се изправи на колене, почувства, че цялото му тяло е натъртено и го боли. Езикът му беше подут и го измъчваше жажда.

— Невинен съм! — извика отново и заудря с юмруци по плесенясалите стени.

— Не сме ли всички такива? — извика в отговор някакъв глас.

На решетката се появи брадато лице.

— Млъквай, момко! — предупреди го тъмничарят.

— Жаден съм!

Ключът се завъртя в ключалката и надзирателят влезе. Поднесе кана вода към устата на Саймън. Миришеше на тиня, но той жадно я изпи.

— Благодаря.

Саймън позна тъмничаря, набит грубиян, когото Шадболт наричаше Вола.

— Тъжни времена, а, мастър Котърил? Казват, че си убил стария Веселяк, да не говорим за съветник Шиплър. Утре ще те изправят пред съдиите. Ако решат, че си виновен. — Грозното лице на Вола се разля в нещо, което според него трябва да беше съчувствена усмивка. — Имат двама нови палачи.

— Къде е Шадболт? Ами Мухоловката?

— Не мога да ти кажа. — Тъмничарят се изправи. — Изчезнали са като дим. Не се отзоваха на призовките на кмета. — Той отиде до вратата. — Имаш ли някакви пари?

Саймън поклати глава.

— Добре. — Тъмничарят разтърси ключовете си. — Заради добрите стари времена ще ти донеса нещо за ядене. Ще помоля и

палачите да се погрижат да не се мъчиш.

Вратата се затръшна след него.

— Още не са ме осъдили! — извика Саймън.

— Няма значение, момко — долетя отговорът. — Ако съдя по онова, което чух, те искат да те обесят, значи ще те обесят.

И Вола се отдалечи. Саймън задряма. Тъмничарят се върна с месо, хляб и очукана чаша с вино, в която сигурно беше сложил някакъв опият, защото Саймън моментално заспа и на другата сутрин трябваше да бъде грубо разбуден.

Мислеше, че сънува, че всичко това е някакъв кошмар. Завлякоха го в съда на съвета, приковаха го на пейката пред масата на съдиите. Кметът беше един от съдиите му, вторият беше началникът на стражата, а третият някакъв изкуфял местен сановник, който изглеждаше полузаспал. Свидетелите, които Саймън никога не беше виждал, свидетелстваха, че е бил в пивницата, където Веселяка бил видян за последен път жив. Конят му също беше намерен в конюшня, която Саймън често посещаваше. Конярят заяви, че дърводелецът го завел там и се опитал да му го продаде. После беше представен поясът на съветник Шиплър. Саймън се опита да възрази, но му казаха да млъкне. Чувстваше се отнесен, уморен и слаб, съдебната зала беше гореща и претъпкана със зрители. Сигурен беше, че мярна лицето на Алис Дрейкът.

— Това са глупости! — извика той, след като началникът на стражата обобщи доказателствата срещу него. — Не съм извършил никакво престъпление.

Един войник го цапна през устата. Саймън стоя и слуша ужасен, докато прочетоха смъртната присъда. „За жестоките убийства на трима души, кражба и дълъг списък от ужасни престъпления“. Кметът погледна към Саймън с твърдите си, стоманени очи.

— Нямам надежда за опрощение — каза той дрезгаво. — Присъдата ще бъде изпълнена незабавно, тази вечер преди здрач.

Изведоха го от съда, минаха по коридора и отново го хвърлиха в зловонната му килия. Един свещеник дойде да го посети. Саймън не го познаваше. Опита се да промърмори изповедта си, но си спомни, че няма какво да изповядва, защото предишният ден се беше изповядал в абатството „Свети Петър“.

По-късно следобед новият палач го посети, беше висок, набит мъж, който заяви, че е заемал същата длъжност в Колчестър, Есекс. Той приклепна и потупа нараненото лице на Саймън.

— Знаеш какво ще стане, синко, така че без глупости. — Огледа го от главата до петите. — Качи се по-високо на стълбата. Аз ще те бутна. Така ще стане по-бързо.

Донесоха му храна и вино и веднага, щом се нахрани, Саймън съжали. Чувстваше се замаян, очите му се затваряха, а стомахът му се бунтуваше. Усещаше, че плъховете се катерят по краката му. Напразно се опитваше да ги прогони. Защо беше упоено виното му? Погледна към помръкващата светлина, която се процеждаше през решетката. Разбира се, кметът и приятелите му не искаха приказки. Той трябваше да умре бързо, без речи и декламации.

Малко по-късно Саймън чу стъпки в коридора навън. Отключиха и отвориха вратата на килията му. Палачът и неговият помощник, облечени в черно и с червени маски на лицата, нахлуха вътре. Саймън, който едва се държеше в съзнание, беше изправен на крака, извлечен по стълбите сред дрънченето и тракането на веригите, и качен в колата. Пазачите се качиха след него. Чу гласове, плющене на камшик и вратите на съвета със скърцане се отвориха.

Ужасяващото шествие скоро се насочи по калдъръмените улици към бесилката близо до Хай Крос. Беше се събрала малка тълпа. Замеряха го с кал и боклуци. Саймън погледна нагоре — небето беше сиво и пусто. В трескавия му ум нахлуха спомени. Беше момче и играеше до потока или отиваше в замъка Бъркли. Смътни спомени за родителите му и къщичката, в която бяха живели; идването му в Глостър, отхвърлянето от Дрейкът и странния свят на палачите. А сега щяха да го обесят. Саймън почувства пристъп на ярост. Та той почти не беше живял. На никого не беше сторил зло. Беше приклепчен между злината на трите Ратолиър и хитрата политика на кмета. Защо толкова настояваха, че е виновен? Защо искаха да го обесят за престъпления, които знаеха, че не е извършил?

Навлязоха в района край Хай Крос. Саймън видя огромния ешафод да се издига над него, зърна тясната висока стълба. Едва имаше време да осъзнае какво вижда, преди да го смъкнат от колата. Тълпата беше рядка, само неколцина любопитни; останалите бяха решили да не излизат на силния дъжд. Саймън виждаше лицата им,

чуваше мърморенето на гласовете, различаваше тъмните греди и бялата мазилка на къщите, които се извисяваха над него. Някои от прозорците бяха затворени, другите отворени. На един от тях стоеше жена, подпряла главата си с ръка.

„Скучно ѝ е, помисли си Саймън. Аз ще умра, а тя гледа, сякаш съм муха, която ще бъде смачкана и забравена“. Беше като в пиеса, в която актьорите си служат само с жестове. Началникът на стражата говореше, четеше от пергаментата. Помощникът разговаряше с палача, който вече се качваше по стълбата — всичко беше море от неразбираеми думи.

Саймън тръгна напред, но краката му се подгънаха.

Погледна към Хай Крос и присви очи. Не беше ли това Беззъбия, седнал на едно стъпало, подпрял брадичка на ръцете си? Саймън се опита да извика, но нищо не се чу. Началникът на стражата беше спрял да чете и удари със свитъка Саймън по рамото, официален знак за изпълнението на присъдата. Качваше се по стълбата. Струваше му се, че това ще трае вечно, че ще се катери, докато стигне сивите облаци. Помощникът го следваше. Свалиха веригите му и вързаха ръцете му зад гърба.

— Къде са другите? — попита Саймън. — Къде е Шадболт, Мухоловката, брат Мартин?

— Един Бог знае — отвърна палачът с приглушен от маската глас. — Но твоят час дойде, момко.

Сложиха му маска. Саймън се уплаши. Почувства нещо да се стяга около врата му. Палачът тихичко му говореше. Опита се да стисне стълбата, но ръцете му, вързани зад гърба, не можеха да помръднат. После започна да пада, както насън. Прониза го болка, когато стигна най-долу, ужасна болка във врата и гърба. Бореше се, риташе и чу рев.

— Нека стане по-бързо! — помоли се.

Някой го дърпаше за краката. Мракът се отвори и той пропадна бързо в дълбините му.

Шадболт, бившият главен палач на Глостър, бързаше по Касъл Лейн. Погледна към назъбената стена и съзря стражите върху нея. Беше уплашен до безумие. Опитваше се да го скрие, но новините нахлуха като облак стрели. Веселяка беше избягал и трупът му беше

открит на един горски път. Съветник Шиплър беше открит обесен в спалнята на любовницата си! Сега бяха арестували и бедния Котърил. Шадболт почувства вина. Странеше от хората, ходеше със спусната качулка, обикаляше по кръчмите и слушаше новините.

Откак се бяха върнали от гората Дийн, той живееше ден и нощ в постоянен страх. Веднъж отиде в „Почивката на палача“ и когато излезе навън, с издут от бира корем и сърце, изпълнено с лъжлива смелост, съзря двете вещици да го чакат на ъгъла. Беше сигурен, че са Ратолиър. Тогава смелостта му беше изневерила. Ако можеше да намери Беззъбия, би убил негодника! Би му отрязал главата и би я набил на кол!

Шадболт забърза покрай запуснатите къщи, жилища и складове към подгизналия кей. Реката изглеждаше придошла, тъмна и зловеща. Вмъкна се в една пивница, където седна, спуснал ниско качулката си и сложил издутите си кожени дисаги до себе си. Бързо обърна две халби и си поръча трета.

Мухоловката му беше обещал да се срещнат тук, но още нямаше и следа от него. И тогава една тъмна фигура се появи на вратата. Шадболт преглътна и се задави над халбата. Остави я и бръкна под наметката за ножа си, но се успокои, когато Мухоловката махна качулката си и седна срещу него.

— Къде ти е багажът? — запита гневно Шадболт.

— Няма да замина — отвърна Мухоловката.

— Какво? — Главният палач го стисна за ръката. — Как така няма да заминеш?

— Мисля, че не е безопасно.

— Изправени сме срещу адски сили — изсъска Шадболт. Наведе се през масата. — Ти беше в гората. Видях как обесихме онези трите, а на другия ден бяха живи и здрави. А чу ли новините? Веселяка лежи в просешки гроб, изкормен като заек, какъвто си и беше. А сега арестуваха и младия Котърил.

— Знам — отсече Мухоловката. — Току-що видях трупа му да се клати на бесилката. Няма да замина! — повтори той упорито и слабо му, мършаво лице изразяваше мрачна решителност. — Мисля, че и ти не бива да тръгваш.

— По-безопасно е да заминем — настоя Шадболт. — Имаме си работа с демони, Мухоловка. Говорих с една мъдра старица.

— Старата Мег? — подигравателно се засмя Мухоловката — Дето живее на Мейвдийнс Лейн? Че какво пък знае тя?

— Казва, че демоните и вещиците не могат да минават през вода.

— Ще го повярвам, когато го видя. Ти вземи лодката и замини колкото можеш по-далеч.

Мухоловката си поръча бира. Щом прислужницата му я донесе, той подпря ръце на масата и отпи; близко разположените му очи изучаваха Шадболт. Бившият главен палач почувства завист. Мухоловката не беше страхливец. Често се хвалеше, че не се бои нито от Бога, нито от хората. За пръв път дори Шадболт му повярва.

— Нали знаеш, че бях свещеник — каза Мухоловката. — Но знаеш ли защо се отказах?

— Какво общо има това с въпроса? — попита Шадболт. — Да пием и да тръгваме.

— Пиеш твърде бързо и твърде много — подразни го Мухоловката. — Можеш да се скриеш, но...

— Защо няма да дойдеш с мен?

— Казах ти, някога бях свещеник — продължи хладно Мухоловката — Не вярвам, че съществува Бог или дявол, ад или рай. Когато умреш, си мъртъв. И там няма абсолютно нищо.

Шадболт потисна едно потръпване от страх и помоли приятеля си да говори по-тихо.

— Подозирам, че всички мислят така — подигравателно се засмя Мухоловката. — Иначе хората нямаше да крадат, да развратничат, да лъжат, предават, убиват и потискат. Казано направо, Шадболт, ако след смъртта няма нищо, Ратолиър не могат да са призраци или демони.

— Но ние ги обесихме. Ти видя. Мухоловката се наведе напред и се засмя.

— Кажи ми, мастър Шадболт, колко души, обесени в Глостър, са оживели, за да разкажат какво са преживели?

— Това е нещо друго.

— Така ли? Видяхме само три жени да висят и после избягахме от поляната. Искане ми се да бях останал. — Мухоловката удари с юмрук по масата. — Искане ми се да бях взел ведро катран и да бях превърнал телата им в пепел. Не вярвам в демони. — Той пресуши халбата си и се изправи на крака. — По един или друг начин тези три кучки са оцелели. Можеш да побегнеш като заек, те точно това искат. Но ще ти

кажа нещо, Шадболт, имам чувство, че на никой от нас няма да бъде позволено да напусне Глостър. — Той протегна ръка и лицето му се смекчи. — Ти беше добър приятел. Много бира сме изпили и често сме посрещали заедно камбаните в полунощ.

Шадболт стисна ръката му.

— Едва ли някога ще се видим пак — тихо каза Мухоловката.

— Какво смяташ да правиш?

— Няма да стоя, а ще изчезна. Защо не дойдеш с мен?

Шадболт поклати глава. Мухоловката направи гримаса, обърна се и се изниза през вратата. Шадболт се надигна, за да извика след него, после отново седна.

— Какво да правя? — запита се той.

Вдигна дисагите и излезе от пивницата, после тръгна по алеята към кея. Започваше да вали слаб дъжд. Мръкваше се, но той намери човека, от когото беше купил лодката.

— Защо не изчакаш до сутринта? — попита го той. — Реката е придошла.

— Ще се движа нагоре по реката и близо до брега — отвърна Шадболт.

Мъжът сви рамене, взе последната вноска и поведе бившия главен палач по стълбите на кея. Всъщност лодката беше лека, здрава и почти нова; дървото ѝ още блестеше от лака, а медният пръстен на високия ѝ нос още не беше ръждясал. Греблата също изглеждаха здрави. Шадболт се качи и седна на средната пейка. Лодкарят му показа малко сандъче, закрепено на кърмата.

— Както се разбрахме, сложил съм вътре мях с вино, сушено месо и хляб. Къде отиваш?

Шадболт мълчаливо грабна веслата.

— Бутни ме! — помоли той.

Лодкарят го бутна. Шадболт почувства, че лодката се накланя, но той беше свикнал да пътува по вода. Всеки, който беше работил като лодкар на Темза, би се справил с лекота.

Шадболт се радваше, че плава по реката. Ратолиър и сборището им сигурно наблюдаваха пътищата и дори да бяха демони, водите на Севърн щяха да го запазят от тях. Той протегна крака, скрита дисагите малко по-навътре под другата седалка и натисна греблата. Кеят се отдалечаваше. От време на време, когато Шадболт вдигнеше глава,

виждаше искрици светлина от града. Щом се отдалечеше, щеше да обърне лодката към брега.

Малко по-късно, той насочи лодката към горичка от върби, чиито надвесени клони скриваха брега. Шадболт се усмихна на себе си — щеше да прекара тук нощта и на сутринта да продължи пътешествието си.

Беше се измъкнал от Глостър. По това време на следващата вечер щеше да бъде далеч от ужасите, които го преследваха. Шадболт беше толкова потънал в мислите си, толкова съсредоточен върху това да стигне скрития от върбите речен бряг, че не забеляза преследващата го баржа, която се плъзгаше към него през вечерната мъгла.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Е, момко, как се чувстваш като завърнал се от мъртвите?

Саймън с мъка се надигна на ниското легло и огледа варосаната стая. Началникът на стражата седеше на един сандък близо до долната част на леглото. Кметът се намираше на стол срещу Саймън, толкова близо, че той можеше да долови винените пари в дъха му. Беше метнал сивия си плащ на пода и въртеше бобровата шапка в ръцете си. Сър Хъмфри приглади прошарената си коса, воднистите му сини очи внимателно изучаваха Саймън.

— Ще носиш червената следа от въжето седмица, после ще започне да избледнява.

Саймън се намръщи от пронизващите болки в раменете и врата. Главата му тежеше, краката му се подгъваха.

— Е? — изляя началникът на стражата. — Милорд кметът те попита нещо.

— Милорд кметът накара да ме обесят — отвърна Саймън.

— Само за заблуда — засмя се кметът. — Дни наред си тук.

Саймън се втрени в обкованата с метал врата. Беше се съвзел преди два дни. Сивобразите слуги бяха отказали да отговарят на въпросите му. Същото беше станало и с лекаря, мъж с бледо лице, безкръвни устни и кръвясали очи. Той опипа Саймън, прегледа врата му и го попита може ли да поглъща храна и вода. Дърводелецът побесня и му каза да прегледа изпражненията под леглото. Лекарят каза, че е доволен и си тръгна. Саймън успя да стане от леглото. Вратата беше заключена, прозорците — с плътно спуснати капаци, макар че чуваше шума от коли, коне и хора, които се движеха навън.

— Къде съм? — попита той.

Кметът се обърна към масата, наля две чаши вино и му подаде едната.

— В една къща, която принадлежи на съвета. Понякога я отстъпваме за престой на гостите на нашия славен град. Сега е празна, ние плащаме на лекаря, на слугите и на палачите.

— Не и на мен! — отвърна Саймън.

— Съжалявам, но това беше единственият начин. Направихме го възможно най-бързо и както сигурно си разбрал, в храната и виното ти имаше опиат.

— Ами болката? — попита Саймън и заудря с юмруци по вълнената завивка. — Да вися във въздуха!

— Беше необходимо! — излая началникът на стражата. — И то заради теб. Сега ни кажи всичко, което знаеш за семейство Ратолиър.

Саймън отпи от виното.

— Всичко — настоя кметът. — Научихме нещичко, но пиленцето от „Сребърния плащ“ вече е излязло. — Той приближи стола си. — Живеем в смутни времена, мастър Котърил; кралят е още момче, французите обикалят наблизко в морето, селяните недоволстват, а събирачите на данъци са плъзнали като скакалци и изяждат всичко, което успеят да докопат. Честно казано, не ме интересува дали хората ходят в гората Дийн и танцуват голи край огньовете. И за да бъда напълно искрен, ще ти кажа, че не изпитвам съчувствие към момичета, които вървят по пусти провинциални пътища и приемат помощ от непознати.

— Шиплър е, нали? Това е, защото обесиха съветник!

— Трябваше да промушите телата им! — намеси се началникът на стражата. — Да останете и да ги пазите, после да ги свалите и да понижете сърцата им, както ви беше наредено.

— И така щях да спася съветник Шиплър.

— Не е само това. — Кметът остави бокала си. — Помниш ли Шадболт? Трупът му, подпухнал от водата и наръфан от рибите, беше изваден от Севърн. Някой го е удушил с въже.

Саймън се изправи, ръцете му трепереха. Горкият Шадболт, независимо от всичките си хвалби, очевидно се беше уплашил.

— Кажи ни всичко, което знаеш — повтори кметът. — И когато свършиш, ще ти кажем защо те спасихме.

Саймън започна да говори. Разказа им за детството си, за това как се е присъединил към палачите, за тайните сделки, които те бяха правили с някои осъдени престъпници. Тук кметът остро се изсмя и поклати глава.

— Чувал съм за подобни споразумения — каза той. — Мастър Шадболт и хората му не са първите, нито последните палачи, които

решават кой да умре и кой не. Разбира се, има ново кралско нареждане, което нарежда всички тела да бъдат оставяни на обществените бесилки поне за един ден и една нощ, преди да бъдат намазани с катран и погребвани.

— Значи сте знаели? — попита Саймън.

— Бяхме започнали да подозираме — намеси се началникът на стражата. — Но продължавай.

Саймън описа ужасното пътуване в гората Дийн, внезапната буря, бягството им в ловната хижа и смъртта на Хрътката. Разказа им и за съвета на Мухоловката и посещението си при отшелника в абатството „Свети Петър“.

— Защо не питате Мухоловката? — попита той. — Или брат Мартин?

— Точно в това е проблемът — отвърна кметът. — Всички са изчезнали. Шадболт и Веселяка са мъртви, а не можем да намерим и следа от Мухоловката или брат Мартин.

— Кажете ми — попита Саймън, — чия идея беше да заведем Ратолиър в гората Дийн и да ги обесим там?

— Ти беше на процеса. Съветник Шиплър...

— И съветник Дрейкът — довърши Саймън.

— И двамата са мъртви. Челюстта на Саймън увисна.

— Не разбирам.

— Съветник Дрейкът и единствената му дъщеря Алис бяха открити мъртви в конюшната на дома им.

Саймън имаше чувството, че ще припадне. Изпусна чашата и виното се разля върху покривката. — По някаква странна причина краката му започнаха да се гърчат и подскачат. Гърлото му пресъхна. Кметът не помръдна, но началникът на стражата стана. Взе една кърпа, поставена при легена с вода, и попи разляното вино, вдигна чашата и я остави на масата. Хвана ръката на Саймън и я стисна.

— Значи е вярно — каза той. — Харесвал си момичето.

— Заради нея останах в Глостър. Това е истинската причина — заекна Саймън. — Но съветник Дрейкът ме изгони от къщата си, а Алис не искаше да има нищо общо с мен. — Той с мъка си пое дъх. — Как са умрели?

— Както знаеш, Дрейкът беше скъперник. Щом работата за деня приключеше, слугите и чираците бяха оставяни да се грижат за себе

си. Оставаха само двама старци, които готвеха и му сервираха. Както обикновено, снощи съветник Дрейкът и Алис вечеряли късно. После възрастните слуги си тръгнаха. Тази сутрин калфата на Дрейкът потропал на предната врата. Учудил се, че не свети, защото съветникът държал на печалбата и ставал преди съмване. Никой не му отворил, затова калфата тръгнал по алеята, която минава покрай къщата — задната врата също била заключена и зарезана. В къщата сякаш нямало никого, но после чул конете да цвилят в конюшната.

Саймън кимна. Дрейкът имаше кестенява кобила, а Алис дребно сиво конче.

— Влязъл вътре, където почти нищо не се виждало. В конюшната има две места за конете, а най-навътре държат сеното и фуража. Алис и баща ѝ били намерени обесени точно там. Нямало други следи от насилие. Било много странно...

— Аз самият огледах телата — обади се началникът на стражата. Краката и ръцете им не бяха завързани. Нямаше следи от борба, само двата трупа, които се полюляваха лекичко на въжетата.

Саймън скри лице в ръцете си.

— Все едно са се самоубили; минали са през конюшната, вързали са въжетата на гредите, изкачили са се по балите слама, сложили са си примките около вратовете и са скочили.

— А къщата?

— Задната врата беше заключена, както ти казах. Не можах да намеря ключа, затова не знам дали е била заключена отвън или отвътре. Моите момчета я разбиха. Вътре всичко беше чисто и подредено, всяка чаша и чинийка си беше на мястото, измита и почистена. Разпитах старите слуги. Казаха, че поднесли вечерята, а обикновено съветник Дрейкът им казвал да разтребят на следващата сутрин. Само че този път той и Алис изглежда са почистили масата, измили съдовете, подредили кухнята и килера и оставили всичко на мястото му. После излезли от къщата, заключили вратата след себе си и отишли в конюшната, за да се обесят.

— Но вие не вярвате, че е така? — попита Саймън.

— Не, не вярваме — съгласи се кметът. — Не вярвам в духове, мастор Котърил, но вярвам в демони. Ти беше честен с нас и аз ще бъда честен с теб. От няколко месеца подозирам, че в околностите на Глостър и в самия град действа вещерско сборище. Повечето

почитатели на черната магия са изкуфели старици, които вярват, че притежават някакви особени сили. Всъщност това са просто илюзии. Но Ратолиър са различни — те са преродени демони. Хванахме ги веднъж, сега ще трябва да го направим отново. — Той въздъхна. — Чудехме се дали нещо няма да се обърка.

— Разбрахме за смъртта на Хрътката — подхвана началникът на стражата. — Изпратих бързоходци в гората Дийн. Отишли на поляната. Не видели следи от унищожаване на трупове, но надписът върху олтара им стоял и всички го прочели. Когато войниците се върнаха, внимателно проучихме палачите си — Шадболт, Веселяка и Мухоловката. Трябваше да ги арестуваме, но те сякаш изчезнаха от лицето на земята. Брат Мартин е монах и вероятно се крие в манастира на ордена си, така че остана само ти, мастър Котърил.

— И защо беше цялото това представление?

— Ха! — отвърна кметът. — Всички, които присъстваха на процеса срещу Ратолиър и имаха нещо общо с предполагаемата им смърт, изглежда са набелязани за унищожение.

Невероятна мисъл прониза съзнанието на Саймън. Той беше участвал в измама, която позволяваше на хората, които трябваше да бъдат обесени, да се спасят и сега играта беше загрубяла.

— Откъде знаем, че Шиплър и Дрейкът наистина са умрели? — попита той. — Отшелникът ми каза, че за тези вещици е възможно посредством отвари или силите, които са придобили, да се престорят, че душите им са напуснали телата.

Кметът се изсмя сухо.

— Същата мисъл хрумна и на мен, мастър Котърил. Но трупът на Шиплър престоя четири дни, преди да бъде погребан, както и онези на семейство Дрейкът.

— Бих искал да им отдам почит.

— В никакъв случай! Мастър Котърил, ти самият би трябвало да си мъртъв! Пита ме за какво е цялото това представление, затова ще ти отговоря направо. Ще ти променим името и външността. Ще подстрижем косата ти и ще я боядисаме черна. Ще бъдеш въоръжен, снабден с провизии и пари.

— Защо? — попита стреснато Саймън.

— Петдесет лири стерлинги — отвърна кметът. — Ако помогнеш на градския съвет да унищожи сборището веднъж завинаги.

— Как бих могъл да го направя? — заекна Саймън.

— Нямах избор. — Началникът на стражата се усмихваше, но очите му бяха твърди като камък. — Ще излезеш оттук или като наш служител, или като труп. Той започна да изброява на пръсти. — Първо, знаеш за Ратолиър. Второ, познаваш Мухоловката и брат Мартин. Трето, въпреки грешките си, изглежда ти единствен от всички си действал с ума си. Посетил си отшелника. Научил си част от истината. Изповядал си се, причестил си се. Четвърто — очите му омекнаха, — мислим, че си почтен човек. Направи това за нас и ти обещаваме, че ще ти позволим да напуснеш Глостър с чест, добре възнаграден, за да започнеш нов живот на друго място, да приемеш ново име и да започнеш нова работа. Просто направи това, за което те молим.

— Сребро — продължи кметът. — Нови дрехи, оръжие и ще бъдеш свободен да заминеш от града. Дотогава ще живееш тук.

— Откъде да започна? — попита Саймън.

— Веднъж си намерил Беззъбия. Сигурно можеш пак да го намериш.

Саймън се вгледа в разпятието на стената. Още се чувстваше слаб, наранен, потресен и ужасно натъжен от смъртта на Алис. Беше се опитал да избяга, но не беше успял. Ако пробваше пак, вероятно щяха да го преследват не само Ратолиър, но и всички хора, които кметът и началникът на стражата можеха да съберат.

— Съгласен съм. — Думите излязоха от устата му, преди да успее да ги спре.

Кметът се протегна и стисна ръката му.

— Радвам се — каза той бързо. — Съжалявам за болката, която трябваше да изтърпиш, но нямаше друг начин. Трябваше да умреш, за да работиш в тайна. — Той пусна ръката на Саймън. — Обичам този град. Но злото залива улиците му като адски дъжд. Ти ще бъдеш сам, макар началникът на стражата да те подпомага. Ако те заловят или разкрият, ще трябва да избягаш, а ние ще направим каквото можем. На едно нещо трябва да наблегна. — Очите на кмета пробляснаха. — Забрави за Ратолиър.

— Какво! — възкликна Саймън. — Но нали те са водачите!

— Не мисля. Те са дребни риби. Същото важи за ханджията от „Сребърния плащ“, както и за Беззъбия. Искам да заловя водача им.

— Ами Ратолиър! — възрази Саймън.

— Забрави ги! Те не са толкова важни. Всъщност не са от града. Не се тревожи за тях. Ще организирам хайка, която да претърси гората Дийн. Кучките сигурно ще се скрият в мръсната си бърлога там и никога няма да излязат на бял свят. Ако не знаем къде точно се крият, ще трябва да ги оставим на мира. — Той поклати глава. — Не, Саймън, онова, което трябва да направиш и Бог ми е свидетел, ще го направиш, е да подмамиш водача им. — Той се усмихна. — А ако заловиш Беззъбия и ханджията от „Сребърния плащ“, още по-добре.

Четири дни по-късно Саймън Котърил беше готов. Преди да напусне усамотената къща на тихата уличка, близо до Общината, той проучи отражението си в парче излъскан метал. Беше изненадан от промяната във външността си. Светлокестенявата му коса сега беше боядисана в черно с боите, които началникът на стражата беше купил от един аптекар. Но най-много го стресна промяната в лицето му. Дали заради работата му като палач, ужасите, на които беше присъствал в гората Дийн или ужасяващата агония, която беше преживял на ешафода, но лицето му изглеждаше отслабнало и изпито. Около устата му се бяха появили бръчки. Очите му бяха хлътнали, носът изглеждаше по-остър. Саймън със съжаление осъзна, че младостта му си е отишла. В много отношения той беше един забравен човек, който не съществуваше реално. Нямахше защо да се тревожи повече за Дърводелството, за бичметата, сглобките и дърворезбата, за парите или перспективите си. Беше напълно сам.

Стисна реликвата, която кметът му беше върнал. Беше му мъчно за семейство Дрейкът и напълно разбираше гнева на кмета. Водачът на сборището вероятно се криеше под маската на почтеността; но дърпаше конците на другите и носеше смъртта на онези, които бяха определени за унищожение.

Преди да излезе от стаята, Саймън прокара ръка по разпятието на стената.

— Кълна се в душите им! — прошепна той. — Доколкото ми стигнат силите, ще се постарая за справедливостта да възтържествува. Заради мен и Алис, заради всички онези, които умряха.

Бившият палач, известен като Мухоловката, вдигна плетената кошница с кокали и излезе от порутения навес в двора на кланицата, близо до Оксблъд Лейн. Никой не би го познал. Вече не носеше подплатения си черен жакет, а плешивото му теме, така добре познато,

беше прикрито с раздърпана перука, която беше купил от една проститутка от другия край на Глостър.

Мухоловката се запрепва по окървавения калдъръм и изсипа съдържанието на кошницата при останалите кости, които чакаха да бъдат събрани от мелачите. Изтри потните си ръце и огледа притъмнелия двор. Тук се чувстваше в безопасност.

Не се беше опитал да избяга и се беше простил с обичайните си навици. Беше си осигурил тази работа, просто защото нямаше какво да прави. Тук никой не знаеше истинското му име, миналото му или защо се криеше. Той погледна към небето. Скоро зимата щеше да навлезе в силата си. Дърветата, които заобикаляха двора на кланицата, вече бяха оголели, и листата им се стелеха плътно по земята като някакъв кървав дюшек. Дворът на кланицата беше отвратителен, с вонята и изкормените трупове на животни, но чудесно място, където да се скриеш. Мухоловката щеше да остане тук до след Коледа, а когато пролетта дойдеше, да изрови парите си от мястото, където ги беше скрил и да побегне презглава.

В другия край на навеса удари камбана, знак, че работният ден е свършил. Мухоловката въздъхна. Щеше да си вземе надницата, да отиде в пивницата с останалите и докато те бърбреха и си разменяха незлобливи обиди, той щеше да следи за очи, които го дебнат.

Досега нямаше нищо обезпокоително. Беше чул за смъртта на Шадболт, точно след като обесиха бедния Котърил на същия ешафод, на който работеше. Мухоловката си пое дъх. Жалеше искрено за Котърил. Искаше му се да отиде и да види отшелника, но тази врата беше затворена за него. Не би понесъл укорителния поглед на брат Едуард, нито да слуша съветите му за Ратолиър, обясненията му, че са просто зли жени, измамили смъртта.

Мухоловката се върна под празния навес на месарницата и хвърли кошницата при останалите. Ако трябваше да бъде честен, това го беше спасило. Другите бяха решили, че ги преследват духове и призраци. Бяха се уплашили и избягали, а беше лесно да убиеш сам човек на някой пуст път или в придошлата, забулена в мъгла река.

Мухоловката свали наметката си от куката и се затътри при надзирателя.

— Добра работа свърши днес — отбеляза той и пъкна две пенита в протегнатата ръка на Мухоловката. — Следващият.

Мухоловката дори не си даде труд да вдигне поглед, а измърмори благодарностите си, уви се с наметката си и тръгна. Постъпваше така всеки ден, като гледаше да избегне погледите на другите и да не влиза в разговор. Навън сложи пенитата в кесията си и си позволи да се усмихне. Той щеше да се справи. Парите щяха да се присъединят към другата част от съкровищата му, скрити в една развалина на края на Глостър. Беше самотна, обитавана от призраци сграда с рушащи се стени. Някои казваха, че на времето е била кралски палат. Други, които знаеха повече, твърдяха, че е била построена от римляните.

Мухоловката спря на алеята. Когато дойде пролетта, щеше вече да е в Уелс, а оттам щеше да вземе лодка до Ирландия. Тръгна по самотната, мрачна уличка. На ъгъла рязко спря и погледна назад, за да се убеди, че никой не го следи.

— Не вярвам в призраци — прошепна той. И все пак нещо ужасно се беше случило в гората Дийн. Несъмнено Ратолиър бяха спасени и сега те и останалите членове на сборището им, търсеха отмъщение.

Мухоловката откри пивницата, където се събираха другите касапи и месари. Мръсно, тясно помещение, което вонеше на кръв и карантия, но беше безопасно. Светлината беше слаба и за да развесели сътрапезниците си, Мухоловката винаги черпеше кана ейл, промърморваше нещо в отговор на някой и друг въпрос, а после сядаше и оставяше ейла да отмие мръсотията и праха от устата му. Както всяка друга вечер, той се гушеше в един ъгъл и се преструваше, че слуша гръмогласните си сътрапезници. От време на време бързо се оглеждаше или наблюдаваше вратата. Както обикновено, изпи две кварта и хапна пай с говеждо задушено. Храната, която сервираха тук, винаги беше добра, месото — крехко и прясно. В крайна сметка, нали съвсем скоро беше отмъкнато от месарниците. Най-хубавото месо в Глостър, шегуваше се собственикът на пивницата, а не беше платил и пени за него.

Мухоловката се извини и си тръгна. Бродеше по тесните улички и най-после се върна в порутената четириетажна сграда на ъгъла на уличката „Котешко око“. Вратата беше отворена. Бившият палач се изкачи по стълбите. Най-после стигна последния етаж и приклепнал, огледа в оскъдната светлина парчетата платно и пергамент, които беше сложил под вратата, когато излизаше тази сутрин. Нищо не беше

разместено. Извади ключа от кесията си и го пхна в ключалката. Хазяинът — скъперник беше много изненадан, когато Мухоловката настоя да купи нова ключалка. Завъртя ключа и пристъпи в тъмнината. Когато запали свещта, разбра, че е направил грешка — трябваше първо да затвори вратата. При звука от изщракване, той бавно се обърна. Различи силует на фигура, застанала на вратата и в слабата светлина на свещта, долови проблясъка на острието на стрелата в арбалета.

— Как разбра?

— Ти сам ми каза, Мухоловка. Между другото, тази перука не ти отива.

Мухоловката почувства, че краката му се разтрепериха.

— Не може да бъде! — ахна той. — Ти ли си, Саймън? Но ти си мъртъв, за Бога! Обесиха те!

Мъжът, който влезе в стаята с арбалет в ръка, говореше като Котърил. Присвил очи, Мухоловката се чудеше дали не си губи ума. Лицето му беше познато, но беше изгубило невинното си момчешко излъчване; изглеждаше изпито и слабо, косата беше по-тъмна, а очите — не толкова ясни.

— Не са ме обесили. — Саймън затвори с ритник вратата. Остави арбалета и извади изпод наметката си малък мях за вино. — Хайде, приятелю. Сигурно имаш повече свещи. Не се тревожи. — Саймън сложи ръка на рамото му. — И аз съм уплашен като теб. А сега, ако запалиш другите свещи и донесеш две чаши, ще ти обясня какво се случи.

Мухоловката побърза да го послуша и те дълго разговаряха в бедната, малка стаичка. Камбаните на абатството „Свети Петър“ звъняха за вечерня, когато Саймън свърши. Мухоловката тихичко подсвирна.

— А как разбра къде да ме намериш?

— Ти ми каза една нощ, когато всички бяхме доста пили, че като момче си работил като чирак на касапин.

— Така и беше.

— Може би си го казал и на Беззъбия? Мухоловката почувства тръпки по гръбнака си, сякаш прозорецът се отвори и повея леден въздух нахлу в стаята.

— Какво искаш да кажеш? — попита бързо той.

— Знаех, че не си избягал от Глостър. Има шест месарници в Глостър и аз те намерих в четвъртата. Следях те отдалеч. Една нощ стоях пред пивницата, а миналата нощ те проследих дотук. Тази вечер просто те причаках.

— Променил си се, Саймън. Преди няколко седмици щеше да нахлуеш направо.

— Трябваше да се променя! Всичко започна като весела шега, но лесният начин да забогатеем се обърна срещу нас. Ти си бивш свещеник, Мухоловка, знаеш как действат тези сборища.

Саймън отново напълни чашата си.

— Всички, участвали в процеса срещу Ратолийър, трябва да умрат! Ти, аз, кметът и началникът на стражата, всички сме обречени на смърт.

Мухоловката взе една влажна кърпа и избърса лицето си.

— Ти си по-хитър от останалите — продължи Саймън. — Мислиш, че можеш да се криеш в Глостър. Колко време, Мухоловка? Месец, два... Щом аз можах да те намеря, и те ще могат.

— Ами брат Мартин?

— Още не съм го посетил. Крие се зад полата на Светата майка църква. Но говорих с портиера на манастира на августинците. Брат Мартин е започнал нов живот. Сега е пазител на гробницата на света Радегунд в църквата на братството. Седи и изслушва изповедите на поклонниците. Кой знае, може би ще бъде в безопасност на осветена земя? Все едно, той всъщност не беше един от нас. Не е участвал в обесването на трите вещици. — Саймън задържа угълчето на устната си. — Скоро ще го посетя. — Той леко се усмихна. — Ще се престоря на поклонник.

— Какво си намислил? — попита Мухоловката. Отпи от чашата си и прокле самоувереността си. Беше изненадан и от промяната у Котърил, и от това, че така лесно го беше открил.

— Искам преследваните да станат преследвачи — отвърна Саймън. — Но за това ми трябва твоята помощ.

— Никога! — отсече Мухоловката. Саймън се изправи.

— Имам нужда от теб, Мухоловка, за да заложа примамката. Аз съм мъртъв и ако не ми помогнеш, ти наистина ще умреш. Ще те намерят, ще те проследят на празника на Все Светии или на Коледа. Един от тези празници ще дойде и ти ще си отидеш. Но ако успеем,

няма да има от какво да се страхуваме. — Той млъкна. — В „Почивката на палача“ — продължи той — ти се опита да ме спасиш — даде ми реликвата, изпрати ме при отшелника. Смяташе, че си обречен и в дъното на сърцето си знаеш, че Криенето няма да те защити.

Мухоловката се загледа в ръцете си. Бяха осеяни с белези от работата в кланицата. Някога ръцете му бяха меки и нежни; държаха причастието и потира, освещаваха тялото и кръвта на Христос. Почувства силна мъка за всичко, което беше изгубил, и вдигна поглед.

— Прав си, Саймън. Откак оставих свещеничеството, непрекъснато се крия. Кажи какво предлагаш.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мухоловката лежеше на леглото си и се взираше в тъмнината. Бяха минали цели десет дни от посещението на Саймън, когато се беше съгласил да му помогне. Беше напуснал работата си в месарницата, изгори перуката и отново започна да се появява в кръчмите около Хай Крос. Отначало беше ужасен, изпълнен със страх, че Ратолиър могат внезапно да го нападнат. Но Саймън, който вече наистина беше заживял в сенките, му беше вдъхнал смелост.

— Никога не оставай сам. Избягвай пустите пътища или самотните алеи. Те дебнат точно такива моменти.

Самоувереността на Мухоловката беше нараснала. Сборището можеше и да го наблюдава, но само той знаеше, че Саймън е жив и го пази. Бившият палач се усмихна. Младият дърводелец го беше изненадал — оказа се по-силен и решителен, отколкото беше очаквал. Мухоловката никога не беше се привързвал към някого. Е, като изключим прелъстителната приятелка на Беззъбия. Усети как устата му се изпълва със слюнка. Тя беше толкова сладка, толкова мила. Напипа камата, която лежеше до крака му. Когато му дойдеше времето, той щеше да си спомни за нея.

Нощните звуци приковаха вниманието му; котка мяукаше на алеята, птица прелетя покрай спуснатите капаци на прозореца му. Мухоловката, вслушан в тези звуци, реши, че са безобидни, но после чу лекото изскърцване на стълбите отвън. Искеше му се да извади огниво и да запали свещта, но се обърна с гръб към вратата и ръката му стисна камата. Не беше сигурен дали чу как вратата се отваря с рязко движение. Някой дръпна главата му и примката се нахлузи, около врата му, преди да успее да извика. Възелът зад ухото му се затегна. Замахна с камата към фигурата зад себе си. Чу писък, отвратителен дъх го лъхна в лицето. После стаята се обля в светлина. Саймън, който се беше скрил в стаята, както всяка нощ, откакто се бяха срещнали, бе дръпнал покривалото от запаления фенер. Двамата убийци изненадани се обърнаха. Носеха маски, но той разпозна

Беззъбия. Другият нападател хукна с извадена кама към Саймън, но голяма стрела от арбалет го улучи с пълна сила в лицето и размаза плътта и костите му. Той падна и се загърчи с писъци, стиснал лицето си. Мухоловката не чака да го подканят, а отблъсна Беззъбия, пропълзя до падналия нападател и отметна главата му назад.

— Почивай в мир! — прошепна той и с едно бързо движение преряза гърлото му.

Беззъбия свали маската си. Стоеше треперейки, грозното му лице беше преbledняло, ръцете му бяха протегнати в няма молба. Мухоловката смъкна примката от врата си, хвърли я към него и замахна с камата си. Въпреки хленченето на Беззъбия, би го ударил веднага.

— Не! — извика Саймън. — Недей, трябва ни жив! Мухоловката спря с протегнатата кама.

— Хайде! — изсъска той, втренчен в сбръчканото лице на Беззъбия. — Направи тази глупост, проклет нещастнико! Кучи син и убиец! Хайде, извади камата си!

Беззъбия падна на колене, вече не приличаше на магьосник или на убиец. Беше си просто той самият, — жалък, застарял мъж, полудял от ужас. Саймън сложи друга стрела в арбалета. Предпазливо се приближи до мъртвия убиец, чиято кръв се стичаше на големи червени локви от раната във врата му. Махна наличника. Стрелата, пусната отблизо, беше смачкала лицето му като гнила ябълка и то беше напълно неузнаваемо. Саймън претърси трупа — жакетът, панталонът и ризата бяха скъпи, но в кесията му нямаше нищо друго освен няколко монети. Дърводелецът ги сложи на масата.

— Това е за нанесените щети. И така — младежът с мъка овладя дишането си, — ето че пак се срещаме, мастър Беззъб. Ти си голям късметлия.

Бившият палач седна на леглото и Саймън забеляза, че се е подмокрил от страх.

— Не исках да идвам. — Беззъбия нервно облизваше устните си. Усмихна се принудено и оголи червените си, разранени венци.

— Ти си лъжец, Беззъби — отвърна му Саймън. — Лъжец, магьосник, убиец и страхливец. Кой е приятелят ти? Ханджията от „Сребърния плащ“?

— Да, да — избърбори мъжът. — Идеята беше негова. Саймън натисна спусъка и стрелата мигновено се заби в стената до Беззъбия. Той се стресна, сграбчи едно одеяло и започна да го мачка. Ако не беше Мухоловката, щеше да коленичи с молитвено стиснати ръце.

— Да започнем отначало — каза Саймън. — И този път ми кажи истината. Член ли си на сборището?

Беззъбия бързо кимна.

— От колко години?

— Три.

— Защо точно ти? — попита Мухоловката. — Защо са избрали един безполезен негодник, страхливец, който се бои от собствената си сянка?

— За... защото съм палач — заекна Беззъбия. — Бях палач в Глостър, много преди Шадболт и останалите.

— Разбира се — прекъсна го Мухоловката. — Ти винаги си ни мразил, нали?

— Аз трябваше да стана главен палач — отвърна кисело Беззъбия. — Аз съм родом от Глостър.

— Млъкни! — Саймън сложи друга стрела в арбалета. — Ратолийър не са те избрали заради хубавите ти очи, така че кажи ни защо.

— Казах ти, бях палач.

— Разбира се! — възкликна Мухоловката. Седна на леглото и запрехвърля камата си от ръка в ръка. — Саймън, вещиците и магьосниците имат нужда от трупове на обесени. — Той злобно сръга с лакът Беззъбия. — Как се казваше, ръката на славата?

— Това пък какво е? — попита Саймън.

— Използват я в ритуалите си — обясни му Мухоловката. — Вземи ръката на обесен, отсеци я при китката, направи свещ от маста на трупа, запали я и я сложи в ръката и с подходящите заклинания можеш да призовеш демоните, или поне така смятат вещиците.

— Това ли правеше? — попита Саймън. Беззъбия кимна.

— Кой те накара?

Убиецът погледна към трупа на пода.

— Не се тревожи за него — усмихна се Саймън. — Мъртъв е и никакви отвари или еликсири няма да го съживят.

— Той ме покани в сборището — обясни Беззъбия. — Предложи ми злато и сребро. Срецахме се късно нощем в гората Дийн.

— Колко души има в сборището? — попита Саймън и опъна тетивата на арбалета. Беззъбия започна да трепери. — Не се тревожи — успокой го младежът. — Пръстът ми ще натисне спусъка само ако излъжеш. Колко души бяхте?

— Шест.

— Трите Ратолиър, ти, твоят покоен приятел тук, а кой беше шестият?

— Не знам. Честна дума! — Беззъбия умолително вдигна ръце. — Нека ви обясня. Винаги се средахме на онази поляна и използвахме камъка като олтар. Не сме се маскирали. — Той извърна очи. — Винаги имаше жертвоприношение. Понякога беше животно, друг път — просяк, търговец или циганин, издебнати по горските пътища. Но с времето нещата се усложниха.

— Трябваше да бъдат млади жени?

Беззъбия кимна.

— А с какви сили се сдобихте? — с любопитство попита Мухоловката. — Какво получихте в замяна, освен радостта да гледате как някой умира и да се забавлявате с черните си ритуали посред нощ?

— Аз... не мога да кажа. Саймън вдигна арбалета.

— Трябва да ме разберете — изломоти Беззъбия. — Сборището е като църква, има си йерархия.

— С какви сили се сдобихте? — настоя Саймън. Мухоловката вдигна камата и я опря под брадичката на Беззъбия. Той промърмори нещо.

— Какво каза? — попита остро палачът.

— Най-съкровено то ти желание. Каквото си поискаш. Отвари, еликсири, злато и сребро. А за мен — той се опита да се усмихне — момичето, което желях.

— Наистина ли вярваш в това? — попита Мухоловката.

— Всичко се сбъдна. — Беззъбия поклати глава. — Имах повече злато и сребро, отколкото някога съм мечтал; можех да избирам между най-красивите проститутки.

— Ами Ратолиър?

— Те се сдобиха със странни сили. Твърдяха, че могат да общуват с господарите на мрака. Те също се наслаждаваха на

радостите на живота.

— Какво искаш да кажеш?

— Никога не идвах в Глостър. А в гората Дийн изглеждаха като вещици, като луди жени. Но, мастър Котърил, трябваше да ги видите, когато отиваха в Бристъл! Имаха злато и сребро. Обличаха се в скъпи дрехи. Минаваха за знатни дами.

— Къде живеят? — попита Мухоловката.

— Насред гората Дийн, при скалите Савърнейк, където има много свързани помежду си пещери. — Той вдигна ръка, когато Саймън го погледна заплашително. — Трябва да отидеш там, мастър Котърил. Живеят по-разкошно, отколкото в която и да е къща или имение в Глостър.

По стените висят килими, пият от сребърни и златни чаши, леглата и възглавниците им са пухени, сандъците, ковчежетата и шкафовете им са пълни със скъпоценни тъкани и бижута. Прати куриер до кръчмата „Белият елен“ в Бристъл. Там ще му разкажат за три жени с друго име, които от време на време се появяват, държат се, сякаш са богати благороднички и се наслаждават на най-хубавите неща. Млади мъже ги ухажват... — Гласът му затихна.

Саймън го погледна учудено и свали арбалета. Беше му трудно да повярва, че Ратолиър са жестоки престъпници, които използват уменията си, просто за да задоволяват долните си страсти.

— Но аз те обесих! — Мухоловката мушна с камата бедрото на Безъбия. — Сложих примката на шията ти, а после те погребях. Как оживя?

— Ратолиър винаги казваха — обясни Безъбия, — че тъй като почитаме обесените, винаги можем да избегнем смъртта чрез обесване. Виждал съм го да става. По време на ритуалите, на една от вещиците връзваха стегнато въже около врата, а в това време тя произнасяше молитва към повелителя на мрака и твърдеше, че има видения. Когато срежеха въжетото, тя падаше в безсъзнание, сякаш беше мъртва.

Безъбия кръстоса ръце и потри раменете си, сякаш се беше уплашил. Продължи да гледа към вратата и прозореца.

— Страх ли те е? — подразни го Мухоловката.

— Да! — отсече Безъбия. — Ратолиър каза, че нощните птици могат да й кажат къде какво става.

— Глупости! Говорихме за ритуалите им.

— Веднъж ги питах как става това. Понякога жената, на която слагаха примката, беше в несвяст цял ден, сякаш наистина беше мъртва. Казаха ми, че преди въжето да бъде сложено на шията ѝ, е пила отвара, смесица от билки, благословена и осветена по време на ритуалите им. Благодарение на нея тя изпада в транс, сякаш душата е напуснала тялото ѝ.

— И ти им повярва?

— Защо да не им повярвам? Жената, която и да беше от тях, винаги оживяваше. Казаха, че са под закрилата на обесените и на своя предводител, когото наричаха „любим“, „свой баща“, „свой Господар“.

— Предводителят им? — попита Саймън.

— Да. И, мастър Котърил, уверявам те, че не знам кой е той. Може да е мъж или жена. Винаги идваше сам на поляната. Беше облечен в черно от глава до пети и лицето ме беше покрито от маска, която изобразяваше глава на животно. Говореше малко, винаги шепнеше. Седеше на престол пред жертвеника им. Ратолиър и аз му се кланяхме, преди да проведем ритуала, после той си отиваше, както беше дошъл — като облак мъгла.

— И ти не знаеш кой е той?

Беззъбия отново поклати глава. Саймън улови погледа на Мухоловката и кимна. Мъжът отметна главата на Беззъбия и опря камата в плътта под брадичката му. Вещерът изпищя. Мухоловката продължи да натиска, докато от раната не протече кръв. Беззъбия тропаше с крака, махаше с ръце, ужасен, че ако се помръдне, ако се опита да избяга, Мухоловката ще забие камата докрай.

— Казвам ти истината, мастър Котърил. — заекна той. — Не лъжа! Не лъжа!

— И това ли е начинът, по който ти се спаси от смъртта? — попита Мухоловката, като отслаби натиска.

Беззъбия кимна.

— Онази нощ убих един мъж в кръчмата — каза той. — Останалото го знаеш. Изправиха ме пред съда и ме осъдиха. Качиха ме в колата на смъртниците. Преди да тръгнем от тъмницата, някой ми даде чаша вино. Въпреки качулката и наметката, познах, че това е майка Ратолиър.

— Спомням си това — обяви Мухоловката. — Оставих те да го изпиеш. Ти каза, че е последното нещо, което ще вкусиш.

— Ти трябваше да ме оставиш да се измъкна — обвини го Беззъбия. — Но когато сложи примката около шията ми, усетих, че нямам кожена яка.

— Какво стана после? — попита Саймън.

— Спомням си и това — прекъсна го Мухоловката. — Когато стигна подножието на стълбата, ти вече едва стоеше на крака. Приставите трябваше да те вдигнат. Беше почти в несвяст. От виното е било, в него е била отварата, нали?

— Какво стана? — настоя Саймън.

— Нищо не помня — отвърна Беззъбия. — Знам само, че когато се свестих, имах пръст по лицето и ръцете. Чувствах се слаб и ми се гадеше. Намирах се в една пристройка зад „Сребърният плащ“. Мама Ратолиър наливаше нещо между устните му.

— Защо те спасиха Ратолиър? — попита Саймън. — Откъде са знаели, че Мухоловката ще се опита да те обеси?

— Това е част от ритуала. Бяха се заклели да ме спасят. — Той примигна. — Когато попитах за Мухоловката, старата Ратолиър само се изсмя. „Всички знаем какво ще направи Мухоловката“!

— И после?

— Както знаете, живеех при Ратолиър в гората Дийн. Мислех, че вече никога няма да се върна в Глостър. Но една нощ Ратолиър бяха заловени.

— Но не и техният водач, нито пък ти?

— Тъкмо отивах при тях късно през нощта. Докато се приближавах към поляната от друга посока, след като бях посетил една пивница, видях светлината на факли през дърветата. Разбрах какво става и избягах.

— Как се срещаше сборището? — попита Саймън.

— Виж монетите — отвърна Беззъбия. — Онези, които взе от кесията на спътника ми. Между тях има една сребърна, която се различава от другите.

Саймън разрови монетите, вдигна малък сребърен диск и го подаде на Мухоловката. Той придърпа една свещ и се взря в буквите около ръба.

— Римска е. Имперска монета. На нея е изобразена главата на Константин.

— Всеки от нас получаваше по една такава, когато трябваше да се съберем. Обикновено се срещаме веднъж месечно — по същото време на същото място. Нощта, когато Ратолиър бяха заловени, трябваше да се съберем там. Винаги връщаме обратно монетите на Господаря.

— Кой ви ги носеше? — попита Саймън.

— Когато бях палач в Глостър, просто я намирах на масата си; същото ставаше и с ханджията на „Сребърния плащ“. Бог знае кой ги носеше.

— Но през нощта, когато Ратолиър бяха заловени? — настоя Саймън.

— Не знам, Господарят не беше успял да предупреди, нито мен, нито Ратолиър. После ни каза, че нямал време.

Саймън погледна към пода. Ако това беше вярно, помисли си той, този Господар, предводителят на сборището, сигурно живееше в Глостър и очевидно беше наясно какво планират силите на реда и закона.

— А когато Ратолиър бяха обесени?

— Ние — Беззъбия посочи мъртвеца — ви последвахме в гората. Беше лесно, след като се обадохте в „Сребърния плащ“. Наблюдавахме ви в просеката, вдигахме шум, но ханджията ми каза да изчакам, докато започне бурята.

— Беше ли тя дело на демоните?

— Не знам, просто ми казаха да чакам.

— Ами праховете и отварите? — попита Саймън. — Кой ги е дал на Ратолиър?

— Те винаги ги носеха в малки торбички, зашити в роклите им.

Саймън си спомни дебелите, мръсни рокли на вещиците — дори ако ги бяха претърсили, едва ли щяха да открият праховете.

— Продължавай — нареди той.

— След като напуснахте просеката, видях накъде вървите. Когато се върнах, Ратолиър вече бяха свалени от бесилката и примките махнати от вратовете им. Ханджията наливаше някаква течност в устата им. Не можех да повярвам. Мислех, че и трите трябва да са мъртви, лицата им бяха мъртвешки. Но те се размърдаха и се закашляха, всички повърнаха и после цветът се възвърна на лицата им.

Още преди да тръгна към ловната хижа, те бяха вече добре, ругаеха ви и бяха изпълнени с гняв към вас.

— Кой уби Хрътката? — попита Мухоловката. Беззъбия посочи към мъртвеца.

— Лесничият се върна в просеката. Не можеха да рискуват да ги види.

— Не е само това! — настоя Саймън. — Всеки, който е свързан със смъртта им, трябва да умре.

Беззъбия примигна, но кимна утвърдително.

— Какво ще стане с мен? — изхленчи той. — Казвам ви истината. Не може ли да ми дадете още един шанс? Не може ли да ме помилвате? Ще ви заведа до пещерите на Ратолийър.

— В името на небето, Беззъби, ти си долен страхливец. — Мухоловката го оципа по рамото. — Би продал и майка си за чиния супа.

— Продължавай да говориш истината — посъветва го Саймън. — И може да получиш още един шанс да оживееш.

— Сборището отново се събра — продължи престъпникът. — Господарят издаде заповед — трябва да убием всички, които са замесени в обесването на Ратолийър.

— Защо? — попита Саймън.

— За отмъщение, наказание, за да си държите устите затворени и заради ритуала. Господарят каза, че трябва да бъде направено. Хрътката вече е мъртъв. Убихме Веселяка на горската пътека. Шадболт намери смъртта си в реката — бедният негодник смяташе, че може да избяга. Намерихме го да спи на брега под едно дърво. Ратолийър убиха и Шипльър.

— Ами Дрейкът? Беззъбия разпери ръце.

— Мастър Саймън, нищо не знам за тях.

— Кой ги уби? — настояваше Саймън.

Ако Мухоловката не беше го спрял, Беззъбия щеше да падне на колене.

— Кълна се, мастър Саймън, във всичко свято...

— Не богохулствай! — прекъсна го Мухоловката. — Просто кажи истината на мастър Котърил.

— Не знам — захлипа Беззъбия. — Повярвайте ми, не знам. Подозирам, че Господарят го е направил. — Той закърши ръце.

Саймън се загледа в лукавите му, овлажнели очи. „Опасен човек“, помисли си той, „който можеше да придумва, да моли, да проси и да се жалва, но ако беше по-силният, щеше да прояви толкова милост, колкото и дебнеща невестулка.“

— Колко още души трябва да умрат?

Беззъбия скри лице в ръцете си и започна да плаче дори още по-силно.

— Отговори на въпроса! — настоя Мухоловката. Беззъбия махна ръцете си.

— Всички вие — прошепна той. — Кметът, началникът на стражата. Всеки, който е бил в стаята през онази нощ. Дори доминиканците след време ще изпитат гнева на нашия Господар.

— Не се ли боиш, Беззъби? Та ти си призна всичко.

— Няма значение, стига да не ме обесят пак.

— Продължавай с изповедта! — подразни го Мухоловката.

— Всички бяхте осъдени да умрете — продължи Беззъбия. — Абсолютно всички. Но кметът и началникът на стражата са добре защитени. Господарят казва, че те ще трябва да почакаат. — Той посочи към Саймън. — Видях, че те обесиха.

— Знаеш ли, Беззъби, скоро ще се шегуват, че най-добре е да те обесят в Глостър. Там винаги получаваш втори шанс.

— Търсехте мен, нали? — присмя му се Мухоловката. Беззъбия сви рамене и облиза устни.

— Може ли малко вино?

Докато Саймън държеше арбалета, Мухоловката наля малко вино в една чаша и му я донесе. Беззъбия жадно отпи.

— Ратолиър искаха да те убият — продължи той. — Но Господарят настояваше, че не бива да ходят в Глостър. Те хванаха Шадболт по реката. Ханджията знаеше, че се кани да пътува.

— Откъде е разбрал? — попита Мухоловката.

— Бедният негодник изобщо не се преструваше, щуреше се наоколо като куче, изгубило опашката си.

— Но аз бях по-труден за откриване. Мухоловката удари с ножа кокалестото коляно на Беззъбия.

— Мислехме, че си изчезнал — примигна заловеният. — Но Господарят наблюдава портите. Не знам как го прави.

— Има ли и други членове на сборището? — попита Саймън.

Беззъбия поклати глава.

— Ратолиър познаваха всякакви цигани, контрабандисти, калайджии и продавачи, които им носеха новините.

— Разбира се! — каза Саймън. — Никой не е трябвало да знае, че Ратолиър са осъдени, нито пък обесени.

— Ами брат Мартин? — попита Мухоловката.

— О, Господарят настоява, че и той трябва да умре. Два пъти се е опитал безуспешно да проникне в августинския манастир. Дебелият монах никога не е сам. Когато седи до гробницата на света Радегунд, там винаги има много хора. Господарят се е заклел, че сам ще види сметката на брат Мартин. Той го мрази особено много.

Саймън изучаваше Беззъбия. От една страна мислеше, че затворникът казва истината, но от друга — очите му играеха и говореше твърде бързо. Очевидно беше уплашен, но дали им казваше цялата истина?

— Има ли още нещо, Беззъби? Пленникът поклати глава.

— Сигурен ли си? — настоя Мухоловката и опря острието на ножа в дебелия врат на Беззъбия.

— Абсолютно.

— Не забравяш ли нещо? — попита Мухоловката. Беззъбия бързо примигна, непрестанно отваряше и затваряше уста.

— Има един човек, когото забравяш — прошепна Мухоловката. — Малката Луси с едрите, напраццали гърди, стегнатия задник и талия, която можеш да обгърнеш с една ръка. Невероятна в леглото.

Беззъбия преглътна с мъка.

— Сигурен ли си, че няма какво да ни кажеш? — повтори Мухоловката.

— Не трябваше да ми я отнемаш — обвини го Беззъбия.

— Тя беше мое момиче. Кълнеше ми се.

— Луси би се заклела във всичко, стига да получава пари. Е, мастър Котърил, какво ще правим с него?

Саймън прокара пръст около врата си.

— Останалите трябва да бъдат предупредени — каза той.

— Особено брат Мартин. Трябва да бъдат пратени писма на доминиканците в Лондон, а кметът трябва да научи какво ни каза Беззъбия.

— О, Боже, не! Саймън посочи към въжето, което лежеше върху една ракла.

— Завържи му ръцете, Мухоловка. Късно е, но може би ще намерим някого в съвета.

Мухоловката извади от едно ковчеже бяла маска като за обесен и я показа на Беззъбия.

— Не искаме никой да види красивата ти външност. Ще те заведем дотам със скрито лице и вързан. Обърни се.

Беззъбия се подчини. Когато Саймън стана да отвори вратата, чу стон, последван от задавено гълголене. Беззъбия седеше на ръба на леглото и с почуда гледаше кръвта, която изтичаше от ужасната рана в гърлото му. Той обърна очи и Мухоловката го бутна на пода до спътника му.

— В името на Бога! — Саймън бързо пристъпи към него. Мухоловката протегна камата.

— Не се приближавай, Саймън.

Той се наведе и преобърна тялото на Беззъбия. Кръвта вече се просмукваше в износените жакет и риза. Мухоловката вдигна поглед.

— Това е единственият начин, Саймън. Вече няма да има прахове и отвари, никакви заклинения и номера. Няма сила на земята, която да излекува прерязаното гърло.

— Може би щеше да ни каже още нещо.

— Съмнявам се. Не съм много сигурен дали ни каза цялата истина. Беззъбия не би различил лъжа, дори ако скочи и го ухапе по носа. — Мухоловката се изправи и прибра камата. — Той дойде, за да ме убие, Саймън. А по-важното е, че е убил Луси. Харесвах това момиче.

Той коленичи между трупите и започна да сваля коланите и ботушите им.

— Ще ти кажа какво ще направим, Саймън. Ще взема всичко ценно от тях, после ще те оставя на пост. Отивам в месарския двор. Знам откъде да взема малка ръчна количка и варел с масло. Преди да се зазори, ще изгорим тези трупове като мърша, каквато всъщност са. Когато ги заловим, Ратолиър ще умрат по същия начин. — Той млъкна. — Иди да видиш дали има някой на улицата.

Мухоловката вече събличаше телата, сваляйки всичко ценно като кръстени или скрити кесии с пари. Саймън слезе по стълбите, после

внезапно спря. Едно беше сигурно — Беззъбия не знаеше истинската самоличност на Господаря, водача на сборището. Беше ясно, че този човек живее в Глостър, но можеше да бъде всеки, дори кметът или началникът на стражата. Той погледна нагоре по стълбите. Или Дори Мухоловката?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

На сутринта след смъртта на Беззъбия, Саймън и Мухоловката тайно се промъкнаха в съвета на среща с кмета и началника на стражата. Дватама управници внимателно ги изслушаха.

— Това ни спестява грижата да ги обесим — отбеляза началникът на стражата. — Ами двата трупа?

— Както и душите им, превърнаха се на пепел.

Четири дни по-късно кметът се срещна тайно с главния лесничей и горските пазачи, за да организират нападението над пещерите в Савърнейк. Нямаше да използват войници, а само кралски ловци, които познаваха пътеките, алеите и преките пътища в гората. Всички се съгласиха, че пещерите са почти недостъпни.

— Много малко хора ходят там — каза главният лесничей. — Набръчканото му, загоряло лице изглеждаше още по-заплашително на танцуващата светлина на факлите в залата на съвета. Той и спътниците му бяха дошли в Глостър на разноски на Общината.

— Защо? — попита Саймън. Лесничейт сви рамене.

— Има много части от това кралство, младежо, където ходят малко хора. Районът край тези пещери е един от тях. Гората е много древна, дърветата растат плътно едно до друго като стена. Много е трудно да се ловува там, а и мястото има лоша слава.

— И как ще ги нападнете? — попита кметът.

— Не може ли да почакаме трите красавици да заминат на някое от пътуванията си до Бристъл? — попита Мухоловката.

— Може да чакаме години — отвърна кметът. — Не, трябва да бъде направено, преди зимата наистина да е настъпила. Да се надяваме, че Ратолийър не са се преместили.

Три дни по-късно Саймън и Мухоловката придружиха лесничейте в гората Дийн. На различни места по пътя те събраха още горяни, които живееха и работеха в тази голяма общност — лесничей, пазачи, дори хората, които копаеха в кралските мини навътре в гората.

Обещано им беше добро заплащане и една десета от онова, което намерят. По отношение на Ратолиър, кметът беше по-категоричен.

— Никакви пленници — уточни той. — Не ме интересува как ще умрат, но Ратолиър трябва да бъдат убити, а телата им — изгорени незабавно.

Лесничите нямаха никакви възражения. По-късно Мухоловката му прошепна, че това е начинът, по който те обичайно работят.

— Видят ли разбойник, убиват го. В гората, Саймън, не молиш за милост и не я проявяваш, както скоро ще разбереш.

Както и когато отиваха да бесят Ратолиър, Саймън беше изненадан от големината на гората Дийн. Имаше чувството, че е навлязъл в друга държава. Дори той, който беше роден в долината на Бъркли, не беше осъзнал колко огромна и мрачна беше тази древна обител. Когато събраха всичките си хора, под командата на главния лесничей имаше около шейсетина души — доста разнородна група. Някои бяха облечени в кафява кожа, но повечето в зелени дрехи, въоръжени с мечове, боздугани, брадви и тояги. Освен това носеха дълги лъкове и колчани от еленова кожа, пълни със стрели.

Движеха се в редица по един и се промъкваха като призраци през дърветата. От време на време намираха някоя просека, където отсядаха. Не палеха огън. Саймън и Мухоловката имаха заповеди да вървят отзад, охранявани от двама горски пазачи, които внимаваха да не ги изгубят от поглед.

— Ако се отдалечите — предупреди ги главният лесничей, — Бог знае какво ще ви се случи. Тук са влизали хора, които никога не са излизали живи!

Бледите лъчи на слабото слънце проникваха през зеления балдахин на клоните. Саймън имаше чувството, че се намира в някаква катедрала, която се простираше далеч напред и само бледи искри светлина му показваха пътя. Попадаха на потоци, трудни за прекосяване, а още по-опасни бяха блатата, тресавищата и тинестите мочури, готови да погълнат онези, които не внимаваха. Диви животни изскачаха на пътя им. Главният лесничей обясни, че тук още има глигани, както и други видове дивеч, които не могат да се видят никъде другаде в кралството.

Разузнавачи им бяха двама възрастни мъже, сбръчкани и загорели. Пет дни след като бяха напуснали главния сборен пункт, те

се върнаха с новини — пещерите на Савърнейк бяха наблизно и над тях се виеше дим. По-късно на същия ден нощуваха на малка полянка.

— Как са намерили Ратолиър това място? Как се ориентират? — попита Саймън.

Главният лесничей посочи с палец към един от разузнавачите.

— Има и по-лесни пътеки, но те са тайни. Ако бяхме минали по тях, Ратолиър щяха да разберат, че идваме. Прилича на Лондон — продължи той. — Бях там, точно преди старият крал да умре. Чудех се как някой може да се оправи в онзи лабиринт от алеи, но открих хора, които биха се справили и с вързани очи. В гората е същото. Той тихо се засмя. — Или поне не е по-малко опасно. По-добре се наспете.

Поделиха си малко сушено месо и сух хляб, мехът с виното обиколи всички.

— Яжте, пийте и спете — прошепна главният лесничей. — Утре ще се изкачваме.

Саймън и Мухоловката си шепнеха какво би могло да се случи.

— Радваш ли се, че си тук? — попита Саймън.

— Със сигурност — усмихна се Мухоловката в тъмнината. — Мастър Котърил, малко неща притежавам, но бих дал всичко, за да видя как горят трите Ратолиър.

Събудиха Саймън още по тъмно. Студена, гъста мъгла се промъкваше през дърветата. Оръжията бяха подготвени, лъковете — опънати. Всичко, от което нямаха нужда, беше изоставено с ариегарда. Щом напуснаха поляната, теренът рязко започна да се издига. Понякога редицата дървета се разкъсваше и за пръв път от много дни насам, Саймън зърна небето и каменистите чукари на върха.

Слънцето изгря, слабо и бледо, но скоро Саймън беше облян в пот. Беше му трудно да овладее дишането си. От време на време някой се подхлъзваше или залитваше и изругаваше. Изкачваха се все по-близо до върха. На едно място главният лесничей, като имитираше писък на птица, им нареди да спрат и да си починат. Отдъхнаха за малко, после продължиха да се изкачват. Саймън имаше чувството, че сънува. Би ли повярвал някой от Бъркли какво му се беше случило, откакто беше напуснал селото? Беше просяк, палач, осъден престъпник, а сега, в началото на този обвит в мъгла ден, човек, който е тръгнал на лов за три вещици.

Изкачването стана по-лесно. Саймън зърна входовете на пещерите. Почувства се Окуражен. Щяха да ги изненадат. После чуха сигнала на главния лесничей, висок и ясен вик на птица. Саймън замръзна и погледна нагоре. Беше сигурен, че останалите чуват биенето на сърцето му. На скалата над тях, загледана към гората, сякаш чувстваше приближаващата опасност, стоеше майка Ратолиър с развята от вятъра сива коса и плющяща рокля. Тя заприлича на Саймън на зъл гарван, кацнал на стена.

— Тя знае! — прошепна Мухоловката зад него. — Старата кучка подозира, че са в опасност.

Сега майка Ратолиър заслони с ръка очите си. Обърна се и каза нещо. Двете ѝ дъщери излязоха при нея на входа на пещерата. Трите се скупчиха една до друга. Саймън почувства, че пръстите го заболяват, защото беше се хванал здраво за скалата. Не смееше да се пусне. Боеше се, че ако се подхлъзне, ще вдигне шум. Бързо се огледа в двете посоки. Почти нищо не можеха да направят. Трябваше да стигнат до нивото на пещерата, преди да могат да извадят оръжие или стрелците да стрелят точно. Саймън подуши аромат на ядене и още нещо, много уханно. Надникна внимателно. Сега Ратолиър стояха една до друга, държаха се за ръце и трите гледаха към скалата. Някъде зад Саймън един лесничей изгуби равновесие или просто не можеше да стои повече неподвижен. Чу се плъзгане на чакъл, чупене на храсти.

— Идват! — отекна гласът на майка Ратолиър във въздуха. И трите жени изчезнаха в пещерите.

— Сега! — извика главният лесничей. — Преди да могат да се въоръжат.

Саймън с ужас гледаше входа на пещерата. Той не беше войник, но достатъчно бързо беше схванал предупреждението на лесничей. Разпръснати върху каменистата повърхност, прикривани само от няколко дървета и храсти, всички те бяха лесно различими и уязвими. Няколко защитници, въоръжени с лъкове и камъни, можеха да удържат височината и да предизвикат огромни загуби.

Цялата група се спусна напред, като се хлъзгаше и ругаеше. От време на време някой залиташе. Чуваха се викове и крясъци. Всички бързаха да стигнат до равната почва пред входа на пещерата, където можеха да използват собствените си оръжия.

Саймън напредваше толкова бързо, колкото можеше. Коленете и ръцете му бяха ожулени и кървяха, лицето му издраскано от храстите. Тялото му беше обляно в пот, оръжията му бяха като тежести, завързани на кръста.

Внезапно чу свистене, последвано от писък. Вдигна поглед. Жените отново се бяха появили. И трите носеха арбалети и стреляха смъртоносно. Ако Саймън и групата му останеха на място, щяха да се превърнат в мишени. Ако се движеха, щяха да излязат от прикритието си. Ратолиър затрудняваха напредването им, като използваша умело арбалетите си. Саймън с ужас видя как лесничейт пред него се свлече, гърчейки се и пищейки. Във врата му беше забита стрела. Дърводелецът се опита да му помогне, но мъжът се изгърколи покрай него, борейки се с болката.

— Продължавайте да се изкачвате! — чу се вик. — Оставете ранените!

Най-после един стрелец достигна каменистата почва под пещерите. Саймън го следваше. Бяха се появили отляво на Ратолиър и преди вещиците да разберат какво става, стрелецът беше забил стрела в гърдите на една от тях. Останалите две побягнаха. Другите преследвачи се спуснаха напред с извадени мечове. Стигнаха равната скала и се разпръснаха към входа на пещерата. Саймън беше един от първите, които преминаха през огромния отвор. По стените горяха насмолени факли. Той гледаше изненадан. Сякаш беше влязъл в гостната или преддверието на къщата на някой богат търговец. По стените висяха гоблени и килими, имаше скъпи мебели — малки ковчезета, столове и пейки. Хайката преследвачи, надушила лесната плячка, започна да граби, но главният лесничей бързо въдвори ред с тъпата страна на меча си.

Мухоловката и Саймън тичаха навътре в пещерата, където доказателствата за голямото богатство на Ратолиър бяха още по-явни. Покрай главния тунел имаше малки стаи, всички обзаведени с вкус. Саймън осъзна колко трудно щеше да бъде преследването в този лабиринт от тунели и коридори. Най-накрая спря и седна в една ниша, като се бореше да си поеме дъх. Разхлаби жакета си, като се опитваше да се възстанови от изтощението и страха, който беше пресушил силата му в това страховито изкачване. Мухоловката гореше от нетърпение да продължи.

— Не ставай глупав! — изръмжа Саймън. — Може да са във всеки от тези коридори или тунели! Само че ще го разберем, когато получим някоя стрела или нож в сърцето!

Съзря украсен със скъпоценни камъни потир на земята и се протегна да го вземе. Това движение спаси живота му. Стрела от арбалет се удари в каменната стена зад него. Саймън застана на четири крака и се вгледа надолу по коридора. В слабата светлина на димящата факла видя да се раздвижва една фигура. Започна да се промъква напред, Мухоловката плътно го следваше. Когато въздухът стана похладен, Саймън осъзна, че сигурно вървят към друг изход. Виещата се стена предлагаше някаква защита срещу стрелите от арбалет, които изстрелваха неясните фигури. Зад себе си чуваше шума от придвижването на главния лесничей и групата му и извика, за да ги предупреди. Скоро цялата хайка се струпа пред входа на тунела. Саймън присви очи. Фигурата продължаваше да се движи зад каменната издатина и той съзря арбалета. Дръпна се, точно преди стрелата да удари скалата зад него.

— Една от тях ще се измъкне — прошепна Мухоловката.

Саймън се взря и се убеди, че старата Ратолиър ги задържаше. Беше доказала, че е способен противник. Никой от преследвачите не смееше да мръдне. Един го направи и изкрещя от болка, когато стрелата го удари в рамото. Стоновете му бяха посрещнати от злорад, тържествуващ писък. Лесничейт подкани шепнешком няколко от стрелците си да се промъкнат напред и те стреляха в отговор. Най-накрая един от тях улучи старата Ратолиър в гърлото. Тя залитна към тях. Саймън скочи на крака и затича през тунела, без да обръща внимание на предупредителните викове на лесничей. Когато стигна до старицата, тя беше паднала на земята; кашляше и се гърчеше, давейки се в собствената си кръв, но очите ѝ блестяха предизвикателно. Отвори уста да му каже нещо и тихо го помоли да се приближи. Когато я послуша, тя замахна, но той хвана другата ѝ ръка и острия стилет, който държеше. Изви ръката и без да сваля поглед от злобните ѝ очи, го заби дълбоко в гърдите ѝ. Стисна здраво дръжката, докато тялото ѝ се гърчеше под него. Едва когато тя остана неподвижна, Саймън пусна ножа и се отпусна на пети. Погледна разкривеното, зло лице, което беше внесло толкова ужас и болка в живота му.

Мухоловката го настигна, срита трупа и заруга на висок глас. Главният лесничеи нареди на други от хората си да тръгнат по тунела и да открият скрития изход. Саймън ги чу да тръгват. Той стоеше като хипнотизиран, втренчен в трупа, сякаш не можеше да повярва, че тя е мъртва.

— Свършено е с нея. — Лесничеят го потупа по рамото. Двама от преследвачите вдигнаха трупа и го изнесоха при другия, пред входа на пещерата. Телата бяха претърсени, но не откриха нищо. Саймън настоя да ги огледа още веднъж. Майка Ратолиър изглеждаше по-млада и силна, отколкото си беше мислил; а дъщеря ѝ не беше никак грозна. Износените им дрехи и разрошени коси бяха идеална маскировка. Не беше много трудно коя да е от тях да се превърне в привлекателна жена. Навсякъде около него преследвачите опустошаваха пещерите, възклиствайки от удоволствие при вида на съкровищата, които откриваха. Но Саймън изчака останалите да се върнат. Най-последно те се появиха, клатейки глави.

— Намерихме друг изход — каза един от тях. — Намира се в другия край на пещерите. Води към гората. — Той сви рамене. — Можем да търсим цяла година и пак да не я открием.

— Тя няма да оцелее дълго — обяви главният лесничеи. — Не може вече да се върне тук. Ще проверяваме постоянно това място. Няма да посмее да отиде в Глостър, а доколкото познавам милорд кмета, той ще изпрати заповеди за арест до Бристъл, Бат и другите градове.

— Трябва да ги изгорим — каза твърдо Саймън, като се изправи.

Главният лесничеи се съгласи. Бързо беше издигната погребална клада, трупове бяха сложени върху нея и покрити със сухи съчки. Изнесоха от пещерата една насмолена факла и начаса пламъците се издигнаха към ясното синьо небе.

— Горете сега! И горете в ада! — прошепна Саймън.

Щом се увери, че телата са запалени и не можеше повече да издържа на неприятната миризма, той се присъедини към главния лесничеи в пещерата. Двама души от хайката бяха убити, трима — ранени. Трупове бяха свалени долу, погрижиха се за раните, но сега преследвачите се чувстваха като победители и се впуснаха да плякосват. Саймън беше изненадан от богатството, което Ратолиър бяха натрупали с годините, както и от многобройните отвари,

еликсири, прахове и сушени билки, прилежно подредени по рафтовете в една от по-малките пещери. Накара да счупят и разпилеят всичко, но всъщност търсеше някакви документи. Бяха открили ковчежета за пергамент и кожени чанти, предназначени специално за ръкописи, но всички бяха празни. Всички книги, писма и домакински сметки сякаш бяха изнесени.

— Предполагам, че това е станало — разсъждаваше Саймън, — когато Ратолиър бяха арестувани за пръв път. Някой е дошъл и е отнесъл всичко уличаващо. Чудя се кой е бил.

Откриха пособия за черна магия — глинени фигурки, обърнати кръстове, амулети и талисмани. Една малка пещера в края очевидно беше използвана като параклис, където бяха почитали демоните си. Беше мрачно място, в което имаше каменна плоча, изцапана с кръв. Всичко друго беше изнесено.

— Мисля, че сме пристигнали точно навреме — усмихна се Мухоловката. — Мисля, че Ратолиър са се канели да се местят. — Той потупа кесията, пълна с монети, която беше намерил. В жакета му имаше скрити още неща, а кожената чанта, която носеше, дрънчеше, когато пристъпваше. Той я вдигна във въздуха. — Отмъщение и обезщетение. Ратолиър ми дължат нещо. Жалко, че не убихме и третата кучка.

— Съмнявам се, че ще оцелее! — обяви Саймън. — Сборището е почти унищожено, а тя нямаше време да вземе каквито и да е пари със себе си.

Той се върна при входа на пещерата и погледна надолу към погребалната могила. Пламъците вече гаснеха, а горяните се напиваха все повече и повече, празнувайки победата си. На Саймън му се искаше да се махне оттук. Мухоловката, който вече беше убеден, че е в безопасност, също искаше да се върне в Глостър.

— Ще взема всичко, което притежавам — каза той — и ще замина за някой далечен край. Вече никога няма да стъпя в гората Дийн.

Главният лесничей нямаше нищо против. Сега, когато Ратолиър бяха убити, Саймън виждаше, че хайката иска да задържи по-голяма част от плячката за себе си. Трима водачи тръгнаха с тях с нареждане да докарат коли от Глостър.

— Ще прекараме нощта тук — каза главният лесничей. — Колите ще пристигнат утре следобед. Кажете на милорд кмета, че няма да дойдем в Глостър. — Той се почеса по носа. — Още е важно да пазим тайна. Ще отидем в село Страуд. Там се намира пивницата „Горящата факла“. Ако иска своя дял от плячката, може да дойде и да си го вземе.

Час по-късно Саймън, Мухоловката и тримата лесничей напуснаха Савърнейк. Обратният път изминаха бързо и без всякакви проблеми. Този път лесничейте ги преведоха по горски пътеки и пътища и рано на другата сутрин достигнаха покрайнините на Глостър. Тъкмо щяха да влязат в Нортгейт, когато Мухоловката хвана Саймън и му протегна ръка.

— Аз си тръгвам.

— Сигурен ли си?

— Ще остана още един ден в Глостър, но утре по това време се надявам да съм въвн от града. Ще си плюя на петите.

— И къде ще отидеш? Мухоловката направи гримаса.

— Вероятно на север. Край шотландските блата има много работа за бивш свещеник, войник и палач.

— Внимавай — предупреди го Саймън. — Още не сме заловили водача, да не говорим и за третата Ратолиър.

— С тях е свършено — присмя се Мухоловката. Саймън стисна ръката му и тъжно загледа как последният му приятел се отдалечи по улицата.

Беше му странно, че е отново в Глостър със сближените му къщи и тесните улички. Търговците изкарваха сергиите, чираците им ги отрупваха със стоки. На Хай Крос се бяха събрали пазарните пристави с рогове в ръце и гледаха към светлосиньото небе. Камбаните на абатството „Свети Петър“ забиха. На последния удар приставите надуха роговете — знак, че пазарът е отворен.

Известно време Саймън просто обикаляше из града. Беше се крил, преди да напусне града; дългото му пътуване през гората и нападението над крепостта на трите вещици го бяха накарали да се чувства нереално, като откъснат от живота. Сега му се струваше утешително да гледа как децата си играят с обръчи; две жени разглеждаха топ лен и шумно се пазаряха; водоносец обявяваше, че продава най-чистата вода от Севърн. Един сладкар беше Изблъскан

през тълпата от приставите и принуден да застане на позорния стълб. Развалените сладкиши, които беше продал предишния ден, бяха вързани под носа му и приставите канеха всички да присъстват на наказанието му. Ловна дружинка премина на коне през тълпата и предизвика ужас с лая на ловджийските кучета и виковете си. Появи се сватбено шествие, младоженецът беше леко пиян; участниците си пробиваха път, окичени с цветя, към главния вход на църквата „Свети Уилфред“.

Саймън влезе в кръчмата „Уелският грифон“. Поръча си халба ейл и еленско с червен сос, прясно изпечен хляб, масло и мед. Яде и пи бавно, разглеждайки останалите клиенти на заведението. Един тенекеджия се опитваше да продаде хрътка. Купувачът твърдеше, че кучето е сляпо с едното око и се опитваше да свали цената. Двама продавачи на реликви случайно се бяха срещнали и предизвикаха шумно веселие, когато кръчмарят изтъкна, че и двамата продават дясната ръка на свети Себастиан. Други клиенти се присъединиха към спора, питайки на висок глас как е възможно човек, дори ако е светец, да има две десни ръце.

Саймън приключи с яденето и излезе. Чувстваше се уморен и доста тъжен. Завръщането му в Глостър беше пробудило спомени за времето, когато беше пристигнал за пръв път тук със сърце, горящо от любов, и изпълнено с надежда, че ще спечели ръката на Алис Дрейкът. Както си вървеше, се оказа пред просторната къща на мъртвия търговец, облицована до средата с дърво. Вратите, пазени от пристави, бяха запечатани от градската община. Мина по алеята и влезе в двора на конюшната. Един пристав, който спеше в ъгъла до бъчвите с вода, се изправи и тръгна към него. Саймън извади заповедта на кмета и я показва на мъжа, който мрачно я загледа, обърната наопаки, но разпозна печата.

— Негова светлост ми възложи тайна задача — излъга Саймън.
— Имам разрешението му да огледам конюшната и къщата.

Мъжът го пусна. Саймън счупи печата от вратата на конюшната и влезе вътре. Беше топло, прашно и миришеше на конски фекалии. Саймън загледа гредите на тавана. От тях висяха две въжета. После прекоси двора, където по негово настояване приставът отвори страничната врата и дърводелецът влезе в пустия килер. Кухнята до него беше голяма и просторна, плочите на пода — добре измити, както

и полираната дъбова маса, където търговецът и дъщеря му сигурно са яли за последен път. Саймън седна на стола начело на масата и преглътна сълзите си. Сякаш беше обичал Алис в друг живот. Любовта му беше мечта, на която се беше наслаждавал и която бе изгубил. Погледна към прозореца. Плътните стъкла в оловни рамки пречупваха слънчевата светлина. Наблюдаваше танца на прашинките в празната къща. Чудеше се дали Алис е тук. Дали сянката ѝ, призракът ѝ още броди из тази къща?

Допря ръце, затвори очи и се помоли. Можеше ли тя да му помогне сега? Можеше ли да се намеси? Саймън въздъхна и отвори очи. Силата на Ратолиър беше унищожена. Беззъбия и неговите приятели бяха убити. Но кой беше дошъл в къщата онази вечер? Очевидно е бил някой, на когото Алис и баща ѝ са вярвали. И защо така послушно бяха отишли в конюшната? Защо не са се съпротивлявали, не са се борили? Саймън чу кашлица отвън. Понечи да се изправи, после си спомни за пристава. Влезе в просторната, красиво обзаведена гостна. Прозорецът гледаше към улицата, затова той не се приближи до него. Боеше се, че другите пристави могат да го видят и да възразят срещу присъствието му. Качи се горе, но макар стаите да бяха разтребени, забеляза, че всички документи бяха изнесени от кабинета, който очевидно съветник Дрейкът беше използвал. Саймън седна на върха на стълбите. Кой може да е дошъл тук? Някой, на когото съветникът е вярвал. Кметът? Началникът на стражата? Или Мухоловката?

Саймън потърка ръце. Припомни си нападението над пещерите в гората. Ако Беззъбия беше член на сборището, защо да не е бил и някой друг? Ами Ратолиър? Изглеждаха разтревожени и уплашени, че могат да бъдат нападнати. Беше ли ги предупредил някой? Саймън скри лице в ръцете си. Ами ако Мухоловката им е пратил съобщение? Бяха спали в гората, близо до пещерата, преди да нападнат. Беше ли се промъкнал Мухоловката по някоя тайна пътека? Но ако беше така, защо не бяха избягали Ратолиър? Саймън се удари с юмрук по бедрото. Ами нападението в стаята на Мухоловката? Беше ли всичко измама? Знаеше ли Мухоловката, че двамата убийци ще се появят? Беше ли прерязал гърлото на бившия си приятел, за да му затвори устата, уплашен, че може да го предаде?

Саймън слезе долу, благодари на пристава и пое обратно. Спомни си за брат Мартин. Трябваше да каже на добрия брат какво е станало, дори ако по този начин се разкриеше. Ако Мухоловката беше убиецът, може би щеше да довърши делото си? Ами самият той? Саймън докосна дръжката на камата си. Може би Мухоловката ще изчака малко. Саймън се упъти през оживения град към августинския манастир. Главният вход беше отворен, поклонници се трупаха по пътя към черквата, за да се помолят пред гробницата на света Радегунд. Саймън се присъедини към тях. Скоро се озова в голямата църква, изпълнена с шепота на поклонниците.

В преддверието един послушник продаваше ейл и храна. Малко по-нататък имаше сергия с медальони и други дреболии за спомен, които примамваха поклонниците. Саймън ги заобиколи. Най-накрая стигна до гробницата на света Радегунд отдясно на олтара. Беше голям, просторен параклис. Саркофагът на светицата се намираше в центъра, заобиколен от молитвена пейка, покрита с червена кожа. Поклонниците коленичеха върху нея, притискайки лицата си към каменния саркофаг. В далечния край на параклиса имаше статуя на светицата с дюзини червени свещи, запалени пред нея. Саймън се огледа. Зад гробницата, в един ъгъл беше изповедалнята. Грешникът коленичеше върху малко молитвено столче, скрит от свещеника от малка издадена преграда. От другата страна стоеше брат Мартин. Саймън се приближи, прекръсти се и коленичи.

— Благослови ме, братко Мартин.

Монахът се взря между колоните и очите му станаха кръгли от учудване!

— Не може да бъде! Моят приятел Саймън! Какво е станало с лицето и с косата ти?

Саймън му се усмихна.

— Мислех, че си мъртъв — заекна монахът.

Саймън го изучаваше внимателно. Брат Мартин се беше променил. Лицето му беше по-бледо, брадата и мустаците — прилично подстригани, очите — уморени.

— Чух, че са те обесили — прошепна той, прикрил устата си ръка.

Саймън поклати глава.

— Минавам през Долината на смъртта, отче, и ако Бог се смили, той ще ме изведе от нея. Останалите са мъртви. Шадболт, Веселяка, както и съветниците Шиплър, Дрейкът и Алис!

— О, не! — изстена монахът. Саймън кимна.

— И двамата са били обесени.

— Ами Мухоловката?

— Още е жив. Избяга от града, каза, че ще пътува на север. Беззъбия и ханджията от „Сребърния плащ“ са също мъртви — доволно каза Саймън. — Както и майка Ратолиър и една от дъщерите ѝ. Другата кучка избяга.

Брат Мартин се разтрепери, скри лице в ръцете си. Няколко минути той просто стоеше така и раменете му се тресяха. Саймън погледна през рамо към другите поклонници, които започваха да проявяват любопитство. Монахът отдръпна ръце. Саймън се стресна от промяната, настъпила у него.

— Толкова много смърт — каза той Тихо. — Саймън, колко много хора умряха!

— Но ти си в безопасност, братко. Трябваше да дойда да те видя. Длъжник съм ти.

— Никога няма да бъда в безопасност. Нито пък ти, сине мой.

— Тук си в безопасност — настоя Саймън. Брат Мартин въздъхна и се изправи.

— По-добре ела с мен.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Излязоха от църквата, преминаха през ризницата, която миришеше на пчелен восък и тамян, по покрит с плочки коридор и влязоха в малка зала. Брат Мартин веднага затвори капациите на прозореца и заключи вратата. Запали един фенер и го окачи на веригата, която висеше от гредата. После седна на масата. Саймън разбираше, че монахът е в ужасно състояние. Очите му блестяха, сякаш имаше треска; лицето му беше на петна и не можеше да спре да трепери. Посочи стъкленица и поднос с чаши на масата и помоли Саймън да напълни две. Едва младежът го направи и някой почука на вратата. Брат Мартин отключи и отвори. Беше висок, суров на вид монах с ръце, скрити в гънката на робата му.

— Чух, че брат Мартин е напуснал църквата. — Той се вгледа в Саймън. — И че е дошъл тук с някакъв непознат. Кой си ти, сър?

— Не се тревожи, отче приор! — обади се брат Мартин. — Този човек ми е приятел.

Саймън отстъпи и приорът влезе в стаята.

— Добре ли си, братко Мартин? — попита той разтревожено.

— Да, преподобни отче.

Без да го поканят, приорът седна на пейката до вратата. После подкани с жест Саймън да седне на табуретката до вратата.

— Сигурен ли си, братко? — повтори той. После насочи орловия си поглед към Саймън и го огледа от глава до пети.

— Това е Саймън Котърил — отговори брат Мартин. — Той ми е приятел. Преподобни отче, той ми донесе новини.

— Живеем в много смутни времена — обяви приорът. — Брат Мартин, който може би не беше толкова стриктен в обетите си, колкото би трябвало, сега е решил да остане тук. Каза ли му какво стана?

Саймън бързо погледна към брат Мартин, който преглътна с мъка и поклати глава.

— Брат Мартин може да идва и да си отива, когато пожелае — продължи приорът. — Но той избра да остане тук. Животът му е

застрашен. На два пъти тук оставиха вино като подарък за него. — Той се усмихна насила. — И в двата случая виното беше отровено.

Саймън изненадано погледна брат Мартин.

— От Ратолиър ли? — попита той.

— Трябва да са били те — отвърна монахът. — Но има и по-лошо, нали преподобни отче?

— О, да, изпращаха и други подаръци — сладкиши, пасти, оставени на портата на манастира и всички отровени. Дори в параклиса на света Радегунд...

— Не ги ли видяхте? — намеси се брат Мартин. — Точно до вратата има малка галерия за хор. Оттам братята пазят гробницата. Двама послушници наблюдават оттам, просто в случай, че сборището изпрати някой тук да отмъщава.

— Брат Мартин ни каза как се е опитал да помогне да бъде унищожено сборището. — Приорът се изправи. — И за това има нашата благодарност. Така че, Саймън, разбираш защо дойдох. — Той направи знак за благословия във въздуха. — Макар по лицето ти да личи, че си почтен човек. Брат Мартин, мастър Котърил, довиждане. — И приорът излезе.

Саймън седна и се заслуша как стъпките му заглъхват по коридора. Брат Мартин още беше разстроен, потънал в мисли със склучени ръце. Гледаше в една точка над главата на Саймън, устните му се мърдаха беззвучно. Саймън се чудеше дали веселият монах не губи разсъдък си. Най-после изглежда си спомни къде е. Примигна, потърка лицето си и вдигна чаша за наздравница към Саймън.

— И сега какво ще правиш, мастър дърводелецо? Ще се върнеш в Бъркли?

— Както Мухоловката, и аз бих искал да се махна от този град — отвърна Саймън. — Но има нещо за довършване — Господарят.

— Господарят ли?

— Да — потвърди Саймън. — Водачът на сборището.

— Откъде знаем, че е мъж? — Монахът почеса месестите си бузи.

— Трябва да е мъж.

— Винаги съм мислил, че трябва да е старата майка Ратолиър — каза брат Мартин. — Но хайде, Саймън, кажи ми всичко, което знаеш.

Младежът го послуша, осъзнавайки че времето минава, нарушавано само от време на време от шляпане на сандали навън и звъна на манастирската камбана. Брат Мартин седеше, скръстил ръце на масата, с наведена глава и внимателно слушаше. Понякога прекъсваше разказа на Саймън с въпрос. Дърводелецът млъкна, когато един послушник донесе поднос с храна от кухнята. Саймън установи, че е много гладен, но забеляза, че брат Мартин само рови из храната. Най-после той свърши и застина, скрил лице в ръцете си.

— Кой смяташ, че е Господарят? — попита той, като почука с нокти по масата. — Чудех се за милорд кмета...

— Но защо да се забърква в подобно нещо? — усъмни се Саймън. — Човек с неговото положение и власт? Не, не. Понякога подозирам Мухоловката.

— Защо? — с любопитство попита брат Мартин. — Той се беше скрил.

— Но от кого се криеше? — попита Саймън. — От сборището или от закона? Има много въпроси, които нямат отговори.

— Като например?

— Ратолийър. Майка и две дъщери. Чудя се кой е бил бащата.

— Какво те кара да питаш това? Може да е просто стара вдовица, която се е обърнала към силите на злото и е повлякла и дъщерите си.

— Бих искал да можех да се върна — отвърна Саймън. — Да се върна във времето на онази поляна. Отново се чувствам като дърводелец, братко; сякаш работя с дърво, но ми липсват някои парчета.

Той се изправи и брат Мартин го последва. Доближи се до него и го притисна към себе си.

— Ще дойдеш пак, нали, Саймън? Ще дойдеш да ме видиш и да ми кажеш какво става.

Саймън обеща и отстъпи.

— Най-добре иди при кмета — каза монахът. — Но бъди много внимателен.

Саймън напусна манастира малко по-късно и се отправи направо към Общината. Откри, че вече не се промъква по алеите, близо до стените, а върви открито. Предводителят на сборището, размишляваше той, може и да не беше открит, но с властта на Ратолийър беше свършено веднъж завинаги.

Трябваше да изчака известно време в преддверието, докато сър Хъмфри се съгласи да го приеме. Срегнаха се в малкия му кабинет. Кметът затвори вратата и приведен над масата, внимателно изслуша разказа на Саймън — какво се беше случило в гората и при нападението на бърлогата в Савърнейк. Младежът описа и посещенията си при брат Мартин, както и подозренията си относно Мухоловката. Кметът се облегна и почука с показалец по зъбите си. Саймън оглеждаше облицованата с ламперия стая, мрачно и тясно помещение, чиято маса беше отрупана с ръкописи. Лицето на кмета беше потънало в сенките, които танцуваха под светлината на факлите и свещите. Безумна мисъл мина през съзнанието на Саймън. Беше ли той в момента насаме с Господаря? Беше ли кметът предводителят на сборището? Сър Хъмфри го погледна с присвити очи.

— Какво ти е толкова интересно, Саймън?

— Чудя се дали мислим за едно и също нещо, милорд кмете.

— И какво е то?

— Дали вие сте Господарят или аз.

Кметът отхвърли глава назад и се засмя. После плясна с ръце.

— Трябваше да станеш писар, Саймън. — Той шеговито го заплаши с пръст. — Ако беше учил повече, щеше да станеш добър писар. Имаш остър ум и мислиш бързо. И колко си се променил! Не си вече загубеният млад дърводелец. Ние всички приличаме на парче дърво, нали? Животът ни издялва, отсича и орязва, превръща ни в нещо друго. — Той разпери ръце. — Признавам, че тази мисъл е хрумвала и на мен и предполагам, по същата причина. Някой, който е познавал Дрейкът, е влязъл в къщата им. Някой, на когото са се доверявали. — Той шумно издиша. — Първо са били упоени, нали?

Саймън кимна.

— Трябва да са били, сър. Отварата е била сипана във виното на вечерята. Къщата е била пуста, били са извлечени до конюшните и обесени.

— Ами тази работа с Ратолиър? — попита кметът. — Каза, че в пещерите се криело голямо богатство. Чудя се как са го натрупали.

— С помощта на злите сили — отвърна Саймън.

— Чудя се дали е така. — Кметът изглеждаше потънал в мислите си. — Можеш ли да четеш, Саймън?

— Въпреки онова, което казахте, милорд кмете, бях добър с калема. Един дърводелец трябва да разчита чертежи, да изучи мерките, да записва размери и цени.

— Тогава ела с мен.

Кметът го изведе от стаята на съвета, по един коридор в архива. Двама писари бързо попълваха данъчните списъци. Кметът плесна с ръце. Представи Саймън и им каза какво иска.

— Искам да търсите името Ратолиър — инструктира ги той. — Намерете всичко, което можете, за тях. Каквото и да е. Мастър Котърил ще ви помогне.

Писарите изглеждаха объркани и когато кметът излезе, замърмориха под нос срещу новата си задача. — Колко назад да се върнем? — попита единият от тях.

Саймън си припомни по-възрастната дъщеря, тя беше навярно на двадесет-двадесет и пет години.

— Тридесет години — каза той. Чиновниците изстенаха.

— И какво търсим?

— Както каза кметът, името на Ратолиър в някой от данъчните списъци от града или околността на Глостър. Боя се, че не мога да ви кажа защо.

Отначало писарите действаха с неохота, но настроението им се промени, когато Саймън отвори кесията си и изсипа четири сребърни монети върху бюрото.

— Работникът трябва да получи пари за труда си — обяви той. — Колкото по-скоро ги намерим, толкова по-бързо ще си отида.

Писарите заработиха като пчелички. Отваряха сандъци и ковчежета; вадеха от тях пожълтели данъчни списъци, които се връщаха до двадесет и втората година от царуването на крал Едуард. Немаше достатъчно място, за да се работи в скрипториума, затова използваха стаята на съвета, по чиято маса разстлаха големите свитъци. Саймън откри, че всеки списък има индекс на гърба, списък от имена на хора и градове, които чиновниците му показаха как да използва.

В края на деня бяха запалени още свещи. Сър Хъмфри се върна да види как вървят нещата и беше така добър да им изпрати пай и вино от местната кръчма. Мракът падна и макар Саймън да се чувстваше

изтощен след пътуването, енергията и всеотдайността на двамата чиновници, го караше да работи наравно с тях.

— Името Ратолиър не е от този район — каза един от писарите. — Прегледахме доста списъци, мастър Котърил, а няма и следа от него.

— Какво значи това? — попита Саймън със свито сърце.

— Които и да са — продължи писарят — може да са дошли тук от всяка част на кралството.

Продължиха с издирванията. Очите на Саймън натежаха и той започна да придремва. Събуди се рязко, когато един от чиновниците извика „Ето го!“ и побутна към него един ръкопис.

Саймън проучи вписването. То споменаваше Агнес Ратолиър, „шивачка“ и несъщия ѝ брат Едуард — „две сирачета в енорията на Страуд“.

— Да видим има ли и други.

Чиновниците се заеха отново с проучване. Неспокоен, Саймън крачеше напред-назад. Вече не му се спеше, откритието го беше ободрило. Мина един час.

— Съжалявам, мастър Котърил. — Един от чиновниците тъжно поклати глава. — Но мисля, че това е единственото вписване, което имаме.

Саймън благодари и на двамата.

— Най-добре да оставим нещата, както са — каза единият. — Можем да разчистим бюрата си сутринта. Мастър Котърил, ако искате, можете да останете.

— Ще се върне ли негова светлост кметът? — попита Саймън.

— Вероятно.

Чиновниците започнаха да гасят свещите, като оставиха две лампи с шишета и голям фенер, който сложиха близо до вратата. Събраха вещите и наметките си, стиснаха ръка на Саймън и му пожелаха лека нощ.

Той постоя малко, припомняйки си какво се беше случило от началото на тази история. После задряма и се събуди от един плъх, който се катереше по ботуша му и го накара да подскочи от страх. Стаята беше празна. Свещите бяха намалели. Стори му се, че чу да се отваря и затваря врата, но когато отиде да погледне, видя само един писар, работил до късно, който си тръгваше. Саймън реши да свърши

малко работа. Взе данъчните списъци и ги отнесе обратно в кабинета, където бяха работили писарите. Сложи ги обратно на рафтовете. Обеща си, че ако кметът не пристигне, докато свещите догорят, ще си тръгне. Разбута ръкописите, седна на бюрото и започна да преглежда различните пергаменти, разтворени там. Взе един документ, изписан със сбит почерк. Забеляза името на Адам Дрейкът и с чувство на вина осъзна, че чете завещанието му, което трябваше да бъде одобрено от градската община. Прочете различните клаузи. Алис трябваше да бъде основна наследница, а ако умреше преди баща си, богатството и стоките му щяха да преминат у една роднина, племенница от Бат и някои други. Погледът му беше привлечен от различни подробности и изведнъж кръвта му застина. Той придърпа една свещ по-наблизо и започна да изучава по-внимателно написаното.

— Небеса! — възкликна той.

Саймън трескаво ровеше из ръкописите, но не намери и следа от завещанието на съветник Шиплър, освен справка къде е прибрано. Когато чу гласове в коридора, той остави документа, угаси свещите и излезе. Кметът разговаряше с началника на стражата. Когато Саймън се приближи, те млъкнаха.

— Мастър Котърил, работите до късно.

— Писарите намериха нещичко — отвърна Саймън уклончиво.
— Но нищо важно.

— За сметка на това ние поработихме доста — отбеляза началникът на стражата. — Добре ще е Мухоловката да не напуска Глостър за известно време. Изпратихме хора да го търсят.

— Не се ли е върнал в старото си жилище? — попита Саймън, като се опитваше да скрие нервността и изненадата си.

— Не. — Началникът на стражата потупа дърводелеца по рамото. — Но не се тревожи, ще го намерим. Бъди сигурен в това.

Саймън се сбогува и затропа надолу по стълбите, доволен да се измъкне. Навън ръмеше лек дъжд. Чудеше се къде би се скрил Мухоловката. Какво можеше да направи, освен да проведе собствено търсене.

Улиците все още бяха доста оживени; търговците се прибираха у дома, а собствениците на магазини спускаха кепенците за през нощта. Отваряха се врати, през които нахлуваше светлината от свещи и фенери. Чираците бърбореха, седнали на паважа пред магазините, без

да обръщат внимание на лекия дъжд, благодарни, че могат да си починат след целодневния труд. Саймън мина през града и влезе в приятно ухаещата кръчма „Сребърният плащ“. Кметът му беше казал, че кръчмата вече е била продадена, нов кръчмар заедно със семейството си се беше нанесъл в празните стаи над заведението.

Саймън се представи и се огледа. Всичко изглеждаше съвсем обикновено, маси и столове, висящи от гредите шунка и плитки лук. Новият собственик беше пребоядисал помещението. Малки деца се мотаеха около вратите на килера и кухнята. В огнището гореше огън. Беше трудно да си представи, че това уютно помещение някога е подслонявало член на сборището на Ратолиър. Саймън си поръча порция заешко задушено и халба бира. Сервира му лично кръчмарят.

— Прислужниците ви също ли са нови? — попита Саймън.

— Повечето. — Кръчмарят избърса потта от зачервените си бузи. — Предишният собственик е бил самотник. Наемат за прислужник всеки, който искал да работи, но никой не оставал да спи тук, освен него. Изолда е работила известно време за него.

— Мога ли да поговоря с нея? — попита Саймън. Кръчмарят сви рамене. Прислужницата приближи.

Имаше коса с миши цвят, която обграждаше слабо лице с остри черти. Носът ѝ беше леко закривен и едното ѝ око беше кривогледо. Беше кисела, но настроението ѝ се промени, когато Саймън сложи на масата сребърна монета.

— Работила си тук и за предишния собственик?

— Да, мастър.

Напуканите ѝ пръсти посегнаха към монетата, но Саймън я закри с ръка.

— Как се казваше той?

— Джослин. Джослин Блекуел.

— И какво знаеш за него?

— Хората на кмета ми зададоха същия въпрос. През деня работя като шивачка. Живея малко по-надолу по улицата. Дойдох по негова молба. Плащаше добре, а някои от клиентите даваха щедри бакшиши.

— А самият той?

— Беше много потаен. Не държеше нищо тук. Нощно време кръчмата винаги се затваряше, когато удареше вечерната камбана. Не

позволяваше на никой да остане. Нито пък разрешаваше на нас да се качваме на горния етаж.

— Разговаряше ли с клиентите?

— Рядко, изглежда умът му беше другаде.

— Нямахте ли семейство или приятели?

— Поне аз не знам.

— Забелязвала ли си нещо необичайно?

— Чудех се защо ме нае и ми плащаше толкова добре. Но изглежда го интересуваше това, че мога да пиша и чета. Понякога излизаше рано вечерта и се връщаше точно преди камбаната. Друг път кръчмата беше затворена, вратите залостени, а прозорците със спуснати капаци.

— Защо? — попита Саймън.

— Не знам. Мисля, че ходеше някъде. Саймън отдръпна ръката си от монетата.

— Ти си наблюдателно момиче — поласка я той. — Сигурно си забелязала нещо.

— Беше самотник. — Прислужницата погледна монетата и облиза устни. — Понякога, когато кръчмата беше затворена, идвах дотук. Винаги си личеше, кога е празна и мастър Джослин го няма. Друг път виждах светлини. Имах чувството, че вътре има хора. Но никога не можах да разбера със сигурност. Както ти казах, вратите бяха заключени и залостени. Пък и не беше моя работа, затова не съм питала.

— Имате ли принадлежности за писане? — попита Саймън и сложи още една монета на масата.

— Разбира се.

Прислужницата се върна с очукан дървен поднос, парче пергамент, мастилница и перо. Саймън внимателно написа списък с имена.

— Можеш ли да четеш? Прислужницата кимна.

— Виж тези имена. Говори ли ти някое нещо? Жената занесе пергамента под фенера, който висеше от една колона. Взря се в него, устните ѝ беззвучно се мърдаха. После се върна и остави списъка на масата.

— Нито едно не ми е познато. Сърцето на Саймън замря.

— Може би не е важно, но... — Тя присви очи. Саймън извади още една монета.

— Една вечер, когато Блекуел затвори, се готвех да си тръгна. На вратата се почука. Понечих да отворя, но той настоя да го направи.

— И какво стана? — попита Саймън.

— Блекуел каза... — тя притвори очи. — Да, сетих се. „Върви си, тук няма никой от твоите хора!“ Другият му отвърна „Нося съобщение от Господаря“

— Господарят? — попита Саймън.

— Да, точно така. Господаря, чух думата ясно. Блекуел влезе вътре. Забелязах, че е разсеян. Държеше малък свитък пергамент. Извика ми да си ходя и аз го послушах. Това беше всичко.

Саймън ѝ подаде монетите, затегна колана със сабята, взе наметалото си и излезе. Беше стигнал средата на уличката, когато чу странен звук. Студени тръпки го побиха между раменете и той се обърна. Една фигура тичаше към него от сенките. Видя високо вдигнатото острие и зърна лицето на млада жена. Беше оцелялата Ратолиър. Саймън отстъпи, като отчаяно се опитваше да извади собствената си кама. Препъна се и падна. Претърколи се в калта и замахна с ръце, уплашен, че ще му нанесат смъртоносния удар. Когато вдигна поглед, фигурата беше изчезнала.

Саймън се изправи. Така бързо? Спомни си боя в пещерите. Той беше един от първите, изкачили стръмната скала под пещерата и Ратолиър сигурно го беше разпознала. Щом той беше успял да се върне в града рано тази сутрин, едва ли на нея би ѝ отнело много повече време, да се промъкне обратно. Тръгна назад с извадена кама, като непрестанно се оглеждаше.

— Мастър Котърил! — Гласът на жената зловещо отекна в нощния въздух. — Мастър Котърил, не се безпокой. Без съмнение ще се срещнем отново.

Саймън прибра камата си и затича, като тихичко ругаеше собствената си глупост. Беше решил, че сборището на Ратолиър е унищожено, но Господарят беше още жив и оцелялата дъщеря сигурно се беше върнала в Глостър, за да го намери и да му каже какво беше станало. Въпреки всичко, той се успокояваше с онова, което беше видял в завещанието. Спря се в началото на алеята, преди да излезе на главната улица, близо до която група пристави седяха до позорните

стълбове. Стоя там, докато се успокои, благодарен, че наблизко има хора. Никога вече нямаше да повтори тази грешка. Но къде за Бога можеше да е Мухоловката? Приставите започваха да го оглеждат с любопитство и Саймън продължи пътя си. Трябваше да се увери, да премахне съмненията от ума си.

Когато пристигна на големия площад пред абатството „Свети Петър“, приближи вратата на манастира и като представи заповедта на кмета, поиска да говори с абата. Послушникът поклати глава.

— Няма го — каза той. — Не би ли могъл някой от приорите да ти помогне?

Отведоха Саймън през покритите галерии до добре мебелирани стаи. Заместник-приорът беше много услужлив. Той изслуша въпросите на Саймън относно завещанието на съветник Шиплър и нареди да донесат копие от него. Саймън внимателно го проучи, като се опитваше да овладее тръпките, които разтърсваха тялото му.

— Много късно е за Мухоловката! — възкликна той. — С нищо не мога да му помогна.

— Какво искаш да кажеш, синко? — Заместник-приорът стана, разтревожен от този странен младеж, който носеше пълномощно от кмета.

— Нищо, отче. — Саймън се изправи. — Благодаря ти и лека нощ.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рано сутринта Саймън се събуди в къщата на съвета от удари и ритници по вратата. Извика да почакаат, облече се набързо и препаса колана си. На стълбите стоеше един съдебен пристав. Под разрошената коса лицето му беше потно.

— Трябва да дойдеш, сър! — рязко каза той и показа на Саймън печата на кмета. — Сър Хъмфри лично иска да те види в залата на съвета.

Мъжът не пожела да му каже нищо повече. Саймън бързо обу ботушите си и го последва през изпълнените с мъгла улици до сградата на Общината. Навън нямаше много хора, тишината се нарушаваше само от скърцането и тропота на случайна каруца по паважа и звъна на камбаните от църквите, който се издигаше към покритото с облаци небе и призоваваше към първата за деня служба.

Сър Хъмфри го чакаше в главното преддверие, разхождайки се нагоре-надолу. Началникът на стражата беше приседнал на каменна седалка; и двамата мъже изглеждаха така, сякаш не бяха спали. Кметът освободи пристава и направи знак на Саймън да го последва. Минаха през Големия двор, през покрита галерия и влязоха в една пристройка.

Сърцето на Саймън замря при вида на тялото, проснато върху една ръчна количка. Увисналата през ръба глава разкриваше прерязаното гърло.

— Мухоловката! Господи, имай милост! Саймън коленичи.

— Исусе, смили се над него! — помоли се той. — В много отношения той беше добър човек, верен и смел.

— Донесоха тялото му тази сутрин. Намерили са го близо до Източната порта. От онова, което разбрах — продължи началникът на стражата — тръгнал е малко преди утринната камбана. Не е стигнал далеч, преди да го нападнат.

— Те ли? — попита Саймън.

— Един човек едва ли би могъл да се справи с него.

— Не знам.

Саймън им разказа за нападението върху него предишната вечер. Претърси джобовете на мъртвеца. Докато се занимаваше с това, видя върху тъмния му жакет капки червен восък.

— Какво е това? — попита началникът на стражата.

— Восък от свещи. — Саймън се изправи на крака. — Сър Хъмфри, за колко време можете да съберете отряд стрелци и войници?

— Дай ми час — излая началникът на стражата — и една дузина от най-добрите ми момчета ще е готова за тръгване.

— Защо? — попита кметът.

Саймън го дръпна за ръкава, изведе двамата мъже на двора и им съобщи заключението, до което беше стигнал, и аргументите си.

Два часа по-късно, точно когато Глостър се раздвижваше, кметът, началникът на стражата, мастър Саймън Котърил и голям отряд въоръжени мъже, конници и пешаци, заобиколиха сградата на августинските монаси. Сър Хъмфри удари големия звънец пред главния вход и настоя веднага да се срещне с приора. Сънливият послушник възрази.

— Всички братя са в църквата — изхленчи той. — На утринна служба.

— Ако той не излезе веднага — излая сър Хъмфри, — ще накарам да го арестуват и да си понесе последствията.

Послушникът бързо се отдалечи. Малко по-късно сър Хъмфри, началникът на стражата и Саймън бяха въведени в приемната на приора. Скоро и пребледнелият брат Мартин се присъедини към тях. Разтревоженият приор възрази срещу подобно отношение, но кметът го скастри.

— Ще пиша до епископа — каза той. — Ще отида до Уестминстър и ще се върна с всички необходими пълномощия.

— Но какво има? — попита приорът, седна на подобния си на трон стол и стисна страничните облегалки.

Посочи на брат Мартин един стол до бюрото, после рязко кимна на кмета и придружителите му да седнат. Саймън го направи, но началникът на стражата отиде и се облегна на вратата.

— Тук съм по заповед на краля — започна кметът и посочи брат Мартин. — Обявявам този човек, този така наречен монах, този изменник на вярата, че е лукав и измамен убиец. Че е член или по-

скоро водач на дяволското сборище, от което така лицемерно твърди, че се укрива.

Приорът го гледаше занемял, преbledнял и с увиснала челюст, но брат Мартин се надигна от стола си и се озъби.

— Да не си си изгубил ума, сър! — изрева той. — Саймън, в името на Бога!

— Седни, брат Мартин! — каза му дърводелецът. — Или трябва да те нарека с истинското ти име, Едуард Ратолиър? Сирак, живял в Страуд, несъщ брат на Агнес, вещица и магьосница, убита наскоро в леговището си в Савърнейк.

— Това е нелепо! — Брат Мартин скри лицето си с ръце. — Саймън, да не си полудял?

— Къде си ръкоположен? — започна Саймън. — Хайде, брат Мартин, кажи ми. Ще прегледаме архивите. Може да ни отнеме седмици, дори месеци, но дотогава единствената ти оцеляла дъщеря ще бъде обесена. Хората на кмета я държат в тъмницата на съвета. Беше съдена и си призна всичко. Ще бъде обесена преди обяд.

— Елиънор? — Брат Мартин вдигна ръка към устата си.

— Откъде знаеш коя е? — намеси се кметът. — Единственото, което може да спаси дъщеря ти — включи се той в играта на Саймън, — са твоите искрени и пълни признания.

— Чакайте! Чакайте! — намеси се приорът. — Брат Мартин е духовник и е под защитата на Светата църква.

— Брат Мартин е еретик и убиец! — отвърна началникът на стражата. — Ако искаш, отче приор, моите хора ще го отведат насили и цял Глостър ще разбере какво е станало тук.

Сега брат Мартин седеше с ръце в скута, загледан в пода.

— Това е просто абсурдно — продължи приорът, — Брат Мартин наистина се беше отклонил от правия път и не спазваше обетите си, както би трябвало. Но през последните няколко седмици той се промени. Живее като затворник в манастира.

— Така е — съгласи се Саймън. — А човек, който се преструва, че е уплашен, който изразява желание да се скрие, рядко бива наблюдаван. Кажи ми, отче приор, къде е килията на брат Мартин?

— Зад гробницата на света Радегунд. Ти я знаеш!

— И ако поиска да излезе нощем? Просто заради спора да приемем, че брат Мартин иска да се измъкне от килията си — настоя

Саймън.

Приорът примигна, устните му се движеха безмълвно и Саймън долови несигурност в погледа му.

— Казвам истината, нали отче приор? Ако брат Мартин иска да излезе, да се измъкне в тъмнината, би могъл да го направи. Моля те, отговори ми — да или не.

Приорът кимна.

— Възможно е — призна той.

— Мухоловката е мъртъв — каза Саймън. — Дошъл е да те види вчера, преди да замине, нали? Искаше да се сбoguва с приятеля си. Горкият! Който веднъж е бил свещеник, винаги си остава свещеник. Преди да е тръгнал, сигурно е запалил някоя от онези червени свещи на гробницата на света Радегунд. Когато донесоха трупа му, видях воськ по жакета му, а само в черквите има червени свещи. Но Мухоловката не би влязъл в черква, ако не му се налага. Единственото свещено място, което би посетил, беше гробницата на света Радегунд, — за да се сбoguва с теб. Брат Мартин беше навел глава.

— Изповяда ли го? Или се престори? — попита Саймън. — Успя ли да го утешиш? Каза ли му, че може и да тръгнеш с него? Че трябва да тръгне през Източната порта?

— Какво значи това? — попита приорът.

— Мухоловката беше бивш палач — обясни Саймън. — Мой приятел, както и на брат Мартин. Сигурен съм, отче приор, че ако разпитате послушниците, които наблюдават гробницата, може да са забелязали този поклонник. Трябва да е махнал качулката, когато е влязъл в църквата, а плешивото му теме беше покрито с черни петна. — Саймън замълча. Не знаеше дори дали брат Мартин го слуша. — Обзалагам се и, че ако разпиташ същите тези послушници, те ще ти кажат, че една млада жена също е дошла в параклиса и е поискала добрият брат Мартин да изслуша изповедта ѝ. Седнала е на пейката и е поговорила с баща си. — Той млъкна при вида на изненаданото лице на приора. — Да, подозирам, че Елиънор Ратолиър е дъщеря на брат Мартин. Когато за последен път посетих този манастир, той беше дълбоко потресен от новината за смъртта на двете Ратолиър. Помислих, че се е уплашил, не знаех, че скърби. Както и да е, Елиънор избяга от Савърнейк. Веднага е потърсила защитата на своя баща и Господар, монаха, когото познаваме като брат Мартин. Той ѝ е казал

всичко за посещението на Мухоловката. Как може да му отмъсти за унищожението на сборището и смъртта на майка си и по-голямата си сестра. Мухоловката винаги е имал слабост към хубавичките лица. Заплатил е с живота си за греховете си. Но тя ще увисне на бесилото! И то не тайно! Ще се гърчи и ще танцува пред очите на всички. Може би ще ѝ отнеме цял час, докато умре.

— Откъде знаеш всичко това? — Брат Мартин вдигна глава. Лицето му изглеждаше по-гладко и младо, сякаш беше смъкнал някаква маска; очите му бяха наблюдателни, пресметливи и пълни с насмешка.

— Как ли си се смял! — продължи Саймън. — Как ли си се подигравал и надсмивал над всички ни. Но отговори на първия ми въпрос, къде беше ръкоположен?

— В манастира ни в Лондон.

— А после къде отиде?

— В Ройстън в Хъртфордшир.

— И после?

— В Сейнт Аспс в Уелс, преди да дойда тук.

— И как е истинското ти име?

— Ще я обесите ли? — Брат Мартин разпери ръце. — Закълнете ми се, Саймън и ти, милорд кмете. Ще бъде ли обесена Елиънор Ратолиър?

— Ще я освободим — отвърна кметът. — Заловили са я, докато се е отдалечавала от трупа на Мухоловката. Ще кажем, че е станала грешка. Ще я отведем до най-близкото пристанище. — Кметът продължаваше да развива лъжата на Саймън. — Ще ѝ кажем да замине за чужбина.

— Заклевате ли се?

— Имаш моята дума.

— Откъде разбра, че съм аз? — Брат Мартин наклони глава встрани. Очите му бяха изпълнени с любопитство, сякаш беше задал на Саймън гатанка и беше изненадан, че дърводелецът е познал отговора.

— Още от самото начало — започна младежът — ти знаеше, че доминиканците са дошли в Глостър, че е правено някакво разследване. Но не си имал време да предупредиш останалата част от сборището си. По време на процеса срещу Ратолиър, ти препоръча да бъдат

екзекутирани в гората. Съветниците Шиплър и Дрейкът се съгласиха със съвета ти. След малко ще обясня и причината за това. — Саймън прочисти гърлото си. — Второ, след процеса, Ратолиър поискаха да видят свещеник, но защо? Нямаха намерение да се изповядват! Надявали са се въпреки всичко, че палачите може тайно да се съгласят да ги освободят. Разбира се, това беше напразно! Ти сигурно си го знаел. Когато ги посетихме в килията, ти им каза, че ще бъдат обесени на горската поляна и така ги предупреди за опасността, която ги очаква. Настоя също аз да те придружа. Бях млад и зелен, с меко сърце. Съгласих се да занеса съобщението им до ханджията в „Сребърния плащ“. Брат Мартин кимна разбиращо.

— Умно момче! — промърмори той.

— Ако Ратолиър не са искали да се изповядат — продължи Саймън, — защо трябваше да дойдеш в гората Дийн? Защо ти трябваше да прекараш три нощи на някаква пуста, подгизнала от дъжд поляна? Пътуваше с тях в колата и незабелязано си им дал нужната отвара или еликсир, за да преживеят обесването. След екзекуцията им, ти сложи качулките на лицата им, за да не забележим нещо необичайно. Съгласи се, че трябва да напуснем поляната. Когато Ратолиър ни нападнаха, ти каза на Шадболт да не си хаби стрелите. И, разбира се, откъде можеха Ратолиър да знаят за греховете на палачите си? Помниш ли, че ги изброявах поименно? Ти знаеше всичко за приятелите си. Преструваше се, че се боиш и по този начин засили нашия ужас. Ние бяхме просто куп треперещи страхливци, неспособни да се преборят с призраците, докато ти играеше ролята на благочестив свещеник. Щом се върнахме в Глостър, ти се скри в манастира. Всъщност си обмислял отмъщението си и си се измъквал, когато пожелаеш. Палачите трябваше да умрат заради онова, което бяха видели. Същата съдба сполетя и нещастния лесничей, но съветниците бяха още по-опасни, нали? — Саймън млъкна и внимателно се вгледа в монаха. — Те бяха опасни, нали?

Брат Мартин кимна.

— Първо, можеха да си спомнят, че ти предложи вещиците да бъдат обесени в гората. Можеха да се замислят какво всъщност е станало. Обзалагам се, че си чул слуховете, че кметът се интересува от съборището. Ти сам го каза в „Почивката на палача“ на мен и

Мухоловката. Отиде ли при съветниците Шиплър и Дрейкът, за да разбереш подробности?

— Защо да го правя?

— Освен изповедник на осъдените и капелан на съвета, си бил изповедник и на Дрейкът, и на Шиплър. Знаел си всичко за тях. Посетил си ги и си разпитвал за слуховете, че съществува вещерско сбирание и за подозренията на кмета. За пристигането на доминиканците в Глостър.

— Ти разпита и мен за това! — изсъска приорът. Брат Мартин му хвърли леден поглед.

— Видях завещанията им — продължи Саймън. — Това на Дрейкът е в съвета, а на Шиплър в абатството „Свети Петър“. И двамата са оставили по нещичко на „своя добър приятел и изповедник брат Мартин“. Може да си им бил изповедник, но след време, те щяха да те заподозрат. Освен това си искал да отмъстиш. Като изповедник на Шиплър си знаел всичко за любовницата му — къде е живеела, кога я е посещавал. Само че през онази съдбовна нощ Ратолиър са го очаквали, нали?

— Беше ужасен лицемер — подигравателно каза брат Мартин.

— Ами семейство Дрейкът? Добрият брат Мартин идва да ги види, да пийне кана вино с тях. Колко лесно е било да сипеш отвара в чашите им, а после посред нощ да завлечеш телата им до конюшната и да ги обесиш! Тежък нощен труд, а, братко? Скрит от плаща на мрака. Обесил си онези нещастници, върнат си се в кухнята, почистил си масата и кухнята и си се върнат в адската си дупка.

— Адска дупка? — попита брат Мартин.

— Където и да се намираш, в гората или в църквата, ти вървиш по пътя към ада!

— Ами отровеното вино! — възкликна приорът.

— Работа на сбиранието, за да представи брат Мартин като ангел на светлината.

— Продължавай! — настоя кметът.

— Останалите са били лесни за убиване. Горкият Веселяк на горската пътека. Шадболт, който се опитвал да избяга по реката и разбира се, Мухоловката. Той сам е влязъл в мрежата на паяка. Приорът се беше съвзел.

— Не мога да повярвам на ушите си. Тези обвинения са ужасни, това е богохулство. Как е истинското ти име? — Той удари с юмрук по бюрото. — Ако искате, мога да изпратя някого до манастира ни в Лондон.

— Няма нужда от това — отвърна апатично брат Мартин.

Саймън внимателно го изучаваше. Монахът изглеждаше различен, студен и мрачен човек; фалшивата му приветливост беше изчезнала. Очите му бяха опасни — хладни й непроницаеми. Единствената му реакция към обвиненията беше от време на време да облизва горната си устна с върха на езика си.

— Имам думата ви — дрезгаво каза той и щракна с пръсти към приора. — А ти, преподобни отче, трябва да помниш, че за какъвто и да ме мислиш, аз все пак съм духовник и под закрилата на Светата църква. Не мога да бъда предаден на светското правосъдие. — Той млъкна и си пое дълбоко дъх. — Аз съм Едуард Ратолиър, роден в Крипългейт в Лондон. Майка ми беше англичанка, а вторият й съпруг, баща ми, беше от Бретан. И двамата умряха по време на епидемията от чума и ни оставиха сираци с несъщата ми сестра Агнес. Живял ли си сам като дете, Саймън? Благодарни на Бога, че не си. — Той леко се усмихна. — Ако наистина има Бог. Агнес и аз познахме злото. Похотта и алчността на хората. Обикаляхме по пътищата на кралството. Най-накрая пристигнахме в Страуд. Няколко месеца по-късно се преместихме в Норич, където един дебел търговец се влюби в Агнес. Аз получих добро образование в училището на Тиобалд. За да избегнем вниманието на така наречения си баща, с Агнес потърсихме грижите и защитата на майка Кресингъм. — Той видя, че кметът трепна.

— Същата, която беше съдена от кралския съд в Лондон?

— Значи си чувал за нея. — Брат Мартин направи гримаса. — Майка Кресингъм беше обесена и изгорена като вещица, но тя беше единственият родител, който имахме. Тя ни запозна с мистериите...

— Почитане на дявола! — отсече приорът.

— Млъкни! — изръмжа брат Мартин. — Затвори си бърбривата уста!

— Продължавай! — излая кметът.

— Бяхме добре обучени в мистериите. Как се използват отварите и най-вече тайните на мнимата смърт. Знаеш ли, Саймън, преди

християнството да достигне тези брегове, племената обожавали боговете, които живеели в дърветата. Жреците им пиели отвари и се самообесвали, а в сънищата си влизали в дворците на боговете и прониквали отвъд мрака на нощта. Когато пораснахме, и двамата с Агнес вече бяхме вещи във всички тайнства. Станахме и съпрузи.

— Оженили сте се? — възкликна приорът. — Несъщи брат и сестра!

— Знам, преподобни отче — саркастично отвърна брат Мартин. — Но нека бъдем честни, не съм единственият свещеник, който е прегрешил. Онзи дърт козел — търговецът, имаше син. Агнес се погрижи за него и стана единствена наследница. После забременя. Старият козел реши, че е от него и Агнес не го разубеди. За да избегнем подозренията, аз, който не съм обичал друга жена, станах монах. Старият търговец умря и Агнес продаде имуществото му.

— Значи оттам е дошло богатството ви! — прекъсна го Саймън.

— Имахме злато и сребро, укрита в много градове. Където и да отидех, Агнес винаги ме следваше. Тя отглеждаше дъщерите ни и се усъвършенстваше в мистериите.

— Разбира се! — Саймън се почеса по главата. — Ти си монах и орденът ти е известен с библиотеките си. Имал си достъп до книги и ръкописи, скрити от очите на много други. Брат Мартин се усмихна.

— Бях прав за теб, Саймън. Мозъкът ти е остър като бръснач. Казах на Агнес! Имах големи надежди за теб! Най-после дойдохме в Глостър — каза той. — Когато с Агнес бяхме сираци в Страуд, се сприятелихме с един стар лесничей. През няколкото месеца, когато живяхме там, той ни показа тайните горски пътеки и ние не ги забравихме. За един монах е лесно да напуска манастира, да се измъква от килията си посред нощ и да прескочи стената.

— И да бъде капелан на палачите и изповедник на осъдените — отбеляза кметът.

— Сър Хъмфри, умът ти не е толкова замъглен, колкото изглежда. — Брат Мартин тихичко се засмя. — Направихме си дом в пещерите на Савърнейк. Имахме и друго скривалище в гората, но няма да говорим за него. Ще ви отнеме години да го откриете. Не, като се замисля — той се усмихна, — ще ви отнеме хиляди животи. Желанието да узнаем истините, които се криеха зад великите мистерии, нарастваше. Бяхме принасяли жертви на старите богове и

преди. После Агнес настоя тези жертвоприношения да станат постоянни, за да умилостивим демоните на мрака.

— Демони! — промърмори приорът. Той седеше сгърбен в стола си, потресен и изтощен от тези разкрития.

— Използвахме проститутки — продължи монахът, като отмина възклицанието на приора с презрение. — Проститутки и прислужници, нещастни създания, които на никого нямаше да липсват. Аз ги определях, а Агнес ги залавяше.

— Ами останалите? — попита Саймън.

— Всяко сборище трябва да има шест члена, точно като ръководството на нашия манастир. — Той се захили. — Аз бях техният абат. Не мина много време и приобщихме ханджията от „Сребърния плащ“, Беззъбия беше безценен.

— Но те бяха заменими? — попита кметът.

— Естествено. Когато изпълнеха задачите си, щяха да си отидат като останалите. — Брат Мартин щракна с пръсти. — Просто така! Беззъбия започна да създава проблеми. Стана нахален, твърде много обичаше меката: плът и силното вино. Когато уби онзи човек, казах на Агнес да го обесим! Но тя отвърна: „Не, да опитаме силата на отварите ни!“ Направихме жертвоприношения и Беззъбия оцеля. — Брат Мартин затвори очи и се подсмихна. — Агнес беше там, когато го изрових от плиткия гроб. Отведе го със себе си. Бях много ядосан, когато ти го срещна, Саймън. — Той размаха пръст. — Повярвай ми, дните на Беззъбия бяха преброени. Ако той беше по-бдителен онази нощ, Агнес и двете ми дъщери никога нямаше да бъдат заловени. Имаше да плаща за много неща. — Той млъкна и въздъхна. — Отначало се чудех дали Шадболт няма да се съгласи да направим обичайната измама, но после си помислих: „Не, самият кмет иска смъртта на моето семейство“. Затова изготвих план. Убедих съда обесването им да стане в гората, където са принасяли жертви. Не беше много трудно да убедя и онези тъпи страхливци, доминиканците.

Приорът скри лице в ръцете си.

— Те дойдоха тук — каза той, сякаш говореше на себе си, размахвайки ръце като птичи криле — и ми разказаха ужасна история. Как такива жертвоприношения са се правели и в други части на кралството. Споменаха за Норич и за други места. — Той погледна

косо към брат Мартин. — Навсякъде, където си отишъл, си оставил зад себе си кръв и хаос.

Саймън също почувства тръпка на страх. Бяха ли тези жени единствените жертви, чудеше се той.

— Чия беше идеята? — попита дърводелецът. — Да се спасяват престъпници, които е трябвало да умрат?

Брат Мартин сведе глава.

— Отговори на въпроса, сър! — Кметът удари с юмрук по масата.

— Не е нужно — обяви Саймън ужасен. — Повечето от онези, които са били спасявани, които сте съживявали в гробището за прокажени, са били също предназначени за жертвоприношение, нали?

— Какво значи това? — попита приорът.

— Ще ти кажа по-късно — прекъсна го кметът с махане на ръка.

— Казвал си на самотниците къде да отидат, нали? — настоя Саймън. — Да се скрият в гората Дийн. Много от онези нещастни мъже и жени, които са мислели, че са се спасили, са били предадени на жена ти и заклани.

Брат Мартин вдигна глава.

— Заплетена работа, нали, Саймън? Няма да отговарям повече на въпросите ти. Както и да е, бях там, когато умряха Шадболт и Веселяка. Агнес се погрижи за стария Шиплър, а аз посетих Дрейкът. Той беше стар глупак, но ти си прав, Саймън. Алис беше хубава и умна. — Той се огледа. — В края на краищата щяха да свършат с вас, един по един, стъпка по стъпка. С изключение на Беззъбия. Той винаги е създавал проблеми. Запазих си удоволствието да му извия врата като на пиле. — Лицето на брат Мартин се разкриви.

Саймън гледеше невярващо това чудовище в човешки образ.

— Ами аз, братко Мартин?

— Ти щеше да умреш последен, Саймън. Щях да ти дам възможност да минеш на наша страна, но нещата никога не са такива, каквито изглеждат, нали? Почувствах го от самото начало. Ти беше различен от останалите. Повечето хора, Саймън, са като животни. Ядат, пият, развратничат и се продават, но у теб има искра, въпреки вида ти на селянче. — Той с обич го погледна както баща любимия си син. — Но нещата се объркаха.

Приорът се изправи и отиде да коленичи пред молитвеното столче под разпятието.

— Точно така, свещенико! Продължавай да бръщолеваш! — Брат Мартин злобно погледна коленичилиия духовник. — Ти много ми помогна, отче приор — надсмя му се той. — Трябва да спазваш законите по-стриктно. Беше по-лесно да влизам и излизам оттук, отколкото в някоя кръчма. Разбира се, като пазач на гробницата на света Радегунд, на онази купчина разкапани кости, можех да се срещам с членовете на сборището си, когато идваха като поклонници.

— Ти си самото зло! — извика приорът и леко извърна глава встрани. — Трябва да те изведат, обесят и изгорят!

— Но ти няма да го позволиш, нали? — подигравателно попита брат Мартин. — Представи си какви слухове ще се понесат! И какво ще кажеш на началниците си? А милорд кметът няма право да наказва свещеник. Всеки духовник в този град ще вдигне врява. Всички обръснати темета ще запляскат с ръце и ще цъкят неодобрително с езици. Ами ти, милорд кмете? — Той вдигна пръст във въздуха, сякаш напътстваше непослушно дете. — Ще свикаш ли процес срещу мен? За да разкажеш на града за своите грешки. И какви доказателства ще представиш? Кой ще си развърже езика, за да свидетелства срещу мен?

Приорът се изправи и се обърна. Саймън никога не беше виждал човек, който да е така потресен, разкъсан между гнева и страха.

— Милорд кмете, трябва да ти напомня, че брат Мартин е член на този орден и подстриган за духовник. Затова той е под властта на Светата църква. — Той протегна ръка, за да възпре възраженията на кмета и я задържа във въздуха, сякаш произнасяше клетва. — Брат Мартин, ти ме нарече преподобни отче и свой игумен. Да, аз съм такъв и имам правото и властта да те накажа.

Лицето на монаха изгуби част от злобната си арогантност.

— Какво ще направиш? — попита началникът на стражата.

— Под манастира има килия само с една малка решетка на тавана, през която да влизат въздух и светлина. Подът е каменен, стените — дебели, покривът — от камък. Ще наредя началникът на стражата да те заведе там и да доведе хората си в манастира. — Той замълча. — В името на Светата църква, ще повикам нашите послушници, които са били зидари. Ще махнат вратата и ще те зазидат вътре жив. Ще ядеш и пиеш онова, което ти подават. Ще се облекчаваш

на отходното място в килията. Ще получаваш нова роба от конски косъм всяка година. Ще те обслужва някой ням. Няма да имаш възможност да се срещаш с никого. Няма да напуснеш килията жив. Колкото и дълго да живееш, ще прекараш остатъка от земния си живот в истински ад!

Началникът на стражата приближи, свали въжето от колана си и сръчно върза ръцете на затворника. Пребледнял, брат Мартин погледна Саймън.

— Но Елиънор няма да бъде обесена, нали? Ще изпълните клетвата си?

Саймън се изправи и се приведе през бюрото.

— Излъгах те — призна той. — Не сме заловили Елиънор. Но ако я срещна, братко Мартин, няма да я оставя да живее още дълго.

Лицето на монаха се превърна в гневна маска и той понечи да скочи срещу него.

— Гаден кучи син! — дрезгаво извика той, като се опитваше да се измъкне от обятията на началника на стражата. — Запомни това, Саймън Котърил, ние ще се срещнем отново! Обещавам ти, ще се срещнем пак!

РАЗГОВОРЪТ НА ПОКЛОННИЦИТЕ

Дърводелецът завърши разказа си. Поклонниците, събрани в дългото, осветено от свещи помещение, го гледаха с очакване. Беше ли Саймън Котърил този мъж с посивяла коса и добродушно лице? Възможно ли е да е същият човек, който беше се изправил срещу дяволското сборище в гората Дийн? Ханджията се приведе, но сър Годфри го стисна за китката.

— Помни — предупреди го той. — Не бива да притесняваш човека. Може да е измислица, но може и да е истина.

— Истина е, нали? — червендалестият Кармелит, който седеше на другия край на масата, вдигна потира си с блеснали очи.

— Защо го казваш? — попита Дърводелецът.

— Всички знаем, че те е страх от обесване.

— А теб не те ли е страх, братко? — отвърна Дърводелецът и предизвика взрив от смях.

Сър Годфри погледна Монаха, спуснал качулката над подобната си на кубе глава. Очите му блестяха, яркочервените му устни, влажни от виното, бяха леко разтворени. „Да, помисли си сър Годфри, ти се наслаждаваш на истории като тази, за създанията на нощта!“

— Чувал съм нещо за това. — Правникът прокара пръст по яката на ризата си и се заигра със златния медальон, който висеше върху нея. — Сър Хъмфри Бадълтън беше кмет доскоро. Загина при злополука, или поне така казват, заедно с началника на стражата. В хана, където отседнали на път за Бристъл, избухнал пожар.

— Откъде знаеш това? — попита Дърводелецът, без да вдига глава.

— Обстоятелствата бяха съмнителни — обяви Правникът и хвърли бърз поглед към майка Еглантин. — Да, имаше подозрения, че е било умишлено. Прозорците и вратите били заковани, така че двамата мъже не могли да се измъкнат. В района бяха изпратени съдебни пълномощници и аз бях един от тях. — Той кимна гордо. —

Но не открихме никакви доказателства. Потвърдихме решението на следователя — смърт поради нещастен случай.

— Значи е истина — обади се Кармелитът. — Брат Мартин е често срещано име, но познавах човек с това име в нашия орден в Норич. Сигурен съм, че го изпратиха в Глостър.

Дърводелецът хвърли поглед към Батската невеста. Обикновено тази румена жена на средна възраст с липсващи зъби оживено жестикулираше и споделяше мнението си. Но сега мълчаливо се взираше в чашата си и очевидно мислите ѝ бяха на друго място.

Сър Годфри се изправи.

— Добри господа и дами, мисля, че историята приключи, нали, мастър Дърводелецо?

— Доколкото това е възможно — уклончиво отвърна Дърводелецът.

Сър Годфри кимна леко. Знаеше, че историята е вярна. Всеки би могъл да го разбере от измъчения израз на лицето на Дърводелеца. Сър Годфри, който беше работил в кралския архив, си обеща, че след края на поклонението си ще отиде там и ще порови из свитъците. Погледна бързо към Монаха. Щеше да се разправи и с брат Хюбърт. Сър Годфри възнамеряваше да преследва и унищожи всички създания на мрака — мъже и жени, съюзили се със сатаната. Но това не беше моментът — денят се беше оказал тежък. Мелничарят спеше дълбоко, облегнат на гайдата си. Църковният пристав отново се опитваше да се доближи до Франклина, привлечен от бялата му копринена кесия. Сър Годфри плесна с ръце.

— Време е да си лягаме. Отиваме си по леглата.

— Поне онези, които могат да си го позволят! — обади се глас от коридора.

Сър Годфри разпери ръце.

— Аз и синът ми ще спим тук. Предлагам да се настаним удобно.

Когато поклонниците наставаха, някои погледнаха през прозореца и потрепериха. Спомниха си бесилката, висящите на нея фигури и разтърсващата история, разказана от Дърводелеца. Какви ли чудовища препускаха в нощта, чудеха се те? Дали обесените ги бяха последвали дотук? После се постараха да отклонят мислите си — бяха в добра компания, следващият ден щеше да бъде прекрасен и щяха да продължат пътуването си.

Дърводелецът изчака, докато престана да бъде обект на внимание, излезе тихичко от столовата и тръгна по коридора. Отвори една врата и излезе в хладната, ухаеща градина на манастира. Седна на една пейка и се загледа в звездите.

„Прекрасна нощ“, помисли си. Чудеше се дали духът на Алис го преследва. Чу стъпки и се обърна. Зад него стоеше Батската невеста и обичайно веселото ѝ лице беше мрачно. Беше свалила широкополата си шапка и сега я държеше в ръцете си.

— Ти си Саймън Котърил, нали? — попита тя. Дърводелецът кимна.

— Мога ли да поседя при теб?

Дърводелецът се усмихна. Батската невеста нямаше навик да отправя такива учтиви молби. Когато я хванеха дяволите, можеше да бъде също толкова груба и недодялана, колкото и Мелничаря.

— Разбира се, милейди. — Той се надигна, докато тя седнаше.

— Аз съм от Бат — започна тя. — Търгувам с платове. Благодарение на чичо си, когото наследих, съм богата жена.

— Съветник Дрейкът? — попита Саймън. Батската невеста кимна.

— Аз съм роднината, спомената в завещанието, което си видял в съвета на Глостър. Няма да ти разказвам живота си. Достатъчно е да спомена, че винаги съм се учудвала как умря чичо.

Саймън се обърна и я изгледа. На лунна светлина и ако се вгледаше внимателно, можеше да долови семейната прилика между нея и любимата му Алис.

— Затова се уплаши от екзекуцията, нали? Саймън кимна.

— Но нали това не е всичко?

— Да. — Той въздъхна. — Има още. Напуснах Глостър две седмици по-късно, щедро възнаграден от сър Хъмфри. Отидох в Хиърфорд, после се установих в едно малко селце на име Уудфорд — в Есекс, на пътя към Епинг. Там имах много работа. Дори търговците от Лондон ме наемаха на работа. Понякога сър Хъмфри ми пишеше. Смятах дъщерята Ратолиър и брат Мартин за призраци от миналото. Бях ги причислил към мъртвите.

— И после?

— Преди две години сър Хъмфри ми изпрати спешно писмо. Със силата на волята си и малко измама брат Мартин беше избягал от

килията си.

— Мили Боже! — възкликна Батската невяста.

— Малко по-късно дойдоха новините за смъртта на сър Хъмфри и началника на стражата. Направих предпазливо проучване в доминиканския манастир в Лондон. Монасите, участвали в процеса срещу Ратолиър, също бяха умрели по загадъчен начин. Единият бил смазан от паднала стена. Другият наел ладия да го превози през Темза до Съдърк. Лодката, собственикът ѝ и Доминиканецът никога не стигнали отсрещния бряг. Бог знае какво е станало, дали е ударила друг плавателен съд или е била уловена във внезапен водовъртеж край Лондонския мост.

— Но ти не мислиш така, нали?

— Да, сигурен съм, че не е така. Смятам, че брат Мартин и дъщеря му Елиънор Ратолиър са като ловни кучета, преследващи плячката си. Могат да са навсякъде — тук, в Кент или в корнуолската пустош. Те не са ме забравили. Всеки път, когато видя да бесят някого, спомените се връщат. Ходих до Глостър. Едуард Грейс, отшелникът, е още жив. Питам го какво трябва да направя. Той каза „моли се, следвай Божията воля и като акт на покаяние и молба за помощ, всеки април трябва да се молиш за закрила пред гробницата на свети Томас Бекет в Кентърбъри“.

Батската невяста сложи ръката си върху неговата.

— Хайде — подкани го тя, — върни се на топло. Ще те заведа в готварницата. Ще платя на някой от послушниците да ни налее две чаши вино. — Тя се усмихна дяволито. — Женен ли си?

— Не — усмихна се Дърводелецът, — не съм.

— Добре! Бог да ни е на помощ! — каза добрата Невяста. — Може би ще платя на монаха за цяла кана, а не само за две чаши.

Те влязоха обратно в манастира. Едва когато го направиха, единият от палачите, които бяха екзекутирали престъпниците на кръстопътя, излезе от сенките, където се беше спотаил. Заслуша се в отдалечаващите се стъпки, бърборенето и смеха на Батската невяста. Прибра камата в канията, прехвърли се през стената на манастира и затича в мрака, за да съобщи на своя Господар какво беше чул и видял.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Фразата „Да те обесят за кесията“ идва от Средновековието и както благотворителността, прикрива множество грехове! В средновековна Англия, а и дълго след това процъфтявала практиката осъдените да се споразумеят тайно с палача и да се спасят от екзекуция. Дори през 18 — ти век се носели слухове, че Джек Шепърд, известният крадец, не е бил убит при екзекуцията в Тайбърн: събитие, на което присъствали хиляди.

Средновековните вещици и магьосници били смятани просто за хора, които си правят дивашки тържества в дебрите на някоя гора; твърденията им, че „летят във въздуха“ или притежават други умения, били отхвърляни като измислици. Но е напълно възможно, макар през Средни те векове да не е имало фармацевтични компании, много хора да са били наясно със стойността и силата на халюциногенните вещества, които се съдържат в някои растения и билки и ефекта, който те могат да имат върху човешкия мозък.

Издание:

Издательство „Еднорог“, 2002

Мариана Димитрова, превод, 2002

Христо Хаджитанев, художник, 2002

ISBN 954-9745-40-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.